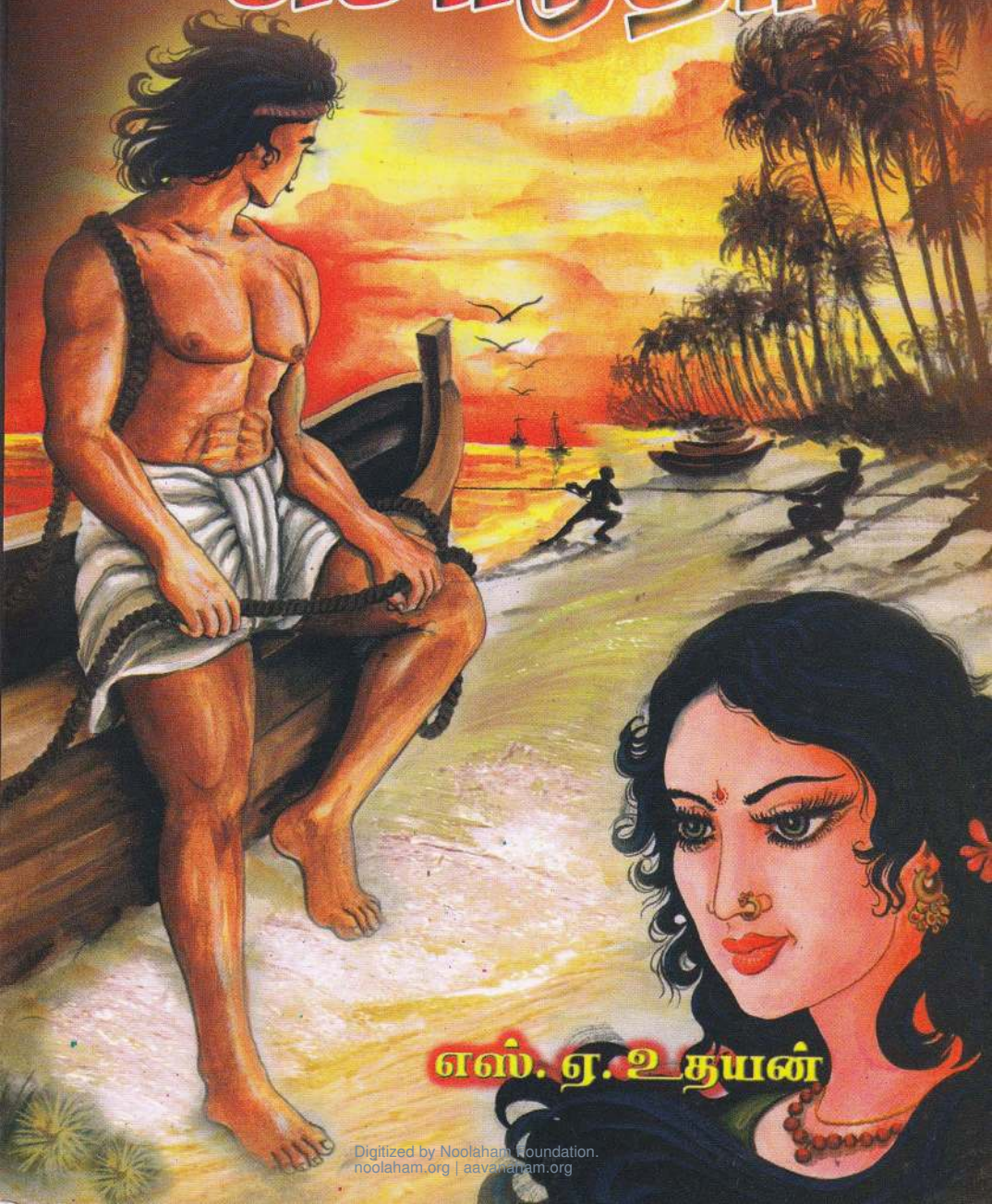

சொருதா

எஸ். ஏ. உதயன்

சொருதா

எஸ். ஏ. உதயன்

“ கலையருவி ”
மன்னார்

சொடுதா (நாவல்)

ஆசிரியர், உரிமை :
எஸ். ஏ. உதயன்

முதற் பதிப்பு : 10.12.2011

விலை ரூபா : 200 /= (இலங்கை)

நூல் விபரம் :

A5

வெள்ளைத்தாள் 60 gsm

அச்சு புள்ளி 11

பெட்டிக் கட்டு

பக்கங்கள் 116

வெளியீடு :

கலையருவி,

மன்னார்.

023 22 50789

அச்சாக்கம் :

Cyber City

பேராலயச் சந்தி, பெற்றா, மன்னார்.

0715 797 597.

அட்டைப்படம் :

சித்திரம் : ஜெரோம்

கண்ணி வடிவமைப்பு : சதீஸ்.

சொடுதா

எஸ். ஏ. உதயன்

சில எழுத்தாளர்களும்

திரைப்பட ஆசிரியர்களும் சமுதாயத்தின் ஏற்றத்
தாழ்வுகளையும் வேறுபாடுகளையும் பணக்காரனின் மகளை
டாக்ஸி டிரைவருக்கு கட்டி வைப்பதாலோ, அல்லது கலப்பு
திருமணங்களினாலோ தீர்த்து விடலாம் என்று கற்பனை
செய்தனர். பண்டைய காலம் தொடக்கம் இன்றுவரையில்
ஆங்காங்கே கூறப்பட்ட மனிதாபிமான கருத்துக்களைக்
கொண்டு பிரச்சனைகளை தீர்த்து விடலாம் என சிவர்கள் கனவு
கண்டது 'தீமையை எதிர்த்து போராடாதே' என்ற தத்துவ
போதனைக்கு வழி வகுப்பதாக அமைந்தது. மந்திரத்தால்
மாங்காய் விழாதது போல மனமாற்றத்தினால் சீவற்றை
ஒழித்து விட முடியாது என்பதை சிதுவரைக்கால போராட்டமும்
வாழ்க்கையும் எமக்கு உணர்த்தியிருக்கின்றது.

- லெனின் மதிவானம் -

என்
அம்மாவுக்கும்
அய்யாவுக்கும்
சமர்ப்பணம்

அணிந்துரை

“நம் குழந்தைகள் வயிறு நிறைய உண்ண வேண்டுமென்பதற்காக, குளிருக்கு அடக்கமான ஆடைகளை அணிய வேண்டும் என்பதற்காக, மூட்டைப்பூச்சிகள் இல்லாத படுக்கைகளில் தூங்க வேண்டும் என்பதற்காக, நம் குழந்தைகளுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் பொருள் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக... போராடினோம்” என தமது நாவலில் வங்காரி என்ற பாத்திரத்தின் ஊடாக உழைக்கும் மக்களின் வேள்வியை வரித்துக் கொண்ட ஆப்பிரிக்க நாவலாசிரியர் கூகி வா தியாங்கோ தன் எழுத்துக்களால் சமூக வரலாற்றின் பக்கங்களை தீண்டி தமது இலக்கியத்தை ஓர் மக்கள் விடுதலை இலக்கியமாக முன்வைத்தார். அத்தகைய சமூகப்பின்னணியோடு கூடிய நம்மக்களின் வாழ்வுதனை நாமும் ஓர் விடுதலை இலக்கியமாக படைக்கவேண்டும் என்ற படிப்பிணையை வரலாறு எமக்கு நிர்ப்பந்தித்திருக்கிறது.

நன்றிகள் !
எஸ். கேதீஸ்வரன் ஐயா
(பிரதேச செயலாளர் - முசலி)

நண்பர் எஸ். ஏ. உதயனின் ‘சொடுதா’ என்ற இந்நாவலுக்கான அணிந்துரையை தொடங்கு முன்னே கலை இலக்கியம் பற்றி மேற்குறித்த உணர்வுகள் முந்திக் கொண்டு வருகின்றன. இது ஒரு புறமிருக்க, இந்நாவலாசிரியர் எனக்கு அறிமுகமான நாட்களிலிருந்தே “இலக்கியத்தின் உயிர் அதன் சமூகாய பணியாகும்” என்ற கருத்தோட்டத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்து வந்திருக்கின்றார். கிராம வாழ்க்கையை நேசிக்கின்ற அவர் அவ்வாழ்க்கையினடியாக தோன்றுகின்ற வாழ்வின் உன்னதங்களையும் கருத்தோட்டங்களையும் தமது எழுத்துக்களின் ஊடாக வெளிப்படுத்தியிருப்பதை அவரது இந் நாவலிலும் முன்னைய நாவல்களின் ஊடாகவும் அறிய முடிகின்றது.

இந்நாவல் பற்றி எழுதுவதற்கு நாவல் இலக்கியத்தின் தோற்றம், அதன் பயன்பாடு பற்றி தெளிவுணர்வு அவசியமாகும். நிலப்பிரபுத்துவ சமூகவமைப்பு சிதைந்து முதலாளித்துவ சமூகவமைப்பு தோற்றம் பெற்ற போது அதன் விளைபொருளாக அமைந்த கைத்தொழில் வளர்ச்சியும் இயந்திர சாதனங்களும் அன்றைய நியதி வழுவா வாழ்க்கையை தகர்த்தது. இன்னது இப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற மரபு சிதைந்து, இன்னது எப்படிகும் இருக்கலாம் என்ற மரபு தோன்றியது. இந்த சூழலில் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் இலக்கிய வடிவமான காவியம் பின்தள்ளப்பட்டு.

நிலப்பிரபுவத்தின் உண்மை முகம் எப்படியிருக்கின்றது என்பதை காட்டி எழுந்த நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவம் முன்னணிக்கு வந்தது என்பதை பேரா. கைலாசபதி போன்ற இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். எனவே புதிய வாழ்க்கை, புதிய தூழல் என்பனவற்றை சித்தரிக்கின்ற இலக்கிய வடிவமாக நாவல் இலக்கியம் விளங்கியது.

அந்தவகையில் நமது காலம் வரையிலும் தன்னிகரற்ற தலைவன் என்ற காவிய மரபு நாவல் இலக்கியத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். இன்னொரு புறத்தில், முதலாளித்துவ சமூகவமைப்பில் தனிமனிதர்கள் தமது வளர்ச்சிக்கு தடையாகவுள்ள சம்பிரதாயங்களிலும் மரபுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு புதிய புதிய வாழ்க்கை முறைகளை நாடிச் சென்று புதிய சமுதாயத்திலும் அத்தகைய உயர்நிலைகளையே நாடி நிற்கின்றனர். இது முதலாளித்துவ சமூகவமைப்பின் தர்க்க ரீதியான வளர்ச்சியாகும். அந்தவகையில் முதலாளித்துவம் தோற்றுவித்த தனிமனிதவாதமும் நாவல் இலக்கியத்தில் முனைப்பாக இடம்பெறத் தொடங்கின.

இதற்கு மாறாக நாவல் இலக்கியத்தில் மரபு வழி வந்த இலக்கிய மதிப்பீடுகளையும் விழுமியங்களையும் தாண்டி புதிய சிந்தனைப் போக்குகள் முகிழ்ந்து வந்துள்ளதை நாவல் இலக்கிய வரலாறு எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. மத்தியதர வர்க்கத்தினரையும் அவர்களது அபிலாஷைகளையும் பிரதிபலித்து வந்த நாவல் இலக்கியம் காலப் போக்கில் விவசாயிகளையும் தொழிலாளர்களையும் மற்றும் வாழ்வு தேடி அலையும் வேறு பலரையும் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு வெளிவந்துள்ளமை இதற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும். ஆகவேதான் எஸ்.ஏ.உதயனின் இந்நாவலையும் வரலாற்று தர்க்கீகக் கண்கொண்டு பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இந் நாவலை வாசித்த போது முனைப்பாக சில விடயங்கள் கூற வேண்டியுள்ளது. இக்கதையில் இறால் பிடிப்பதற்காக நீர்கொழும்பிலிருந்து வந்து மன்னார் பிரதேசத்தில் வாடியடித்து தங்கியிருக்கும் சிங்கள மீனவர்களும் அவர்களுடன் இணைந்த குடும்பங்களையும் தவிர்த்துவிட்டு பார்த்தால் அக்கதையில் நடமாடும் பலதரப்பட்ட பாத்திரங்கள் யாவும் மன்னார் கடற்கரை பிரதேசத்தை சார்ந்தவையாகவே அமைந்துள்ளன. கொழும்பு, நீர்கொழும்பு, கச்சதீவு, நெடுந்தீவு, இராமேஸ்வரம், தனுஷ்கோடி என பல ஊர்கள் கதையில் இடம்பெற்ற போதிலும் அவை பெரும்பாலும் பேச்சிலே

குறிக்கும் பெயர்களாகவும் சில சமயங்களில் கதையின் பாத்திரங்கள் சென்று வந்த ஊர்களாகவும் தான் இடம்பெறுகின்றன. அந்தவகையில், இற்றைக்கு அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னம் இருந்த மன்னார் கடற்கரை பிரதேசத்து தூழ்நிலையையும் அவ்விடத்து மக்களது வாழ்க்கை நிலையையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக கதை அமைந்துள்ளது. மன்னார் கடற்கரை பிரதேசத்தின் ஊர்கள், அவற்றின் சுற்றுப்புறங்கள் இயற்கைச் சூழ்நிலைகள், பருவ மாறுதல்கள், அவற்றிடையே வாழ்க்கை நடத்துகின்ற மனிதர்கள், அவர்களின் குணங்கள், செயற்பாடுகள் முதலியவற்றை இந்நாவல் சித்தரிக்கின்றது.

நாவலின் கதாநாயகனான மரியாசு தனது தந்தையின் மறைவுக்கு பின்னர் சம்மாட்டியாக வருகின்றான். அவருக்குத் துணையாக வந்து சேர்கின்ற சீமாம்புள்ள, மரியாசின் தந்தையின் காலத்திலிருந்தே அவனது குடும்பத்திற்கு விசுவாசமான தொழிலாளி. மரியாசு வாழ்க்கைப் பாதையில் அடி எடுத்து வைக்கின்ற இளைஞன். நல்ல உழைப்பாளி, இயற்கையோடு இணைந்துகிடக்கின்ற கடற்தொழில் சார்ந்த நவீன தொழிற்நுட்பத்தை கையாண்டு தொழிலாளர்களின் வேலைச் சுமையைக் குறைப்பதுடன் இலாபத்தில் அவர்களுக்கு பங்குகொடுக்கவும் செய்கின்றான். மக்களை நேசிப்பதில் அவனது பண்புகள், நடத்தைகள் இயல்பாகவே தொழிலாளர்களின் வாழ்வோடு அவனை கலக்க வைக்கின்றது. தமது திறமையால் அதிக இலாபத்தை சம்பாதித்த பின்னர் அதனை தொழிலாளர்களுடன் சேர்ந்து மது அருந்திக் கொண்டாடுவது, சீமாம்புள்ளயின் கடைக்குட்டியான ரெத்தினமாலையின் மீது காதல் கொள்வது, சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் அவனது மூத்த சகோதரி சுகந்த மாலையுடன் ஏற்படுகின்ற உடலுறவு, அதனடியாக எழுகின்ற மனப்போராட்டங்கள் ரெத்தினமாலையை விட்டு விலகி செல்கின்ற பண்பு யாவும் இதற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும். அந்தவகையில் மரியாசு என்ற இளைஞனின் பலம், பலவீனங்கள், வெற்றிகள் தோல்விகள், ஆசைகள், ஆசைமுறிவுகள் முதலியவற்றை இந்நாவல் விபரிக்கின்றது.

இந்நாவலில் இடம்பெறுகின்ற பிறிதொரு முக்கியமான பாத்திரம் தான் சுகந்தமாலையாகும். வாசகனின் நெஞ்சில் ரெத்தின மாலையை விட சுகந்தமாலையே மறக்க முடியாத பாத்திரமாக இருப்பான். கதையில் சுகந்தமாலை ஒரு சோகக் கதாநாயகியாகவே இடம் பெற்றுள்ளாள். அவளை நேசிப்போரும் உள்ளனர்.

வெறுப்போரும் உள்ளனர். கச்சேரியில் அரசு உத்தியோகம் பார்க்கும் இராஜேந்திரன் வசதியான குடும்பத்தை சேர்ந்தவன் என்பதற்காகவே சுகந்த மாலைக்கு பொருத்தமற்ற அவரை திருமணம் செய்து வைப்பதற்காக அவளது தந்தையான சீமாம்புள்ள முனைகின்ற போது, சுகந்த மாலைக்கு இயல்பாகவே மரியாசு மீது ஏற்படுகின்ற காதல், தவிர்க்க முடியாத உறவு- கர்ப்பம், சமூகத்தின் பழிச்சொற்களுக்கு அஞ்சி தனது கர்ப்பத்தை மறைத்துக் கொண்டு இராஜேந்திரனை திருமணம் செய்ய முனைதல், பின்னர் தனது முயற்சிதோல்வி அடைய தற்கொலை செய்துக் கொள்ளல் போன்ற அம்சங்கள் சராசரி பெண்ணுக்குரிய உணர்ச்சிகளையும் வாழ்க்கைப்போராட்டங்களையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இங்கு ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய நினைவுக்கு பதிலாக அப்பெண்ணின் உணர்வுகளும் மனப்போராட்டங்களுமே வாசகனின் உள்ளத்தை பாதிக்க கூடியதாக உள்ளது. விரக்தி, கசப்பு, தோல்வி, நம்பிக்கையின்மை முதலியன காரணமாக தனிமனிதருக்கும் சமுதாயத்திற்கும் இடையிலான உறவு காட்டப்படுகின்றது. அந்தவகையில் சுகந்த மாலை, ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் காலக்கட்டத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக வர்க்கத்தை எதிர்த்து நின்று தோற்றுப் போகும் பாத்திரமாகவே உருவம் பெற்றுள்ளாள்.

இவ்விடத்தில் பிற்தொரு வினாவும் எழுகின்றது. நாவலாசிரியர் சுகந்த மாலையும் மரியாசும் கல்யாணஞ் செய்து சுகமாக வாழ்ந்திருப்பதாக எழுதியிருக்கலாமே என்ற எண்ணமும் தோன்றுகின்றது. நாவலாசிரியர் முயன்று சேர்க்கும் எதிர்பாராத முடிவை காட்ட வேண்டும் என்பதற்காக அவ்வாறு எழுதினார் எனக் கொள்ள முடியாது. சில எழுத்தாளர்களும் திரைப்பட ஆசிரியர்களும் சமுதாயத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் வேறுபாடுகளையும் பணக்காரனின் மகளை டாக்ஸி டிரைவருக்கு கட்டி வைப்பதாலோ, அல்லது கலப்பு திருமணங்களினாலோ தீர்த்து விடலாம் என்று கற்பனை செய்தனர். பண்டைய காலம் தொடக்கம் இன்றுவரையில் ஆங்காங்கே கூறப்பட்ட மனிதாபிமான கருத்துக்களைக் கொண்டு பிரச்சனைகளை தீர்த்து விடலாம் என இவர்கள் கனவு கண்டது 'தீமையை எதிர்த்து போராடாதே' என்ற தத்துவ போதனைக்கு வழி வகுப்பதாக அமைந்தது. மந்திரத்தால் மாங்காய் விழாதது போல மனமாற்றத்தினால் இவற்றை ஒழித்து விட முடியாது என்பதை இதுவரைக்கால போராட்டமும் வாழ்க்கையும் எமக்கு உணர்த்தியிருக்கின்றது. அந்தவகையில் வாழ்க்கை யாதார்த்தத்தின்

உண்மையை உணர்ந்து பாத்திரங்களை படைத்தளித்த ஆசிரியர் காதல் திருமணம் என்பவற்றை பொருளடிப்படையில் தீர்மானிக்கின்ற ஏற்றத் தாழ்வான சமுதாயத்தில் மரியாசு, சுகந்தமாலை திருமணம் பல்வேறுபட்ட முரண்பாடுகளை தோற்றுவிக்கும் என்பதை உணர்ந்திருந்தமையினாலோ என்னவோ அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை. அதேசமயம் சீமாம்புள்ளியின் இடைக்குட்டியான சொர்ணமாலைக்கும் சம்மாட்டியாரின் மகனான சகாயத்திற்கும் இடையிலான காதலை ஏற்படுத்தி அதனை வெற்றிபெற வைப்பது சமூக நியமம் தாண்டிய பிறழ்வாக இருப்பதுடன் கதை ஓட்டத்தின் சூழிப்பாகவே கொள்ளத்தோன்றுகிறது.

சீமாம்புள்ள பாத்திரம் சுகந்தமாலையின் தகப்பனாகவும் மறுபுறத்தில் மரியாசு சம்மாட்டியாரின் குடும்பத்திற்கு நன்றி விசுவாசத்துடன் கடமையாற்றும் கூலியாகவும் இருந்து கொண்டு பிரச்சனைகளையும் முரண்பாடுகளையும் எதிர்நோக்கும் விதமும் அவற்றைபுரிந்கொள்ளமுயலும்விதமும் மனிதாபிமானமுள்ளவர்களின் ஆத்மாவை உலுக்கிவிடுகின்றது. கூடவே தமது மகள் தமக்கு சம்மாட்டியாரான மரியாசுடன் பாலுறவு கொள்வதை நேரடியாக பார்த்த போது வெளியே சொல்ல முடியாமல் அவருக்கு உண்டாகும் மனவேதனைகளும் பரிதவிப்புகளும் குருதி குழாய்களில் இரத்தத்தை உறையச் செய்துவிடுகின்றன. இக்கட்டத்தை படிக்கும் போது என் உள்ளம் உருகி கண்ணீரும் வந்து விட்டது.

இவ்வாறு பல ரக மனிதர்களின் உணர்வுகளை சமுதாய பின்புலத்தில் வைத்து படைப்பாக்கம் செய்திருக்கின்ற நாவலாசிரியர் மனித வாழ்க்கையின் விதம் விதமான போக்குகளையும், மனிதர்களின் உணர்ச்சிகளையும் அவற்றின் விளைவுகளையும் யதார்த்தமாகவும் அழகாகவும் படைத்திருக்கின்றார்.

இந்நாட்டின் அதிகார வர்க்கமும் பேரினவாதிகளும் ஆரம்ப கால முதலாகவே தமிழர்களின் இனத்தனித்துவத்தை சிதைக்கும் வகையிலான செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தனர். இக்காலப்பகுதில் வட-கிழக்கு சார்ந்த அரசியல் தலைவர்களும் புத்திஜீவிகளும் இலங்கைத் தேசியம் குறித்து கவனம் செலுத்தியிருந்தமையினால் பேரினவாதம் பற்றி சிந்திக்க தவறிவிட்டனர். சேர்.பொன். அருணாசலம் போன்றோர் பேரினவாதத்தை அடையாளம் கண்டிருந்த போதும் அதற்கு எதிரான செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்கு முன்னர்

அவரின் மறைவு துரதிஸ்டவசமானதொன்றாகி விடுகின்றது. பின் வந்த தலைவர்கள் அதனை கவனத்திலே எடுக்கவில்லை. உயர் மத்திய தர வர்க்க வாழ்க்கை முறைகள், அரசியல் சிந்தனைகள், அரச சலுகைகள் காரணமாக பேரினவாதம் குறித்து அவர்கள் சிந்திக்கத் தவறிவிட்டனர். பேரினவாதத்தை அரசியல் தளத்தில் சரியாக அடையாளம் கண்டு அமைப்பு ரீதியான செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தவர்கள் நடேசய்யர் மீனாட்சியம்மாள் தம்பதிகளாவார்.

இந்நாவலின் கதை நிகழ் காலமான 1950களில் ஏகாதிபத்திய சார்பு அரசியல் சக்திகள் தூக்கியெறிப்பட்டு தேசிய முதலாளித்துவ சக்திகள் ஆட்சி அதிகாரத்தை கைப்பற்றியிருந்த காலமாகும். தேசிய முதலாளித்துவம் அரசியல் அரங்கில் பிரவேசிக்கின்ற போது அது தன்னகத்தே சில முற்போக்கான பண்புகளை கொண்டிருக்கும் என்பதை வரலாறு எமக்கு உணர்த்தியிருக்கின்றது. அந்நிய முதலீட்டின் பிடிப்பும் அதன் தாக்கமும் தமக்கு பாதகமாக இருப்பதனை தேசிய முதலாளிகள் இனங்கண்டனர். இதற்குமாறாக தேசிய முதலாளித்துவம் தத்தமது நாட்டில் கைத்தொழில் துறையினையும் வர்த்தக அபிவிருத்தியினையும் மேற்கொண்டது. இது தமது நாட்டினை அபிவிருத்தி செய்வதாக அமைந்திருந்தது. தமது நாட்டினை காலனித்துவ ஆட்சிக்குட்படுத்தி அதனுடாக நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்த குடியேற்ற ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக இருந்த அதேசமயம் நவீன கொள்ளைக்காரர்களான ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரானதாவும் அது செயற்பட்டமை அதன் பிரதானமான அம்சமாகும். இதன் தாக்கத்தை நாம் இலங்கையிலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இருப்பினும் அதன் வர்க்க நலன் காரணமாக அது வெகு விரைவிலேயே ஏகாதிபத்தியத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்து மக்கள் விரோத செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபடத் தொடங்கியது. ஆகவே இவற்றின் ஓர் அம்சமாகவே இனவாதமும் அது தொடர்பான சிந்தனைகளும் வளரத் தொடங்கின.

இதன் தாக்கத்தையும் இந்நாவலில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இறால் பிடிப்பதற்காக நீர் கொழும்பிலிருந்து வந்திருக்கும் மீனவர்களுக்கும் மன்னார் பிரதேசத்தை சார்ந்த மீனவர்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடு, அப்பிரச்சனையை தீர்த்து வைப்பதில் பொலிஸாரின் பக்கச்சார்பு, இவற்றைக் கடந்து தாங்கள் தொழில் செய்து பிழைப்பவர்கள் என்றவகையில் அவர்களிடையே ஏற்படுகின்ற

மனிதநேய உணர்வு என்பனவற்றை இந்நாவல் காட்டுகின்றது. இன மொழிவேறுபாடுகளைக் கடந்து வர்க்க ஒருமை உணர்ச்சிகளே இவர்களை ஒன்று சேர்க்கும். நாவலாசிரியரைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்களை மனிதாபிமான அடிப்படையிலே ஒன்று சேர்த்து வைக்கின்றார்.

இவ்விடத்தில் நாவலாசிரியரின் அரசியல் பார்வையைப் பொறுத்து சிந்தித்த போது பிறிதொரு படைப்புடன் ஒப்புவமை காணவேண்டியதும் அவசியமான தொன்றாகின்றது. “செ. யோகநாதன் சிறுகதையொன்றில் மீன் பிடிக்கும் தொழிலாளியின் வர்க்க உணர்ச்சியின் உதயம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. புதிதாக திருமணமான மறுநாளே அவனை வேலைக்குப் போகச் சொல்கின்றார் அவனுடைய முதலாளி. இதுவரை முதலாளி சொல் மீறாத தொழிலாளி வேலைக்குப் போகத் தயங்குகின்றான். முதலாளி அவனைத் திட்டி, வீட்டைக் காலி செய்யச் சொல்கிறார். அவன் மீது அனுதாபம் கொண்ட தொழிலாளி ஒருவனும் ஒருத்தியும் அவனுக்கு முதலாளியை எதிர்த்து நிற்க ஊக்கமளிக்கின்றனர். முதன் முதலில் தொழிலாளி அடிமைத்தனத்தை உதறியெறிகிறான். வேறு தொழிலாளிகளோடு சேர்ந்து முதலாளியின் கட்டளையை மீறிக் கடற்கரைக்கு மீன் பிடிக்க போகிறான். அவனையும் போராளும் தொழிலாளரையும் அடக்க தொழிலாளர் சிலரையே அடியாட்களாக முதலாளி கொண்டு வருகின்றான். தொழிலாளர்களிடையே போராடுவது பற்றி ஐயங்கள் உள்ளன. கருங்காலிகள் தொழிலாளர்களை வெட்ட முயலும் போது, உணர்ச்சிமிக்க தொழிலாளர்கள் ஒன்று கூடி எதிர்க்கின்றனர். தொழிலாளி வர்க்க ஒற்றுமை இவ்வாறு தோன்றுகின்றது. சுரண்டலை உணர்ந்து அதனை உதறியெறிய முற்படும் தொழிலாளி தாங்கள் ஒரு வர்க்கம், முதலாளி சுரண்டும் வேறு வர்க்கம் என்னும் உண்மையை அறிகின்றார்கள் (வானமாமலை. நா (1999), மார்க்சிய அழகியல், மக்கள் வெளியீடு, சென்னை. பக்.33,34)

நாவலாசிரியரைப் பொறுத்தமட்டில் சம்மாட்டிகளின் சுரண்டல், ஓடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தை ஒரு மனிதாபிமானமுள்ள மக்கள் சார்பான - இதயமுள்ள சம்மாட்டியொருவரை படைத்து விட்டதில் அமைதிகாணுகின்றார் என்றே கூறவேண்டும். இந்நாவலாசிரியர் இன்னுஞ்சிறிது ஆழமாக சமுதாய பிரச்சினைகளையும் முரண்பாடுகளையும் நோக்குவாராயின் அவர் காணுகின்ற அநீதிக்கு எதிராக கலகக் குரல்களையும்

எதிர்ப்புணர்வுகளையும் காண முடியும் என்ற விமர்சனத்தை முன் வைத்தால் அதனை ஏற்க கூடிய முதிர்ந்த பக்குவம் இந்நாலாசிரியருக்கு உண்டு என்றே நம்புகின்றேன்.

இந்நாவல் அபூர்வமான உணர்ச்சி பீறல்களையும் சுழிப்புகளையும் ஏந்தும் படிமக் கோவையாக அமையவில்லை. தற்காலத்தில் முன் பின் நவீனத்துவர்கள் போல பழந்தமிழ் பனுவல்களை நயத்து- அல்லது வாழ்க்கைக்கு சம்பந்தமில்லாத மேற்கத்திய நாடுகளின் மர்மக்கதைகளையும் மாயாஜாலங்களையும் நயத்து குறியீடு, படிமம் போன்ற இலக்கிய உத்திகளினூடாக வாசகர்களை மிரட்டி முக்குளிக்க செய்வது போல் அல்லாமல் சமூக பாத்திரங்களின் யதார்த்தப்போக்குகளை மட்டும் தமது கதைக் களத்தில் நடமாட விட்டுள்ளார் ஆசிரியர் எஸ். ஏ. உதயன். இப்போக்கினை அவதானிக்கும் போது மதியாழத்தையும், நுண்மான நுழைப்புலத்தையும் கவசமாக கொண்டிராத சாதாரண வாசகனுக்கும் பொருள் விளங்குவதாக இந்நாவல் அமைந்துள்ளது. கருத்தை கதையாக சொல்லுகின்ற திறன் இந்நாவலாசிரியரின் தனித்துவமான அம்சமாகும்.

இவ் ஆசிரியர் வடிவப் பரிசோதனையில் அதிகம் அக்கறை காட்டுபவரல்ல. பாரம்பரியமான நாவல் வடிவத்தைக் கையாண்டு தன் கண் எதிரே உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கையின் குரூரங்களையும் அவலங்களையும் மனசை பிழியும் துன்பக் காட்சிகளையும் படைப்பாக்கியிருக்கின்றார். இவ்விடத்தில் முனைப்பான விடயம் குறித்து கவனம் செலுத்த வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். முற்போக்கு படைப்பாளிகளின் படைப்புகளில் அழகியல் தன்மை இல்லை என்ற குற்றச்சாட்டு தூய அழகியல் வாதிகளால் முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. தமது பிற்போக்குத் தனமான கருத்துக்களை முன் வைப்பதற்கும், மக்களின் ரசனையை கீழ்மைப்படுத்துவதற்கும் அவர்கள் இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளை முன் வைத்து வருகின்றார்கள். அக்குற்றச்சாட்டுகளை சிறிதளவேனும் சரியென சொல்லத்தக்க வகையில் அரசியலை முதன்மைப்படுத்தி அதன் வடிவத்தில் கவனமெடுக்காத எழுத்தாளர்கள் சிலரின் அசீரண ஆக்கங்களும் அவசர முயற்சிகளும் அழகியல் வாதிகளுக்கு சாதகமாக அமைந்து விடுவதுண்டு. இத்தகைய தன்மையிலிருந்து அந்நியப்பட்டு மனித வாழ்க்கையையும் அது தோற்றுவிக்கும் சமூதாய முரண்பாடுகளையும்

உள் நின்று நோக்கி தாம் சொல்ல வந்த கருத்தை அழகியல் அடிப்படையில் ஆக்கும் சக்தி கொண்டவராகவே நவலாசிரியர் முன் தெரிகின்றார்.

இலக்கியத்தில் உள்ளடக்கம் எவ்வாறு கால, தேச வர்த்தமானங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டும் அதனை மீறியும் இயங்குகின்றதோ அவ்வாறே அதன் வடிவமும் அத்தகைய தாக்கங்களுக்கு உட்பட்டே இயங்குகின்றது என்பதை இலக்கிய வரலாறு எண்பித்திருக்கின்றது. உள்ளடக்க ரீதியாக மட்டுமன்று வாசிக்கின்ற முறையிலும் மாற்றத்தை கொண்டு வரவேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கும் அழகியல் பிரச்சினைகள் உண்டு. காலத்திற்கு ஏற்ற வடிவத்தை மக்களின் நலனிலிருந்து அந்நியமுறாமல் படைப்பாக்கித் தர வேண்டியது முற்போக்கு-மார்க்சியப் படைப்பாளிகளின் கடமையாகும். எழுத்தாளர் கூகி வோ தியான்கோவின் நாவல்களில் இத்தகைய பரிசோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆப்பிரிக்க அரசியல் பண்பாட்டு பின் புலத்தோடு மெஜிக்கல் ரியலிஸ் பாணியில் இவர் எழுதிய மக்கட் சார்பான அரசியல் நாவல்கள் முக்கியமாவையாகும். இவரது 'கறுப்பின மந்திரவாதி'(Wizard of the Crow), 'சிலுவையில் தொங்கும் சாத்தான்'(Devil on the Cross), ஆகிய நாவல்கள் இதற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டுகளாகும். தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் இத்தகைய முயற்சிகள் மேற் கொண்டதாக தெரியவில்லை. இத்தகைய முயற்சிகளை தமிழில் சாத்தியமாக்கும் போது தான் உலக நாவல் இலக்கிய வரிசையில் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திற்கும் உரிய இடம் கிடைக்கும்.

மற்றொரு முக்கியமான விஷயம். இந்நாவலின் உரையாடல்கள் எல்லாம் மன்னார் பிரதேசத்து மண்ணின் மணம் கமழும் பேச்சுத் தமிழில் அமைந்துள்ளன. அவற்றை புரிந்து கொள்வதில் சிரமமில்லை. நமக்கு அதுவோர் இன்ப அனுபவமாகவே உள்ளது. பொருள்மையான உவமைகள், பழமொழிகள் கடற்கரை பிரதேச மக்களின் பேச்சு வழக்கில் இருந்து எடுத்தாளப்படுகின்றன. இந்நாவலாசிரியர் அம்மக்களின் வாழ்க்கையை உள்நின்று நோக்கியதால் தான் பாமரர் வழக்குகளையும் உவமை உருவகங்களையும் தமக்கு தேவையான வகையில் எடுத்தாள முடிந்தது. அவரது தமிழ் நடை அழகியது; அற்புதமானது என்று

கூறலாம். இத்தகைய பிரதேச பேச்சொலி தமிழ் நடை நாவலின் தனிச் சிறப்பு என்றே கூறவேண்டும்.

கரையோர மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்கின் ஒரு காலகட்டத்தின் நெடுக்கு வெட்டு முகத்தை இந்நாவலின் மூலம் எமக்களித்த நண்பர் எஸ். ஏ. உதயன் அவர்களுக்கு எனது பாராட்டுகள். எத்தனையோ நிலைகளிலிருந்தும் தளங்களிலிருந்தும் படிக்களிலிருந்தும் வாழ்க்கையின் வரம்பற்ற கோலங்களைக் கண்டு மேலும் பல நாவல்களை உதயன் எமக்காக படைக்க வேண்டும்.

லெனின் மதிவானம்,
பிரதி ஆணையாளர்,
கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,
கல்வி அமைச்சு.
10-12-2011

என்னுரை

வணக்கம்..! வெகுவேகமாய் நகரச்சாயல் பூசப்பட்டுக் காணாமல் போகும் கிராமியக் கற்பிதங்களின் உயிர் மூச்சினைத் துழாவி, வாழ்க்கையை போதித்துப்போன மூத்தவர்களின் நினைவுகளை தேடிச்சேகரித்து எழுத வேண்டும் என்ற அவா எனக்கு இன்னும் தீர்ந்த பாடில்லை. காலம் மாறி முடிதேடி போனாலும் அதன் அடியின் இனிப்பு இரசம் கெடாமல் அந்த காலத்து வாழ்விலும் காதல் பேசும் கனவுகளிலும் சடங்குகளின் அவதானத்திலும் வாழ்ந்திருந்ததை மறக்கமுடியவில்லை.

போருக்குப்பின்னான புதிய கட்டுமானத்தில் நாம் சேகரித்து சேர்த்து கட்டவேண்டியவை எதுவெனில் பழைய வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களின் அனுபவங்களையும் இனிமைகளையும் தான் என ஆசைப்படுகிறேன். அதனால்தான் போரின் கொடியநகங்கள் தொட்டிராத ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னதான எமது கிராமிய வாழ்வை, அதன் ரம்மியத்தை, மனித உணர்வுகளின் வீச்சத்தை, அவர்கள் பொத்திப் பொத்தி பாதுகாத்த தொழில் துறையை இந்த நாவலின் ஊடாக ஞாபகப்படுத்த எண்ணுகிறேன்.

சொடுதா! எனப் பெயரிடப்பட்ட இந்த நாவல் மன்னாரின் கடற்புரத்து வாழ்க்கை பற்றி பேசுகின்றது. மன்னார் தீவுக்கு இந்தியத் தமிழ்நாட்டின் கொற்கை எனப்படும் தூத்துக்குடியின் புறவூர்ப் பகுதிகளான வேம்பாறு, வைப்பாறு, பழையகாயல், புன்னைக்காயல், கொம்புத்துறை, ஆலந்தலை போன்ற இடங்களில் முன்னைய நாட்களில் பேசப்பட்டுவந்த பேச்சு வழக்கு சொற்றொடர்கள் மன்னார் தீவுக்குள்ளும் வரலாற்றுக்கால அடிப்படையில் புழக்கத்திலிருந்து வந்தமைக்கு ஆதாரம் உண்டு. குறிப்பாக பேசாலைச்சமுகத்தில் தெம்மாடு, குட்டி, மய்யினி, ஆத்தை, சம்மாட்டி என்பவைகளோடு இந்த சொடுதா என்ற வாலிபனைக்குறிக்கும் சொல்லும் உண்டு.

கடற்புற வாழ்க்கையோடு ஒன்றித்த சமுகக்குழுமங்களிலும் சம்மாட்டி தொழிலாளி என்ற பேதங்களோடு சாதியம் பேசப்பட்டுவந்தகாலம் ஒன்று உண்டு. இந்தியாவிலிருந்து கரைவலைத்

தொழிலுக்காக சம்மாட்டிமார்களால் கூலியாகக்கொண்டு வந்தவர்களும், வியாபாரத்துக்காக வந்த கள்ளத்தோணி என்றழைக்கப்பட்டவர்களும், மலையகத்து தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கென்று வேலைக்கு வந்து மன்னார் தீவில் தங்கி விட்டவர்களும் தான் இங்கிருந்த சுதேசிகளின் தொழிற் துறைகளுக்கு முண்டு கொடுத்து கூலியாக நின்று உழைத்துக் கொடுத்தவர்கள். ஆனால் அவர்களை தமது கலாசாரத்துடன் இணைத்துக்கொள்ள சுதேசிகள் மறுத்துவிட்டார்கள்.

முடிந்தளவு இந்த நாவலில் வாழும் கதா மாந்தர்களில் கடந்து போன ஓர் தலைமுறையினர் வாழ்ந்த காலத்தை அதன் வண்ணம் மாறாமல் பொறித்திருக்கிறேன். கதையோட்டத்தில் வரும் சம்பவங்கள் கற்பனையென்ற போதிலும் இது மாதிரியான நிகழ்வுகள் கடற்புறத்துச் சமூகங்களில் இடம்பெறாமலில்லை.

என்னைப்பொறுத்தவரை புனைகதை இலக்கியங்கள் வெறும் கதை சொல்லுவதாக மட்டுமல்லாது காலத்தையும், கலாசாரத்தையும், சாதனைகளையும் பதிவு செய்யும் ஆவணங்களாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அந்த வகையில் மன்னார் தீவில் பிரதான மீன்பிடித் தொழிலாக இருந்த கரைவலையின் நுட்பம் புதுமைக்கு மாற்றப்பட்டமையும் தொழிலாளிகளுக்கு கூலி கொடுக்கும் முறையில் இருந்த பிற்போக்குத்தனம் முறியடிக்கப்பட்டதையும் இந்நாவலின் மூலம் பிரதான பதிவாக ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

இனி இந்நாவலை வெளியிட ஊக்கமளித்து கொடையருளிய திரு. S. கேதீஸ்வரன் (முசலி பிரதேச செயலாளர்) அவர்களுக்கும் நாவல் உருவாக்கத்தில் என்னோடு பயணித்த நண்பர் சதீஸ் (CYBER CITY Print) அவர்களுக்கும் எனது கையெழுத்துப் பிரதியினை கணனிப்படுத்திய செல்வி .S. ஸ்ரேபனி சிராய்வா, திருமதி. C. கில்லா என்போருக்கும் இந்நாவலுக்கு தகுதியானதும் சிறப்பானதுமான அணிந்துரையினை வழங்கிய என் அருமைத்தோழர் லெனின் மதிவானம் அவர்களுக்கும், என் நாவலை வெளியீடு செய்ய முன்வந்த மன்னார் மறைமாவட்ட கலையருவி சமூக தொடர்பு நிலைய

இயக்குனர் அருட்தந்தை தமிழ் நேசன் அடிகளார் அவர்களுக்கும், கருத்துணர்ந்து கதையறிந்து அட்டைப்படம் வரைந்த மன்னாரின் ஓவியச் செம்மல் திரு. ஜெஹோமி அவர்களுக்கும் என் எழுத்தினை நேசித்து ஊக்குவிக்கும் நண்பர்களுக்கும் வாசகப் பெருமக்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

எஸ். ஏ. உதயன்

பேசாலை- 08

தொ.பே.இல: 077 896 035 1

15.12.2011

lomiya2009@gmail.com

‘சரக்.. சரக்.. காலுக்குக் கீழே மிதிபட்டு வழக்கிற கடற்கரை வெண்மணலில் நடப்பது மரியாசுக்குப் புதுசாக இருந்தது. காலையில் இருந்து மத்தியானம் மட்டும் இழுத்து வாங்கி வைச்ச துடுதணிஞ்சு.. சடக்கெண்டு குளிர்ந்து கிடக்கிற அந்த மண்திட்டு.. மலைபோல.. புலிபாய்ஞ்சு பிட்டி.

ரெண்டு பக்கமும் பனை உசரத்திற்கு உசந்த மண்பிட்டிகளுக்கு நடுவில் ஓடை மாதிரி பணிஞ்சு கிடந்த வெண் மணற்பரப்பில் புலிக்கு வரிபோட்ட மாதிரி ‘ஊ..ய்’ எண்டு காத்து வரைஞ்சு சித்திரத்தை ரசித்த படியே மரியாசு நடந்தான். அலை அடிச்ச மளாரெண்டு புரண்டு விழுகிற அலுவாக்கரையும், அவன் பாதம் பட்டுத்துலங்கிற ஈர மண்ணையும் பாக்கிறான்.. மனுச வாழ்க்கையின் நிலையில்லாமையை நொடிக்கொரு தடவை அது சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறதாக ஒரு நினைப்பு..

தூரத்தில் தலைமன்னார் துறைப்பாலம் தெரியுற வரைக்கும் நிண்டு கிடக்கிற கடற்கரை வெளியில் நெட்டையும், குட்டையுமாக கிலுவைப்பத்தையும், முண்டாசு கட்டின ராசாக்கள் மாதிரி நிமிர்ந்து நிக்கிற பனைக் கூட்டமும் பாக்கிறதுக்கு ரம்மியமாத்தான் இருக்கு. ஆனால் மரியாசிட மனசு எதிலயும் நிண்டு நிலைச்சு நிக்கிறதுக்கும், திளைச்சு நிக்கிறதுக்கும் ஒப்பாத மாதிரி கரைஞ்சுகின்டே கிடக்குது.. குருவித்தலையில் பனங்காய வைச்ச மாதிரி.. ஐயா செத்தப்பிற்கு புதுசாத்தலையில் ஏறின சுமையும், தலைகீழா மாறிப்போன வாழ்க்கையும்.. நல்லதுக்குப் பதிலாக வலிதான் மிச்சம். மரியாசு நெடுநெடுவெண்டு வளர்ந்திருந்தான். சிவப்பா அரும்பு மீசையோட.. கனவு காணும் கண்ணும், பளீரெண்ட சிரிப்புமா அசப்புல அவுக ஐயா மாதிரியே இருந்தவனுக்கு ஐயாட சாவு குடுத்த மனச்சோர்வும், புதுக்க வந்து பொறுப்பும் கனக்கத்தான்.

தூரத்தில் கம்பான் முடிஞ்சு கயித்து வலை இழுபட்டுக்கொண்டிருந்தது. இப்ப பின்னேரக்கணியத்தில மீன்பாடு வாய்க்குது. நேரஞ்செண்டுதான் எல்லாக் கரைவலைகாரனும் வள்ளம்

தள்ளுறான். இது இப்படியே ரக்கடல் வளைப்பு வரைக்கும் போகும்.

‘ரக்கடல்’ வளைப்பென் டாலே கரவலைகாரனுக்கு நல்ல ராகத்து.. மீனும்படும்.. அலுப்பும் தெரியாது.. சமயத்துக்கு ஒருபாடு. ரெண்டு பாடென்று சாமத்திலயும் வளைப்பானுக. பள்ளிக்கூடத்தில படிச்சுக்கொண்டிருந்த மரியாசுக்கு இந்தத்தொழிலும் பொறுப்பும் பற்றி யாரும் சொன்னதுமில்ல.. அவன் சிந்திச்சதுமில்ல.. மற்றவர் பார்வைக்கு சம்மாட்டி மகன்.. அவ்வளவுதான். கண்ணில பட்டதையெல்லாம் வாங்கிறதும், அனுபவிக்கிறதுமாக வளர்ந்த மரியாசு இப்போது முதன் முறையாக கடற்கரையில் சம்மாட்டியாக வந்து நிற்கிறான்.

வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிடும்போதே அம்மா சொன்னா ‘இனி முன்பு போல விட்டேத்தியாக இருக்க முடியாதாம்.. சமூகத்தில் அந்தஸ்து, ஒரு நடப்பு.. தொழிலாளிகளுக்கு நீதான் சம்மாட்டி.. பொறுப்பும் கடமையுமாக நடந்து கொள்ள வேணுமாம்..’

மரியாசின் காலடிச் ‘சுலுமம்’ கேட்டு.. படபடவென்று புள்ளுக்கூட்டம் சிறகடித்துக்கலைந்தது.

“அட.. இதுக்குள்ளயா கிடக்கீக..” என்றவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.. தூரத்தில் சீமாம் புள்ளயின் தலைக்கறுப்புத் தெரிந்தது.

வளைப்பு பாரிச்ச வளைப்பு என்றவுடனே.. இந்த சீமாம்புள்ள படுறபாடு பெரும்பாடு... ஒரு இடத்தில் நிக்க மாட்டாரு மனுசன்.. அங்காலையும் இங்காலையும் ஓடியோடித் தொழிலாளிக்களுக்கு வாலாயம் கட்டுறதும், அம்பாவ எடுத்து விடுறதும். பெரிய நடப்புத்தான்.. மனுசனுக்கு மனசு முழுதும் வெள்ளை..

பேசாலைச் சம்மாட்டி மாருக்கு சேவகம் செய்யுறதுக்கெண்டு இந்தியாக்காரனுக கனக்கப்பேரு இருந்தாலும்.. சீமாம்புள்ள பாடு வேற.. கொழும்புல கோச்சியில போற மீன் பெட்டிகள் இறக்கிறதில இருந்து, மீன் சந்தையில் விக்கிறது.. கணக்குப்பாக்கிறது.. காச அனுப்புறதெண்டு தொழில் பார்த்த தூத்துக்குடி வேதக்காரன்தான் இந்த சீமாம்புள்ள. அந்தத்தொழிலில இருக்கிற சுத்துமாத்தும், பொய்யும் புரட்டும் மனசாட்சியில துடுபட்ட மாதிரி வாதிக்க.. வெளிக்கிட்டு இங்க வந்துட்டாரு.. இந்த ஊர் மனுசங்கட வெள்ளத்தித்தனமும்.. துதுவாதில்லாத வாழ்வும் அவருக்குப் புடிச்சிப்போச்சு..

ஐயாவுக்கு கடுமையாக இருந்த போது “தம்பீ.. மரியாசு தொழில் துறையப்பாத்துக்கப்பா.. நம்ம தொழிலாளிகளக் கைவிட்டிராத..” என்று இவன் கையப்பிடிச்ச அவரு சொல்லுறாரு.. மரியாசு இத்தனை தூரத்திற்கு அதை நினைத்துப்பார்க்கவில்லை. படிப்பை அடியோடு கைவிடுவதென்பது அவனுக்கு நரகமாத்தான் இருந்தது. ஐயா சீமாம்புள்ளயக்காட்டி.. “இவன்தான் உனக்கு இனி எல்லாம்.. இவன் சொல்லுற மட்டும் கேளு.. உன் சித்தப்பன் மாரு சொல்லுறதக்

கேட்காத.. அவனுகள நம்பாத..” என்று மன்றாட்டமாக கேட்டதன் பொருள் இன்னும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால்.. அந்தாப்பெரிய மனுசன் சும்மாவா சொல்லுவாரு என்ற கணக்கில்தான் மரியாசு விசாரிச்சுப்பாத்தான்.

அறு வருசத்துக்கு முந்தி பாவிலுச்சம்மாட்டியாரிட வலது கை மாதிரி இருந்த இந்த சீமாம்புள்ளய்க்கு வந்த முழிப்பாட்டம்.. சம்மாட்டியாரிட தெம்மாட்டுப்போக்கை சொல்லிக்காட்டப்போய்.. அவரு சீமாம்புள்ளயிட சட்டையப்புடிச்சு, செருப்பால அடிச்சு.. தெருவில் விட்டுட்டான் பாவி.. புழைக்க வந்த இடத்தில.. நேர்மையாத் தொழில் செய்து, கண்ணியமா இருந்த சீமாம்புள்ளய.. நாலு பேர் பாத்துச்சிரிக்க.. பாவிலுச்சம்மாட்டியாரு அநியாயம் செய்துட்டாரேயென்று வெம்பிக்கிடந்தவருக்கு அறுதலாக.. “அட .. நன்றி கெட்டுப்போச்சா.. அன்னம் போட்ட கையால அடிக்கலாமா?.. கணக்கும் பாக்கணும், தொழிலும் பாக்கணும், கைசுட்டிப்பா எல்லாம் செய்யுற வேலைக்காரன் கிடைப்பானா ஓய்..” என்றபடி சீமாம்புள்ளய நேர வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கிண்டு வந்திட்டாரு ஐயா. ஐயாவுக்கும், பாவிலுச்சம்மாட்டியாருக்கும் இதுதான் மனஸ்தாபம். என்ன செய்யுறது? ஒரு மனுசனுக்கு சகாயம் பண்ணப்போய் இன்னொரு மனுசனப் பகைச்சிக்கிற கதையாப்போச்சு..

சீமாம்புள்ள ஐயாட்ட வேலைக்குச் சேர்ந்தப்பிறகுதான் அவரு புள்ள குட்டியோட பேசாலையில் வந்து குடியேறினாரு.. ஐயா குடுத்த காணியும், கட்டிக்குடுத்த வீடும்.. மனுசன் விசுவாசமாக இருக்கிறாரு. ஐயாவுக்கு நல்ல தோதான மந்திரி, நல்லது கெட்டது எடுத்துச்சொல்ல.. கணக்கு வழக்கு பிக்கல் புருங்கலப்பார்க்க.. தொழிலாளிமார் கணக்குகளத்தீர்த்து வைக்க.. ஐயாவோட அவரு வைச்ச நெருக்கத்தில் கண்ணியமும், நேர்மையும் இருந்ததால சீமாம்புள்ளமேல தொழிலாளிகளுக்கும் நல்ல மரியாத.

ஐயாவுக்குக்கூடப்பிறந்த தம்பிமார் மூணுபேர் இருக்கிறாங்கன்.. ஊதாரிகள், கையில் காசக்கண்டதும் குடிக்கிறதும், வெறிக்கிறதும்.. அவங்க குடும்பங்களையும் ஐயாதான் தாபரிச்சாரு.

சீமாம்புள்ளயிட கெட்டித்தனத்தாலயும், அவரிட முகராசியாலயும் சம்பார்க்கிற ஐயா அவர விட்டுக்குடும்பாரா?.. ஐயாவிட தம்பிமார் மூணுபேருக்கும் சீமாம்புள்ளயக்கண்ணில காட்ட ஏலாது.

‘நற நற’ வெண்டு பல்லையும் கடிச்சுக்கிண்டு திரிவானுகள் கிழமைக்காசெண்டு சீமாம்புள்ள கணக்குப்பாத்துக் குடுக்கிற காச அவனுகள் கையில் வாங்க மாட்டானுகள்.

“வந்தான் வரத்தானிட்டயா நாங்க காசவாங்கிறது அண்ணன் கையால தான் நாங்க வாங்குவோம்” என்று நடிப்புக்கு பாசம் காட்டுவானுக.

ஐயா வீட்டுக்கன்னியறையில் இருக்கிற அயன் சேவ்வும்.. அதில இருக்கிற காசும் நகையும் எவ்வளவெண்டு சீமாம்புள்ளய்க்குத்தான் தோரயமாகத்தெரியும்.

ஐயா செத்துப் பிச்சச் சோறு குடுத்த கையோட சீமாம்புள்ளதான் அயன் சேவ்வுத்திற்ப மரியாசு கையில் குடுத்தாரு.. “தம்பீ.. ஐயா உங்கட்ட ஒப்படைக்கச் சொன்னாரு... காசும் கணக்கும் இருக்குது. அடுத்தவன் கண்ணில பட்டா அலக்கழிஞ்சு போயிறும், எண்டு ஐயா துதானமா பாத்தாரு.. சாவுறதுக்கு முந்தி வருத்தம் வாதையெண்டு திரிஞ்சு போது செலவுக்கெண்டு எடுத்ததுதான்... திறப்பு என்னட்டத்தான் இருந்தது. இனித்தேவையில்லப்பு.. இனி நீங்கதான் பாத்துக்கொள்ளனும்..”

மரியாசு திறப்பக்கையில் வாங்குகிறபோது சீமாம்புள்ளயிட கண்ணுக்குள் நேர்மையையும், மனசுக்குள்ள கண்ணியத்தையும் பார்த்தான்.

“ஓ.. ஹோய்..” வலையடிச்சத்தம் பெரிசாய்க் கேட்க.. மரியாசு கால எட்டிப்போட்டு நடந்தான்.. வளைப்புக்குறுகிப் பிடிச்ச மீனைக்கொண்டு போய் ஐஸ்போட்டு ராக்கோச்சியில ஏத்தி வீட்டுக்குப்போய்ச் சேருகின்ற வரைக்கும் ஒரு வேட்டையைப்போல ஓயாத தொழில்.. இந்தப் பாரிச்ச தொழிலிலயும் பார்த்துக்கொண்டு எருக்கலம் பிட்டிக்குப் போய்ப்படிக்கிறதென்டால் முடியாது.. இந்த ஊரில் பொதுவாக சம்மாட்டிமார் பெரிசாகப் படிச்சவர்களாக இல்லாமல் இருப்பதற்கு இதுவும்தான் காரணமென்று மரியாசுக்கு இப்போது புரிகிறது.

கரைவலைகாரன் மாய்சலைப்பார்க்க மரியாசுக்குப் பாவமாயிருந்தது.

வாடியில் பண்டாரி சம்முகம் காய்ச்சுற சோத்தையும், கறியையும் பட்டையில் வாங்கித்தின்னுட்டு சத்து நேரம் சாய்ஞ்சிட்டு.. ‘ந்தா முறியுறானுக.. மூணு துண்டா..’ கரைவலை வாடியில் தொழிலாளி தின்னுற சோத்துக்குக் கணக்கில்ல.. அது சம்மாட்டியார் உபயம். சனிக்கிழமை ராவு கிழமைக்காசும், அரிசியும் அளந்து குடுக்கிற இடத்தில் பவ்யமாத்தொழிலாளி வந்து அதை வாங்குறதுக்கு நிக்கிறது மனசப்போட்டுக்குடையது. தொழிலாளிட புள்ளகுட்டிக்கு விசேசம் என்டால் சம்மாட்டி குடுக்கிற காசுக்கு ஏத்தமாதிரித்தான் விருந்தும் மருந்தும்.. நல்லது கெட்டதுகளப் பார்த்து அவனுகளுக்குச் செய்யனும்.. இவ்வளத்தையும் ஒண்ணுபோல செய்தால்.. சம்மாட்டிக்கு ஏவல் செய்யுறதுக்கெண்டு இவனுகள் முண்டியடிச்சுக்கிண்டு நிற்பானுகள்.

மரியாசுக்கு இந்த நடைமுறையெல்லாம் ஒண்ணு ஒண்ணாத்தெரிஞ்சு பிறகு தொழிலாளியை நினைச்சுக் கவலைப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“பாவம்.. இந்த உழைக்கிற மனுசங்களிட வாழ்க்கைய மாத்தனும்.. இவனுக்கும் கௌரவமா.. வாழ ஏதாவது செய்யனும்.. இந்த நினைப்பு மேலிட.. வலையடிக்கு விரசா நடந்தான். மடியில் பிடிச்ச மீனைப்பாக்கிறது ஒரு சந்தோசம்.

கடலில் கிடக்கிற மீன்களுக்குள்ள ஒவ்வொண்டும் ஒவ்வொரு சாதி.. திமிறிக்கிண்டு, துடிச்சுக்கிண்டு, மகுழிவிட்டு ‘வீய்.. வீய்.. யென்டு விசிறிக்கிண்டு மடிக்குள்ள கிடக்கிறத இடுப்பில் கையக்குடுத்துப்பாக்கிற சம்மாட்டிக்கு தோரயமாக ஒரு கணக்குத்தெரியும்..

மடிகொள்ளாம மீன்பட்டா மறுக்கில் தைச்ச மீனக்கரைவலைகாரன் கணக்கெடுக்கமாட்டான். அந்தமீனக் களவா உருவி எடுத்து ஆரியதாஸ் வாடியில் குடுக்கிறதுக்கெண்டு கொஞ்சப்பயலுகள் வருவானுகள்.

இன்டைக்கெண்டு அதில வந்து நின்ட ஆக்களப்பார்க்க ஒரு தினுசா இருந்தது.. சாரக்கட்டும் ஆட்களும் மடியத்திறந்ததும், அதில வந்து கையப்போட்டான்..

“யாரடா நீ..?” சீமாம்புள்ள கேட்டதுக்கு.. வந்தவன் சிங்களத்தில் பதில் சொன்னான். சீமாம்புள்ளய்க்கு கோபம் வந்தது.

“காக்கா தின்னுறத.. களவாணிப்பயலுகள் புறக்கிறத.. நீயும் தின்னுட்டுப்போ.. மடியில் கை வைக்கிற வேல வைக்காத..” மரியாசு கேட்டான்.

“யாரும்யா அது..”

“நீர் கொழும்புப்பக்கம் கிடந்து வந்தவனுக.. இப்பிடித்தான் வாடி போட்டுக்கிண்டு அடிக்கிற திமிரு..”

சீமாம்புள்ள சத்தம் போட்டுக்கதைக்க.. அவனுகளும் திமிறிக்கொண்டு என்னவோ கதைக்கிறான்கள். பிறகு கையக்கால ஆட்டி அவன்கள் கதைச்சுக்கிண்டு மேற்கால விரசா நடந்து போறான்கள்.

மரியாசுக்கு அவனுக கதைச்ச பாசை புரியாததால, சம்மா இருக்கான்.. சீமாம்புள்ளய்க்கு சிங்களம் தெரிஞ்சதால கோபப்படுறாரு..

இரும்புக்கேற்றைத் தள்ளித்திறந்தால கேற்றுக்கும் வீட்டுப்படிக்குமிடையில் குறைந்தது ஜம்பது அடி தூரமாவது இருக்கும். அந்தப்பெரிய முன் முற்றத்தில் மதிலின் ஓரமாக நந்தியா வட்டையும், செவ்வந்தியும் ஈரலிப்பு மாறாமல் ‘புகபுக’ வென்று சடைச்ச வளர்ந்திருக்கு.

உயரமான படிக்கட்டுக்களைத்தாண்டி ‘அயோனிக்’ தூண்கள் தாங்கும் விசாலமான கூடம்.. உச்சி விதானத்தில் ‘கோதிக்’ கண்ணாடி அலங்காரத்தோடேயுள்ள பெரிய காரைவீடு.. ஐயாவின் சாய்மனைக்கதிரை இன்னும் நகர்த்தப்படாமல் அங்கேயே இருந்தது. அதற்கு மேலே உயரத்தில் ஐயாவின் பெரிய உருவத்தைத் தகட்டுப்பலகையில் வரைந்து அலங்காரப்பிரேம் போட்டு சுவரில் கொழுவி மாட்டியிருந்தார்கள். உட்புறம் ஆர்ச் வளைவுக்குப் பின்னாக நீண்ட விறாந்தையின் வலதும், இடதுமாக மொத்தம் ஆறு அறைகள்.. அதில் கடைசி அறையில் வலைகளும், கயிறுகளும் குவிந்திருந்தன.. பெரிய சம்மாட்டி வீட்டு அடையாளம் அதுதான். விறாந்தை தாண்டிய நீள் பாதை முடியும் இடத்தில் தனியாக குசினி.. பின்பக்க வளவின் இடது மூலையில் கக்கூசும், வலது மூலையில் பெரிய விட்டமுள்ள கிணறும் அதற்கேற்றாற்போல துலாவும்.. சீமேந்து வக்கும்.. அங்கு சிலாவிக்கிண்டு வளர்ந்து நின்ற கப்பல் வாழைக்கூடலும், பக்கத்திலேயே ‘புடோல்’ பந்தலும், கோழிக்கூடும், பணக்காரத்தனம் பறைசாற்றிக்கொண்டு வீடும் வளவும்.. இப்படித்தான் அந்த சம்மாட்டியார் இல்லிடம் இருந்தது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றாலே பரபரத்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த சம்மாட்டியார் வீட்டில் தொழிலாளிகள் வருவதும், கிழமைக்காசினையும், பண்டாரி அளந்து கொடுக்கும் அரிசியையும் வாங்கிக்கொண்டு போவதுமாக இருக்கிறார்கள்.. தொழிலுக்கு ஒழுங்கில்லாத ஈந்தியாக்காரத்தொழிலாளியை சீமாம்புள்ள தூசுணித்து வெருட்டுவதும், உருட்டுவதுமாக இருக்க மரியாசு ஐயாவின் சாய்மனையில் இருந்தபடி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். முன் கூடத்தில் என்னதான் நடந்தாலும் இப்போது அம்மா வந்து எட்டிக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. ஐயா செத்தப்பிறகு அம்மா நல்லா வயக்கெட்டுப்போயிட்டாங்கள். ஐயாபெத்த பொட்டக்குட்டி சந்தலேனாதான் மரியாசு குரல்கொடுத்தா வாறுதும் போறுதமா இருக்குது.. மரியாசுக்கு மூத்த சகோதரம் ஒண்ணு.. அது கலியாணம் முடிச்சப் புள்ளகுட்டியோட புருசன் வீட்டில்

இருக்குது.. இதெல்லாம் போக இனி எல்லாத்துக்கும் மரியாதான் என்றாகிப்போய் மாசம் கடந்து போய்ச்சு..

கடைசியாக வந்து நின்ற மீரானுக்கு கிழமக்காசுக் குடுத்திட்டு எல்லோருக்கும் காசு குடுத்து முடிச்ச திருப்தியோடே சீமாம்புள்ள வழக்கம் போல மிச்சக்காசுக்கட்டை ஜயாவுக்கு நீட்டுவது போலவே இப்போதும் நீட்டினார். சாய்மனையில் இருந்த மரியாசு அதை வாங்கியபோதே சீமாம்புள்ளியின் காசைக்கொடுத்து விட வேண்டுமெனத்தோன்றியது. ஆனால் அது எவ்வளவு என்றுதான் தெரியவில்லை..

கேட்டான். “ஐயா.. உங்களுக்கு..”

சீமாம்புள்ளிக்கு அவன் அப்படிக்கேட்டது என்னவோ போல் இருந்தது.. சீமாம்புள்ளியின் வாய் முணுமுணுத்தது.

“ஐயாவுக்குத்தெரியும்..” அந்த ஆயாச வார்த்தையில் ‘நீ இன்னும் தெரிஞ்சு கொள்ள வேண்டிய விசயம் கனக்க இருக்குதப்பி’ என்று சொல்வது போல இருந்தது.

சீமாம்புள்ள குடும்பத்தில் மொத்தம் ஐஞ்சு பேரு பொஞ்சாதி.. பெத்த மூணு பொட்டக்குட்டிகள். மூணும் படிக்குதுகள், ஒண்ணு கொழும்பில் படிக்குது.. மற்ற ரெண்டும் இங்கதான் படிக்குதுகள்.. மூத்தவளுக்கு கொழும்புப்படிப்பென்டா சம்மாவா?.. சீமாம்புள்ள கொண்டு போற காசில் ஐஞ்சு சதத்துக்கும் தேவை இருக்கு என்ட மாதிரித்தான் அவரு பாடு.. ஐயாவோட இருக்கிற போது ரெண்டு பேரும் ஒவ்வொரு நாளும் ராவில் முழிச்சிருந்து பலதையும் பத்தையும் கதைச்சுக்கிண்டு இருப்பாங்க.. மிலிட்டரிச்சாராயம் நல்லாப்புழங்கும்.. சாராயத்தோட உறைப்பாத்தின்றுதுக்கு அவுசுக்கு வகையா வேணும்.. ஒவ்வொருநாளும் ஒண்ணு.. நண்டு வரட்டல் ஐயாவுக்கு நல்லாப்பிடிக்கும்.. களிநண்ட அவிச்சு எண்ணெய்யில் நச்சீரகம், பெருஞ்சீரகத்தோட வெள்ளப்பூடும், மிளகும் போட்டு வதக்கி துவட்டல் மாதிரிச் செய்து.. உப்புக்கொஞ்சம், தூக்கலா இருக்கோணும் அப்பதான் மிளகு உறைப்புக்கு ‘உஸ்சு உஸ்சு..’ எண்டு இருக்கும். ஐயாவிட அளவு சீமாம்புள்ளிக்குத்தான் தெரியும்.

மரியாசு இத்தனை நாளும் தன் வீட்டுக்கு உழைச்சுக்குடுக்கிற சீவன்களிட குடும்பத்தையும், குட்டியையும் பார்த்துக்கொண்டா இருந்தான்..? மொத்தம் நூறு இருநூறு பேர் மட்டும் வாழற ஒரு கிராமத்தில இருக்கிறதிகளிட பேரும் ஆளும் தெரியாம ஒரு மனுசன் இருக்க ஏலுமா? கோயிலுக்குப்போறவாற இடத்தில குமரிகளப்பார்க்கிற போது இது இன்னார் என்று பார்த்து வைக்கிற சொடுதா மாருக்குள்ள மரியாசும்தானே இருந்தான்.

இப்போது சீமாம்புள்ள குடும்பத்தோட கொஞ்சம் புழங்கிப்பார்க்கணும் எண்டு மரியாசுக்குத் தோன்றியது. வாயும், வயிறுமுள்ள சீவன்களுக்குப்படியளக்கிற சம்மாட்டி தன்னோட

இருக்கிற தொழிலாளியையும், அவன் குடும்பத்தையும், அவனுட தேவைகளையும் தெரிஞ்சுவைச்சிருக்கணும் எண்டு சீமாம்புள்ள குத்திக்காட்டுவது போலிருக்க மரியாச தலையைச் சொறிந்தான். அவன் ஒண்ணும் கதைக்காமல் காசுக்கட்டை சீமாம்புள்ளியிடம் நீட்டினான். சீமாம்புள்ள அந்தக் கட்டிலிருந்து நாலு தானை உருவி விட்டுச் சொன்னாரு “தம்பி.. தூட்டு மணலில தோலியத்தான் தொளிச்சாலும் கணக்கோடதான் தொளிக்கணும்.. மத்தவங்களுக்கு கிழமக்காசு பதினேழு ரூவா.. தண்டுக்குப்பதினெட்டு.. மண்டாடிக்கு இருவது.. எனக்கு இருவத்தைஞ்சு.. அரிசியும் அது மாதிரிக்கூடக் குறைய இருக்கும்..” என்றவர் எழும்பி.. மூலையில் இருந்த வெற்றுச்சாராயப் போத்தல்களை எடுத்து ஒரு பையில் திணித்தார்.. அவர் வெளிக்கிட்ட போது.. “தம்பி.. மத்த விசயத்த நான் பாத்துக்கிறன்” மரியாசுக்கு அவர் சொன்னது புரிந்தது.. ‘இரவு வருகிற கரவலை காரன்களுக்கு சாராய விருந்து.. இருக்கப்போகிறது நம்மலோட வேலை செய்யிறவங்களிட நல்லது கெட்டத கூட இருந்து பார்த்து.. அதுக்கேத்த மாதிரி காரியம் செய்யற சீமாம்புள்ள மேல மரியாசுக்கு இருந்த மதிப்புக்கூடிக்கொண்டு போனது. என்றாலும் இந்த கூலிக்காரத்தனத்த மாத்தணும்.. என்று நினைச்சான். கேற்றடிக்குப் போன சீமாம்புள்ளியிட்ட மரியாசு சொன்னான்.

“ஐயா.. நான் உங்கட வீட்டுப்பக்கம் ஒருக்கா வரவேணும்..” நின்று சீமாம்புள்ள சொன்னாரு “இப்பிடித்தான்.. ஐயாவும் நெடுகச்சொல்லுவாரு.. ஆனா ஒரு நாளும் வரயில்ல..”

“ஏன்..”

“ஏனெண்டு தெரியலப்பு.. கடல் பெரிசு.. வாயில ஒரு குணம் கோடையில ஒரு குணம் காட்டுதில்லையா.. எங்கட வீடுகளுக்கு சம்மாட்டியார் வாறது மரியாதக்குறைவாக்கும். “ச்சீ.. ச்சீ.. அப்பிடி ஒருநாளும் ஐயா நினைச்சிருக்க மாட்டாங்க..” என்று அவசரமாய் மறுத்தவன் சீமாம்புள்ள வீட்டுக்கு ஒருக்காப் போய் வரணும் என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

நல்ல மீன் படுகிற நேரத்தில பொறுப்பான ஆள் தொழிலுக்கு வராமல் விட்டால் வாற கேந்தியப்பார்க்கணும்.. எல்லாரும் வந்தும் சீமாம்புள்ளயக் கானயில்லயெண்டு அவருக்கு ஆள் விட்டான் மரியாசு..

‘சுகமில்லையாம்’ எண்டு பதில் வந்தது.. மரியாசுக்கு கை முறிஞ்சு மாதிரிபோய்ச்சது.. அண்டைக்கு முழுக்க மாய்ச்சல்தான்.. மரியாசுதான் முன்னுக்கு நின்டான். அவனுக்கு இப்போ கடல் தெரியும்.. அதனால் மீன்பாடு மோசமில்லை. ஆனாலும் கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி வலையடிக்கு வந்து பிரச்சினப்பட்ட அதே நீர்கொழும்பு ஆட்கள் இன்டைக்கும் வந்து நின்றதும்.. முறைத்ததும் மரியாசுக்கு மனசுக்குள் விபரீதம் எனப்பட்டது. பின்னேரம் சீமாம்புள்ளிக்கு என்ன ஏதெண்டு விசாரிக்கலாமெண்டு அவரு வீட்டுக்கு நடந்தான் மரியாசு.

படலையடிக்கு வந்த அந்தக்குட்டி அதிர்ந்து போய் நின்றது. ‘அம்மா’ வென்று குரலெடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் ஓடியவனைப்பார்த்து மரியாசு முறுவலித்தான். அவள் ஓடி மறைந்த கணத்தில் ‘என்னட்டி.. யாரு..’ அவசரமாகக் கேட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்த சீமாம்புள்ள ஐயாவின் மனுசிக்கும் அதே ஆச்சரியம்தான்..

“வாங்க.. தம்பீ.. வாங்க..” ஏகமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு சடுதியாகத்தொற்றிய படபடப்போடு அவவின் வரவேற்பு மரியாசுக்கு சந்தோசமாக இருந்தது.

“வராதவுக வந்திருக்கிறீக..”

“ஐயாவ அங்கால காணயில்ல.. அதான்..”

“அவங்களுக்குச் சுகமில்ல..”

மரியாசுக்கு ஏனோ தன்னை படலையில் பார்த்துவிட்டு ஓடிய பெண்ணைத்திரும்பவும் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. கதிரையை நகர்த்தி.. ‘இதில இருங்க தம்பீ’ என்றவுடன் இருந்தான்..

“ஐயாவக் காணயில்ல..”

“ந்தா.. வாறன்..” இடுப்பில் கையை வைத்துக்கொண்டு அறைக்குள் ளிருந்து வந்த சீமாம்புள்ளயின் முகத்தில் வருத்தக்கோடுகள் தெரிந்தன.

“சீலரெத்தம் போகுதப்பு”

“ஏன் ராத்திரி சாராயத்தக் கூடக்குடிச்சீகளோ..?”

அவன் எடுத்த எடுப்பில் அப்படிக்கேட்டது சீமாம்புள்ளய்க்கு விசனமாகத்தான் இருந்தது.. என்றாலும்.. மரியாசு அப்படிக்கேட்டதில் உண்மையும் இருந்தது.

‘வயசு போற காலத்தில துதானமா இருக்கணும்’

பெரிய மனுசத்தனமாய் மரியாசு அதைச்சொல்லிவிட்டு கண்களால் அந்த வீட்டை அலசினான்.

சீலிங் பலகையிலேயே சுவரெழுப்பி கிடுகால மேயஞ்ச அடக்கமான வீடு.. ஒரு கூடமும் ரெண்டு அறையும் சுமாரான வீடுதான் என்றாலும் சுத்தபத்தமாய் இருந்தது. பொம்பிளப்பிள்ளைகள் இருக்கிற வீடு இயல்பாகவே பாந்தமாக இருக்கும்.

‘மாதுளம்பிஞ்ச அவிச்ச மூணு சந்திருடுத்திருக்கு, இண்டைக்கு வயிறு கட்டுப்பட்டுதென்டா நாளைக்குத் தொழிலுக்கு வருவாங்க..’

சொல்லிவிட்டு அவுகளும் குசினிப்பக்கம் போனபோது.. மரியாசின் மனம் அலைந்தது.. ‘இந்தப்படலையடிக்குட்டி எங்குதான் போனாளோ..?’ அவன் அந்தத்தவிப்பை மாற்றினான்.

‘ஐயா.. கேட்டீகளா சங்கதிய.. வலையடியில நீர்கொழும்புப் பயலுகள் வந்து மீனில கைய வைச்சானுக.. பேசித்திரத்தி விட்டன்.’

‘தம்பீ.. அவனுக விசுடியத்தில மெத்தக்கவனமா இருக்கோணும், ச்சீ.. ஆடி ஆவணியில வெள்ள றால் புடிக்க வாறவனுக சீசன் முடிஞ்சாப் போயிருவானுக.. ஆனா இருக்குமட்டும் உபத்திரவம்தான்..’

தேத்தண்ணியோடே வந்த சீமாம்புள்ளயிட மனுசி, வரும்போதே கேட்டாள்.. ‘அப்ப அவனுகட இருப்பு.. சாப்பாடு.. எல்லாம்..’

“குருசுப்பாட்டில வாடிபோட்டு மனுசி புள்ளகளோடதான் இருக்கானுக... தெப்பத்தில் போய் இறாலுக்கு வலை பாய்ச்சி புடிக்கிறானுக. அங்க அவனுகட ராகத்தப்பார்க்கணும்..”

சீமாம்புள்ள சொன்ன அந்தக்கதை சோக்கா இருக்க மரியாசு நேரம் போனாலும் அந்தக்குட்டியப் பார்த்திரணும் என்று காத்திருந்தான்.. ஆனால் அந்தக்குட்டி அவன் எழும்பிப்போகும்வரை வெளியில வரவில்லை. அது அவனது மனசைப்பிசைந்தது. மரியாசுக்குள் புதுசாக இருந்த மன அலைச்சல் உடம்பைக் குறுக வைத்தது... நெளிந்தான். அவன் இருந்த விறாந்தையைத் தாண்டி பின்னால் தெரிந்த குசினி வரை பார்வையை நீட்டித் துழாவினான். ம் ஹம்... அவளைக் காணவில்லை.. ஏமாற்றத்தால் மனசு சுருங்க “நான் போய்ற்று வாறன்” மனமில்லாமல் ... ஆனால் கொஞ்சம் சத்தமாகச் சொல்லிவிட்டு கதிரையை விட்டு எழும்பினான்...

சுவிச்ச போட்டது போல படக்கெண்டு தெரிந்தது அந்த முகம். படலையடியில் பார்த்த அதே குட்டி... இப்போது சிங்காரித்திருந்தான். சிலுப்பிய முடியை படிய வைத்து வகிட்டுடுத்து தலையை வாரிவிட்டிருந்தான்... புருவத்துக் கிடையில் கறுப்பு குப்பிப் பொட்டு வைத்திருந்தான். மருண்டு படபடவெண்டு இமைகளை அடித்து அவனோடு ஒப்பந்தம் செய்வது போல பார்த்த அவளின் பார்வையை மரியாசு மனசுக்குள்ளே மேயவிட்டான். உடம்பு பூரித்துச் சிலிர்த்து. விசிறி கொண்டு விசிறியதால் முகத்தில் பொதியும் சுகம்போல அகமும் முகமும் மலர வீட்டுக்கு நடந்தான்.

வீட்டுக்கு வந்த மரியாசுக்கு நித்திரை வரவில்லை. ஒருச்சாச்சுப்படுக்கிறான்.. புரண்டு குப்புறப்படுக்கிறான், திரும்பி மல்லாந்து படுக்கிறான்.. ம்.. ம்.. நித்திரை என்ட சாமானையே காணயில்ல. அதற்குப்பிறகு மரியாசு பித்துப்பிடிச்சவன் மாதிரி ஆயிட்டான்.

சீமாம்புள்ள ஐயாவ அவன் தன்னிட ஐயா ஸ்தானத்தில் உசத்தி வைச்சிட்டு.. இப்ப அவரு வீட்டிலேயே பொம்பிளை பார்க்க நினைப்பது மரியாசுக்கு சங்கு முள்ளு மாதிரி மனசாட்சி குத்துது.. ஆனாலும் அம்பாப் படிச்ச கும்மாளம் போடுது மனசு.

‘ஒருநாள் படலையடியில பார்த்ததுக்கு இப்பிடி அலைக்கழியிறியே.. உனக்கு மரியாத கெட்டுப் போகாதா..?’ என்று சொல்லிப்பார்க்கிறான் மரியாசு. கிறுக்குப் புடிச்ச மனம் கேட்குதா..?

கழுவியும் போகாத கணவாய் மை மாதிரி ஒட்டிக்கிண்டு விளையாட்டுக் காட்டுது மனசு.

மரியாசு சாமத்தில முழிக்கிறான்.. பகலில படுக்கிறான் திண்டு முடிச்சு கை கழுவாம மணிக்கணக்கா இருக்கிறான். கால் வெந்து போற உணர்ச்சி இல்லாம கொதிக்கிற கடக்கரை மண்ணில் நடக்கிறான்.

வலை வளைப்பு முடிஞ்சாலும் அதை எட்டியும் பார்க்காமல் தலைக்கு கீழ் கைய வைச்சு வானத்தையே பார்த்தபடி கிடக்கிறான்.

மீனுக்கு விழுகிற காவாச்சத்தம் அவனுக்கு சங்கீதம் மாதிரிக்கேட்குது. பார்த்தவுடனே பட்டுண்டு ஒட்டிக்கொண்ட அவ முன்னழகும் பின்னழகும் அவனைப்போட்டு அட்டுழியும் பண்ணுது.

மரியாசு பாடுதான் இப்பிட்யென்டா அந்தக்குட்டிபாடு அதைவிட மோசம்.

‘குட்டி தெம்மாடு.. இதுக்கு முன்னாடி ஆம்புளையையே பார்க்க இல்லையா? இப்பிட்யாட்டி விறுவிறுத்துப்போறது. நீ கெட்ட கேட்டுக்கு சம்மாட்டி கேட்குதோ? அவள் மனமே அவளை அச்சுறுத்த அவன் நிக்கிற திசையையே பார்க்கக்கூடாதென்று தீர்மானம் போடுறதும்.. அதில தோத்துப்போறதுமா இருக்கா.. திருக்கவால் மாதிரி அவன் நினைப்பு நீண்டு கொண்டே கிடக்கு.

“ரெண்டு அக்காமாரை வீட்டில வைச்சுக்கிண்டு இப்பிடிக் காதல் நோயில அல்லாடிக்கிண்டு கிடக்கோமே.. என்ற கவலையில கண்ண மூடிக்கிடக்கிறா..

இப்பிடி அலையாயுறது கவலையாத்தான் இருக்குது. புத்தி வேற மனசு வேற. மரியாசு இருந்திட்டுப்போன இடத்தில் இருக்கிறதும், நடந்திட்டுப்போன தடத்தில் நடக்கிறதும்.. அசட்டுத்தனம் பண்ணிக்கிண்டு இருக்கா.

மரியாசுச் சம்மாட்டியார் சீமாம் புள்ள ஐயா வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்திட்டுப் போறதும்.. இந்தா வாறாரு.. அந்தா வாறாரு என்று அந்தக்குட்டியிட கண்ணும் மனசும் துடிக்கிறதும் நல்ல வேளை யாருக்கும் ஐமிச்சத்தை ஏற்படுத்தியில்ல.

நடுமத்தியானம்.. சுட்டுப் பொசுக்கிற வெய்யில்.. காத்து என்ட நாமமே இல்லை. கொடியும் ஆடுதில்ல.. செடியும் ஆடுதில்ல.. வேப்ப மரத்துக்குக்கீழ் வலைமறுக்குப் போட்டுப் பொத்துறான் கரை வலைகாரன்..

புள்ளப் பெத்தவ புள்ளய்க்குப் பால் கொடுத்து மெலிஞ்சமாதிரி, பச்சையிழந்து மரஞ்செடிகளும் இந்த வேனலுக்கு கருகிப்போய் நிக்குது.. உச்சி நிமிர்ந்த தென்னங்கீற்றுக்களும் ஒண்ணை யொண்ணு உரசாம நிக்குது.

மரியாசு மனசுக்குள்ள மனுசன் மாயஞ்சு மாயஞ்சு இழுக்கிற இந்தக் கரைவலையில புதுசா.. பிரயோசனமா ஒரு மாற்றத்தக் கொண்டு வரவேணும்.. என்ற நினைப்பு மந்திரம் போல மண்டைக்குள்ள சுழன்று கொண்டே கிடக்கு.

மனுசன் நோகாமல் கஸ்டப்படாமல் எதையும் கண்டு பிடிச்சானா..? இல்லையே.. அந்த நோவும் கஸ்டமும் தான் ஏதோ ஒன்னச்சொல்லிக்குடுக்கிற ஆசான். மனுசன் கண்டு பிடிக்காமலா இந்த ஊருலகம் சொகுசு அனுபவிக்குது?

இழுத்துச்சாவுற கரைவலையில மீன்பாடு குறைஞ்சு தென்டால் நோவுறது உடம்பு மட்டுமா? மனசும்தான் நோவுது.. இதுக்குக்காரணம் இந்தத் தும்புல செய்யுற கயித்து வலதான்.. மரியாசு யோசன அப்பிடித்தான் போகுது.. நாலு மாசத்தில தேய்ஞ்சு தும்பு மாதிரிப்போற கயித்துவலைய மாத்தணும்.. கயித்து வலைக்குப்பதிலா தேய்மானம் குறைஞ்சு நைலோன் கயித்தில் வலை முடிச்சு மாட்டணும்.. பாவனையும் கூட.. பாரமும் குறைய.. மழைக்கு நனைஞ்சாலும் பரவாயில்ல.. வெய்யிலுக்கு காய்ஞ்சாலும் பரவாயில்ல.. நனையுதே என்டு கவலைப்படவும் தேவையில்ல.. காயுதே என்டு கரையவும் தேவையில்ல.. செவ்வலைக் கண்டோமா? சட்டுப்புட்டுண்டு வலைய ஏத்தி வளைச்சிடலாம்.

மரியாசிட மண்டைக்குள்ள கிடந்த யோசனையை சீமாம் புள்ளயிட்டத்தான் சொல்றான் மரியாசு. அவரு வாய்ப்பிதுக்கிறாரு.. “தம்பீ.. பழைய ஆக்கள் கயித்து வலைய யோசனை இல்லாமலா பூட்டினாங்க.. சும்மா இருக்கிற தொழிலக் கெடுத்திராதிங்க தம்பீ..”

சீமாம் புள்ள சொன்னாரே தவிர.. அதப்பத்தி யோசிக்காம இருக்கயில்ல.. மரியாசிட யோசனையை வீட்டிலபோயும்

சொல்லுறாரு.. அதுகள் 'கெக்கபிக்கே' என்று சிரிக்குதுகள்.. அதுகளிட நக்கல் சிரிப்ப வெட்டி எறிஞ்சுகிண்டு ரெத்தின மாலைதான் கேட்கிறா..

"ஏன்.. அவரு சொல்லுறத செய்து பாத்தாத்தான் என்ன?.. ரெத்தின மாலை மரியாசுக்கு ஒத்தாசையாக கதைச்சது இவன் காதுக்கு வந்து சேர்ந்த போது.. அவனிட யோசனைக்கு இந்த உலகமே அங்கீகாரம் குடுத்த மாதிரி வானத்துக்கும், பூமிக்குமாக குதிக்கிறான் மரியாசு.

சீமாம் புள்ளயிட குடும்பத்தப்பத்தி மரியாசு கனக்க யோசிக்கிறான்.. பெரிய்ய சம்மாட்டி மகன் கூலிக்காரவுக வீட்டுக்குப் போய் வாறதும்.. அந்த வீட்டுப்பொட்டக்குட்டியில் மனசு பறிபோனதும்.. ஊர்க்காரங்க எப்பிடி எடுத்துக் கொள்ளுவாங்களோ..? என்ட் பயம் சாடையா மனசில் பயத்த ஏற்படுத்தினாலும் ஆகிறது ஆகட்டும்.. பாக்கிறதப்பாப்போம் எண்டுதான் அவன் நினைக்கிறான்..

ரெத்தின மாலைக்கு ரெண்டு அக்காமார் இருக்காளுக.. மூத்தவ சுகந்தமாலை.. கொழும்பில் பெரியம்மா வீட்டில் இருக்கிறாவாம்.. சொர்ணமாலைதான் சின்னக்கா.. எருக்கலம்பிட்டியில் படிக்கிறா.. மூண்டும் ஒவ்வொரு தினுசு.. வடிவும் அப்பிடித்தான்.. இதுகளிட அம்மா.. றோஸ்மேரியும் தூத்துக்குடிதானாம்.. சேமாலையும், செபமும், கோயிலுமெண்டுதான் இருப்பாகளாம்.. என்னை மிஞ்சிநீ.. உன்னமிஞ்சி நான் என்ட் கணக்கில் வடிவுக்கு குறைச்சல் இல்லாம இந்தப்பொட்டக்குட்டிகள் இருக்கிறதும்.. பெத்ததுகளுக்கு பெரும்பாடுதான்.. எங்கேயாச்சும் வம்புகள இழுத்துக்கொண்டு வந்துருதுகளோ வெண்டு சீமாம் புள்ள ஐயாவுக்குப்பயம்.. அதனாலதான் மூத்த குட்டி சுகந்த மாலைக்கு இருபத்தொரு வயசென்டதும் கலியாணம் பேசி வைச்சிருக்காராம்.. இந்த விசயம் சுகந்தா மாலைக்கே தெரியாதாம். அது கொழும்பில் வளருற பிள்ள.. காலம் கெட்டுப்போய்க்கிடக்குது என்று பெத்தவரு நினைக்கிறாரு.. ஆனா அந்தப்பிள்ளையிட குணநலன் என்னென்று கூட இதுகள் அறியாதுகள்.. றோஸ்மேரிக்கு ரெண்டாவது குட்டி சனிச்சநேரம் சத்தி மயக்கத்தில் கிடந்து அவதிப்படுறா வெண்டு.. 'புள்ளயக்கொண்டா' என்று சுகந்தமாலைய வாங்கின பெரியம்மா.. அது வளர்ந்து குமரியாகி இன்டைக்கு வர தன்னோடயே வைச்சிருக்கா.. பெரியம்மா கொழும்புல ரீச்சர்... சீமாம் புள்ள கொழும்பு விட்டு பேசாலைக்கு வாழ்வெண்டு வந்த நேரம்.. பெரியம்மா ஒத்தையாவே இருக்கா.. ஒத்தாசையா இருக்கட்டுமெண்டு சுகந்தமாலைய விட்டிட்டு வந்திட்டுதுகள்.

ரெத்தின மாலையிட ரெண்டாவது அக்கா சொர்ணமாலைக்கு பெரிய வகுப்பு படிக்கிறமெண்டு கொஞ்சம் தடிப்பு.. வாயாடிதான்.. முசுப்பாத்திக்கிண்டு கலகம்பண்ணிக்கிண்டே இருப்பா.. அவ பேச்சுக்கு ஒரு மரியாத குடுத்துக்கேட்டு நடந்தா.. நம்மன உசத்தி வைச்சு மரியாத குடுப்பா.. இல்லையென்டா நாய்க்கும் கணக்கெடுக்கமாட்டா..

சீமாம் புள்ள பெத்த புள்ளகளிட கூப்பிடுறபேரில் ஒண்ணும் குறைச்சல் இருக்கக்கூடாதெண்டு நல்ல வடிவா சுகந்தமாலை, சொர்ணமாலை, ரெத்தினமாலையெண்டு தெரிவுசெய்து பேரு வைச்சிருக்காரு..

பேசாலைக்கு புழைக்கவெண்டு வந்தப்பிறகு பஞ்சம் போக்கின மாதிரித்தான்.. உள்ளத வைச்சு ஒட்டுற வாழ்க்கையில் பெரிசாத்துன்பம் என்று ஒண்ணுமில்ல.. இங்க இருக்கிற ரெண்டு குட்டிகளுக்கெண்டு மட்டுமில்லாம கொழும்புல இருக்கிறவளுக்கும் சேத்து தன்னாலான சின்ன நகைய, நட்டச்செய்து போட்டிருக்காரு.. சுகந்தமாலைக்கு கேட்டுவைச்சிருக்கிற பயல்.. மன்னார்க் கச்சேரியில் உத்தியோகம் பாக்கிறானாம். கலியாணம் பாத்து நாலுமாசம் ஆகியும் மாப்பிள்ளை இன்னாரெண்டு சுகந்த மாலைக்குத் தெரியாது.

இப்ப மரியாசு ஆசைப்பட்டுத்திரியிறது கடைசிக்குட்டி ரெத்தின மாலையில. குணநலம் என்னென்று தெரியாமலே மனசப்பறிகுடுத்திட்டு அந்தரிச்சத்திரியுறான்.. பார்த்த பார்வையில் என்னத்தக்கண்டானோ.. தூக்கம் கெட்டு அலையுறான்..

மரியாசி டைலோன் வலை முடிக்கிற யோசனையை சீமாம் புள்ள வீட்டுக்குட்டி ரெத்தினமாலை 'நல்லது' என்று சொன்னதும்.. இவரிட கதைய அதுகள் கதைக்கிறதும்.. மரியாசுக்குப் பெரிய சிலாகிப்பு.

தன்மேல உள்ள விருப்பத்தாலதான் ரெத்தினமாலை அப்பிடிக்கதைச்சிருக்காவெண்டு நிமிசத்துக்கு நிமிசம் உருக்கொடுத்து ஆசைய வளர்த்துக் கொண்டிருக்கான் மரியாசு.

வெற்றிமாதா கோயிலில் ஒரு விசேசமென்டா ஊர்க்கோடியில் கேட்கிறவரைக்கும் குழாய்க்கோனில் பாட்டுப்போடுவாங்கள்.. கோயில் வளவுக்குள்ள ஆயிரத்தெட்டு வேலையிருக்கும், இளந்தாரிப் பயலுகளும் குமரிகளும் சேர்ந்து சோடிக்கிறதும் கோலம் போடுறதுமாக கும்மாளம் அடிச்சத்திரியுங்கள்.

மரியாசும் கூட்டாளிப்பயலுகளோட சேர்ந்துகிண்டு அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் அலையுறதும், ஒத்தாசைபண்ணுதுமா இருக்கான்.. கண்ணும் மனசும் ரெத்தின மாலையுத்தேடி சுழன்றடிக்குது. இங்கிருப்பாளா..? அங்கிருப்பாளா வெண்டு தேடுறான்.. காக்கா குருவிட தடம்பாத்திரலாம் இந்த சிறுக்கி போன வழியப்பாக்க ஏலாமக்கிடக்கே.. என்று கலங்குறான்.. இவன் அலைஞ்சு அலைஞ்சு தேடுறத ஒழிச்சு நிண்டு பாக்கிறதும் வெம்முறதுமா இருந்த ரெத்தினமாலை பாவம் சொடுதாவெண்டு நினைச்சாளோ.. என்னவோ. 'ந்தா.. வந்திருக்கேன் பாருய்யா..' என்ட் மாதிரி அவன் முன்னால வந்துநிண்டு கண்ணால சொல்றா 'வேணாம்' பயமாயிருக்கு.

ரெத்தினமாலையும் சினேகிதிகளும் சேர்ந்து சங்கீதம் வாடிக்காட்டுக்குள்ள கொள்ளி எடுக்கப்போறாகளாம் என்ட் சேதி

எப்பிடித்தான் மூக்கு வியர்த்துதோ தெரியவில்ல 'வாங்கடா காட்டுப்பக்கம் போய்டு வருவோ' மெண்டு கூட்டாளிமாரோட போறான் மரியாசு..

காட்டுக்குள்ள குயிலோட குயிலாக் கூவித்திரியதுக குமர்குட்டிகள்... கள்ளிப்பழம் ஆய்ஞ்சு உதட்டச்சிவப்பாக்கி அழகு பார்க்குதுகள்... காரங்காய் தித்திப்பில திகட்டி நிற்குதுகள்... யாரும் பார்க்காத தைரியத்தில காவோலையில் பிறீடம் செய்து கறுக்கு மட்டைய கையில் வைச்ச பாட்டுப்படிச்ச கூத்துப்போடுதுகள் பொட்டக்குட்டிகள். மரியாசு சம்மாட்டி பவுள்சு தணிஞ்சு காட்டுக்குள்ள தேடுறான்...அங்கின இங்கின நின்று கொள்ளியெடுக்கிற குமரிக் கூட்டத்தில் ரெத்தின மாலையக்கண்டு பிடிச்ச அவன் கிட்டவர... 'வேணாம் பயமாயிருக்கு' எண்டு அணை போட வந்த வார்த்தைக்கு கட்டுப்பட்டு விலகுறான் மரியாசு.. அவன் மனசு ஊதிக்கிண்டு அழுக்குது...

காத்தால வெள்ளென விடிஞ்சும் விடியாத நேரம்.. கரவலைகாரன் நடமாடுற சலுமத்தான் கோழி கூவுறதுக்கு முன்னுக்கு ஊருக்குள்ள கேட்கும். மூஞ்சி தெரியாத இருட்டுல இடுப்பளவு தண்ணியில 'வெள்ளியா'*வுக்கு வைக்கிறதுக்குப்போவானுக.. பொலுபொலுவெண்டு விடியும்போது ஆளுக்கு ஐஞ்சாறு நாத்தல் வெள்ளியாவப் புடிச்சிக்கிண்டு ஊருக்குள்ள வந்தா ஊர்ப்பொண்டுகள் நழுமுந்தி நீ முந்தியெண்டு வாங்குங்கள். அந்த வியாபாரம் ஓகோ வெண்டு போகும். சவிரியானுக்கும் வெலிச்சோருக்கும் இதுதான் தொழில் மீசை அரும்பு கட்டியிருந்த விடலப்பருவம்.. சின்னவயசிலேயே காசப்பாத்தவன்களுக்கு, கள்ளக்குணம் கூட..

ஐப்பசி கார்த்திகையிலதான் இந்தத்தொழில் கைகொடுக்கும். அலைவாய்க்கரையில் காலுக்குள்ள வைச்ச மிதிக்கிற வலைய விலங்க இடுப்பளவு தண்ணி மட்டும் பரவி.. கொக்கு மாதிரிக் காத்திருந்தா சமயத்துக்கு அம்பாரம் மீனையும் புடிச்சிரலாம்.. திருக்கைக்குத்தான் பயம்.. செந்திருக்கப் புழக்கம் இருந்தா கடலில இறங்க மாட்டானுக.. அப்பிடியான நேரத்தில் இழுப்படுற வலையில் களவெடுக்கப் போவானுக.. விடுவலை யெண்டு சொல்லிக்கடலில இறங்கி.. மறுக்கில கம்பு வைச்சிருவானுக.. அடைச்ச மீன் கனக்க, புடிச்ச மீன் கொஞ்சம் என்ட கதையாப்போயிறும்..

"ந்தா.. மீன் வேணுமா? நாரைப்பூட்டி இழுத்திட்டுக்கேளு.. தாறன்.. களவெடுக்காத.." வலையடியில சீமாம்புள்ளயிட கண்ணுக்குத்தப்பி ஒரு வெங்கனா நகராது.. 'சூய்யோ முய்யோ' என்ட சந்தடியில அலுவாக்கரைக்குள்ள காலில மிதிபடுற கிளைக்கனக்

கையால புடிச்சாலே அன்றைக்கு சீவனத்துக்குக்கானும். என்றுபோய் அங்க நிக்குறானுக.. இப்பிடிச் சுத்திக்கிண்டு திரியுற வெலிச்சோருக்கும், சவிரியானுக்கும் கடலில நீர் கொழும்பான் வைச்ச நாட்டுக் கண்ணுல படுகிது.

"அட வெள்ளை றாலுக்கு வைச்சிருக்கான்.. வா.. பாப்பம்" என்று கருக்கலில கடலில இறங்கினவங்கள் வலையப்புடிச்சப் பாக்கிறானுக.. சில்வான வெள்ளைறால்.. ஆசை வந்திட்டுது. பாதகம் செய்யுறோமேயெண்டு நினைப்பில்லாம மளமளவெண்டு வெள்ள இறாலக்கழட்டி பறியில போடுறானுக..

'வாடா.. பாக்கிறதுக்கு முன்னுக்கு ஓடிருவோம்..' கழற்றினது அரைகுறையென்டாலும் மனசில வந்த பயத்தில் கரைய வாறானுக.. கடல் சலசலப்பில யாரோ பாத்திட்டான். "டேய்.. ஆரடா.. வலையில இருந்து போறது" ஒருவன் சிங்களத்தில் கத்த.. திபுதிபுவெண்டு நாலைஞ்சு பேர் துரத்த.. வெலிச்சோரும், சவிரியானும் பறியில இறாலும் கையுமா.. பறக்கிறானுக அலுவாக்கரையால..

ஊருக்கு வாசல்ப்படி மாதிரி ஒரு இலுப்பமரம்.. இதான் பஞ்சாயத்துக்கூடுற இடம்.. சங்கீத்தம் வாடியில இருந்து சவுக்காலைப்பாதையால வந்தால் குறுக்கால போற பெரிய தார் றோட்டுச்சந்தியில ஊத்தங்கரைப்பாடு திறக்கிற இடத்தில் நிக்குது இலுப்ப.. அது இப்ப கலகலத்துப் போய்க்கிடக்கு.

மசமசவெண்டு குமரிக்குட்டி மாதிரி பரவி நிற்கிற இலுப்பை. ஆனால் வயசு ஏறிப்போச்சு. இத யாரு வைச்சுத்தண்ணி ஊத்தினது..? அல்ல.. இந்த ஊரே பிறக்கிறதுக்கு முந்தி அதுவா வளர்ந்துதா தெரியவில்லை. இதச்சொல்லித்தரக்கூடிய பெரிசுகளும் இப்ப ஊரில உசரோட இல்ல.. அதுக்குக் காலம் வந்தாப்பூக்கிறதும், காய்க்கிறதும் இந்த ஊருக்கு நல்லது கெட்டதப் போதிச்சுக்கிண்டு நிக்கிற இலுப்பையடியிலதான் அந்த மூணு நீர் கொழும்புப்பயலுகள் வழி மறிச்சு நிக்குறானுக. அவனுட மனசுக்கொதிப்பு கண்ணுல தெரியுது. விவகாரத்த லேசில விடமாட்டான் போலத்தெரியுது.

'வலையக்கிளப்பி இறாலக்கழட்டி எடுத்துண்டு போயிட்டானுக.. வந்தவன் குற்றச்சாட்டை சொன்னபோது பெரிசுகள் ஒன்றும் வாய் திறக்கவில்லை.

"காலையில ஊருக்குள்ள இறால் வித்த பயலுகள் யாரெண்டு தெரியாமலா இருக்கும்.." தெரியும்.. தெருவுக்குள்ள இறாலக்கறி கமகமக்கிற சந்தியில நிண்டு கேட்டா பொண்டுகளே சொல்லுற சேதிய பஞ்சாயத்தில் சொல்லனுமா வெண்டு யோசிக்குதுகள்.. வந்தான் வரத்தான் சண்டித்தனம் ஊருக்குள்ள வந்து, பெருந்துடை தெரிய சரத்த மடிச்சுக்கட்டிக்கிண்டு ஒரு மட்டு மரியாத இல்லாம கேக்கிறான் கேள்வி.. அதுக்குப்பதில் சொல்லத்தேவையில்ல.. என்ட கணக்கிலதான் பேசாம இருக்குதுகள்.

“களவெடுத்தவன் யாரு எவரெண்டு தெரியலையே..?” பெரிசு ஒண்ணு சப்பைக்கட்டுது. “தெரியும்.. வந்தவன் இந்த ஊர்க்காரன்தான்..”

மரியாசுக்குக் கோபம் பொத்துக்கிண்டு வந்துது..

“இது எங்க ஊர்.. எங்கட பாடு.. எண்டு தெரியும்தானே.. அப்ப ஏன்டா இங்க வாறீக..” மரியாசு கடுப்புல கேட்க, வந்தவன் கொதிக்கிறான்.

“இல்ல.. கள்ளனப் புடிச்சுத்தராம.. நீங்க இப்பிடிக்கதைக்கிறது நியாயமில்ல..”

“ந்தா.. பார்.. எது சரி.. எது பிழையெண்டு எங்களுக்குத்தெரியும்.. நீங்க எங்கட பாட்ட விட்டுப்போங்க..”

“ஏன்..” அவன் விறைப்பாகக் கேட்டான்.

அந்தக்கேள்விக்கு அந்த இலுப்ப மரத்திட ஒவ்வொரு கிளைக்கும், இலைக்கும், தூருக்கும், வேருக்கும் கோபம் பரவுது. உழைப்புப் பிழைப்பெண்டு இந்த ஊரவன் வேற எங்கிட்டும் போனதில்லையே.. வந்தவனுக்குத் தின்னக்குடுக்கிற ஊராச்சே இந்த ஊரு.. வந்தவன் நன்றியா, மரியாதா நடக்கிறத விட்டிட்டு மண்ண மதிக்காம, மனுசர மதிக்காம சண்டித்தனம் பண்ணினா.. பாத்துக்கிண்டு சும்மாவா இருப்பான் ஊரவன்.. என்று தலைய உசுப்பி ஆட்டிக்காட்டுது இலுப்பை.

‘இது கடல்.. பொதுவானது.. யாரும் உரிமை பாராட்ட ஏலாது..’ எண்டு திடுக்கெண்டு கதைக்கிறான் மண்டபத்து உடக்குத்தலை மாதிரி மீசை வைச்ச நீர் கொழும்பான்.

‘ஏய்.. கடல் பொதுதான்.. கடக்கரைப்பாடு எங்கடது.. போங்க.. போய் வாடி போட்டு இருங்க.. கடலுக்குள்ள..’ மரியாசு கண் சிவந்து கத்த.. அதில நிண்ட இளந்தாரிமாரும் சினந்தார்கள். வந்தவர்களுக்கு உறைத்தது. பின் வாங்கிப்போகாவிட்டால் அடிவிழும் என்று தெரிந்தவுடன் ஏதோவெல்லாம் அவன் பாசையில கத்திக்கொண்டு விலகினாங்கள்.

“இது என்ன.. இங்க ஒரு நீதிமானும் இல்லையா..? கடலுக்கும் கரைக்கும் சொந்தம் கொண்டாடுவீகளோ..? இருங்கடா பாப்பம்..” அவன்கள் அப்பிடிச் சொல்லிவிட்டுப்போனதன் பிறகு.. மரியாசு கோபம் தணிஞ்சு சொன்னான் “களவாணிப்பயல்கள் புழைக்கத்தெரியாம அடுத்தவன் வலையில் கை வைச்சிருக்கான்.. கள்ளனுக்கு காவல் காக்கிற ஊரெண்டு கேவலப்பட ஏலாது.. புழைக்கவந்த புறத்தியான் ராங்கி காட்டுனா தட்டி வைக்கிறது வேற, அவன் வீட்டில களவெடுக்கிறது வேற.. சவிரியானும், வெலிச்சோரும் இனி அந்தப்பக்கம் போகக்கூடாது..”

அவன் அப்பிடிச் சொல்ல அந்தக் கூட்டம் சலசலத்துக் கலைந்தது.

அடைக்கலான் குருவி கட்டுற கூட்டை எந்த மனுசப்பயலும் மனம் விரும்பி பிரிப்பானா? அடைக்கலான் குருவி மேல மனுசனுக்கு ஒரு அபிமானம் இருக்கிறமாதிரித்தான்.. சின்னஞ்சிறுசுகள் வாழறுதுக்காக அமைக்கிற பந்தத்தை யாரும் திட்டம் போட்டா அழிச்சிறப்போறாங்க..? சீமாம்புள்ள பெத்த பொட்டக்குட்டிகளிட வாழ்க்கையிலயும் நல்லது நடக்கிற விதமாக மூத்த குட்டி சுகந்தமாலையும் அவ பெரியம்மாவும் கோச்சியில வந்திறங்கினாங்கள்.

சண்டினா ரெத்தம் குமிக்கிறமாதிரி சிவப்புக்குட்டி. குதிரைவால் தலைமுடியை உச்சியில கட்டித்தொங்கவிட்டபடி கிணுகிணுக்கிற மாதிரி காதில பெரிய வளையமும், செண்டு வாசனையுமாக ஒரு சாதியா சட்டையும் போட்டுக்கொண்டு தடக்குத்தடக்கு எண்டு குதிகால் உயர்த்தின செருப்போடு நடந்து வாறத இந்த ஊரே பாக்குது.

ஊருக்கு வந்த ஆச்சரியம் போல சுகந்தமாலையும் ஒரு தினுசாத்தான் வாறா.. மட்டைவேலி இடுக்கால பாக்கிற பொண்டுகளுக்கு “ஆத்தாடி. யார்ரா இது.. மினிஸ்கேட் போட்டுக்கிண்டு..” என்ற கதையோட பலவிதமான வியாக்கியானம்.. அதை ஏன் கேட்கிறீக.. இளைச்ச இரும்பக்கண்டா கொல்லன் குண்டியத் தூக்கி தூக்கி அடிப்பானாம் என்ட கதையா கூலிக்காரன் மகன் சுகந்தமாலையைப்பற்றி அந்த நூற்றிப்பத்துக் குடும்பமும் கதைக்குது..

“அவுகட உடுப்பும் அவுகளும்.. இதென்ன முழங்கால் தெரியுற மாதியா குமரு சட்டைபோடுறது..”

“கொழும்புல திரியுறமாதிரி இங்க திரிய ஏலும்மா..”

பொண்டுகள் அப்பிடிக்கதைக்க.. பொடியன்களும் விடுறான்கள் இல்லை..

“ஏன் சோக்காத்தான் இருக்கு.. உங்களை மாதிரி இழுத்து மூடிக்கிண்டு இருந்தால் சரியா. ஏன் பயாஸ்கோப்பில பாக்குறீகதான் நாகரீகம் வளர்ந்தா எல்லாம்தான் மாறும்..”

ஒரு நடுத்தரம் சொல்லுது, ‘இதுகளுக்கு இப்பிடிப்போட ஆத்தாமார் விடயில்லையெண்டு வயித்தெரிச்சல்..’

சீமாம்புள்ளயிட மூத்தகுட்டிக்கு கலியாணம் எடுக்கிறாக போல.. என்ற கதை எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சமாதிரி மரியாசுக்கும் தெரிஞ்சபோது கோபப்பட்டான்.. அகத்தி ஆயிரம் காய் காய்ச்சாலும் புறத்தி புறத்திதான்.. சீமாம்புள்ள வீட்டு அலுவல் அவனுக்கு நாலாம் பேர் சொல்லித் தெரிஞ்சது கோபம்தான்..

வாற நாயிற்றுக்கிழமை கலியாண எழுத்தென்று சீமம்புள்ள வந்து நின்றுபோது மரியாசு தாராளமாகத்தான் காசு கொடுத்தான்.. மனசுக்குள்ள இருந்த கோபத்தை அவரிடம் காட்டி என்னசெய்வது என்று நினைத்த அவனுக்கு கலியாணப் பொம்பிளையப் பார்க்கணும் போலிருந்தது. சுகந்த மாலையின் கலியாணத்த வடிவா முன்னுக்கு நின்று நினைத்தக்கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான்..

“ஆ.. இவருதான் சம்மாட்டியோ..” அவன் மரியாசைப்பார்த்து சிரித்தான்.. செழிப்பாக இருந்தான்.. அவனுக்கு கிட்டவந்து ‘ஹாய்’ என்று கையை நீட்டினான். மரியாசு அதிர்ந்தான். அவன் அந்தக்கையைப் பார்த்தான்.. சிவப்பாய்.. கிளைக்கன் மீன் மாதிரி அழகாக நீண்ட விரல்கள்.. அவன் அந்தக்கையை எதார்த்தமாகப்பிடித்த போது பட்டுப்பூவைத் தொட்டது போலிருந்தது. சுகந்தமாலை கண்கள்பளபளக்கச் சிரித்தான். மரியாசுக்குப் புதுசாக இருந்தது. அந்தக் குமரியிட கையைப் பற்றிப்பிடிக்க அந்த சொடுதாவுக்கு சங்கடமாயிருந்தது.. அவன் கலகலப்பா அதிகம் பேசினான்.. அவன் உடம்பின் வளைவுகள் தெரியும்படி கிச்சென்று சட்டை போட்டிருந்தான். மரியாசு நிலை குலைவதாக உணர்.. அவன் ரெத்தினமாலைக்காகப்பயந்தான்.. சட்டென வேறுபக்கம் தன் பார்வையை ஒட்டிய படியே கேட்டான்.

“மாப்பிளை வந்தாரா..?”

“ஈவளிங் வாறாராம்..” அதைச் சொல்லும்போது சுகந்தமாலை பின் முகம் சிரித்தது. மரியாசும் சிரித்து விட்டு நகர்ந்தான்.. அவசரமாக அவளை அழைத்து அம்மா திட்டுவது கேட்டது.. “ஒரு ஆம்புளையோட ச்சீ.. இதென்ன கிட்டப் போய் கையப்புடிச்சிக்கிண்டு..”

சுகந்தமாலை அதைக் கணக்கெடுக்காமல் சிரித்துக்கொண்டு போவதை மரியாசு ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான். மாப்பிள்ளை ராசேந்திரன்.. மெல்லிய சோழகக் காத்துக்கு முறிவது போல இருந்தான்.. கன்னக்கதுப்பு வற்றிய முகத்தில் முன் பல்லு இரண்டு லேசாக முன் மிதந்திருந்ததில் ஒன்று ஏற்கனவே ரெத்தோட்டம் கெட்டது மாதிரி மங்கிப்போயிருந்தது.. நன்றாக எண்ணெய் வைத்து பக்க உச்சியெடுத்துப்படிய வாரிவிட்ட தலை.. குழாய்ச்சட்டை போட்ட நல்ல உயர்ந்த மாப்பிள்ளை.

அவர் நன்றாக இருட்டட்டும் என்று காத்திருந்து பக்கென்று வீட்டுப்படலையைத்திறந்து வேறெங்கும் திரும்பிப்பார்க்காமல் கிறுகிறு வென்று வீட்டுக்குள் ஏறி கூடத்தின் பக்கத்தில் இருந்த அறையில் போய் இருந்து கொண்டார். முதன்முதல் கேட்ட பொம்பிளை வீட்டுக்குப் போவது எப்படி..? என்று யாரிடமோ கேட்டுத்தெரிந்துதான் வருகிறார் என்று நினைக்கும்படியாக அவரது நடத்தை இருந்தது.

மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கிற ஆவலில் அறைக்குள் வந்த சுகந்த மாலைக்குத் துணுக்கிற்று. அவன் அவளைப்பார்த்து மெல்லியதாய் சிரித்தான்.. அப்போதும் அந்தப்பல்லு இவள் மனசை நெருடியது. சுகந்த மாலைக்கு பிடரிக்குள் வியர்ந்தது.. தன் கைகளால் முகத்தை மூடியபடி அங்கிருந்த மேசையில் படுத்தான்.. ராசேந்திரனுக்கு சுகந்தமாலையின் அழகு பெருமையாக இருந்தது. வெல்லக்கட்டியை எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்த மாதிரி ஓர் உணர்வு. தன்னுடைய இலட்சனத்திற்கு சுகந்தமாலை அதிகம் தான் என்று மனம்பிசைந்தது.. அவளோடு பேச அவனுக்கு வார்த்தை வரவில்லை. இருவரும் பேசாமல் வெகுநேரம் இருந்தார்கள்.

“ந்தா குட்டி.. நேரம் போகுது.. அவரைப் போகச்சொல்லு. அம்மாவின் குரலில் கண்டிப்பு இருந்தது. இந்த ஊரில் இப்பிடித்தான் அது யாராக இருந்தாலும் கேட்ட பொம்புளையப் பார்க்கப்போற ஆம்புளைக்கு கெடுபிடிதான்.. கலியாணம் முடிக்கும் வரையிலும் பொட்டக்குட்டியப் பெத்ததுகள் கவனமாகத்தான் இருக்குதுகள்..

ராசேந்திரனுக்கு களைவக்கலைத்து விட்ட மாதிரி கவலையாக இருந்தது. அவன் ஒன்றும் பேசாமல் எழும்பிப்போய் விட்டான். அவன் படலையைத் தாண்டிப்போகும்வரை காத்திருந்த ரெத்தினமாலையும், சொர்ணமாலையும்.. அறைக்குள் ஓடிப்போய் சுகந்தமாலையைப் பிடித்தார்கள்..

‘அக்கா.. அத்தான் கதைச்சாரா.. என்னவாம்..’

“ஐய.. நெட்டுவக்காலிமாதிரிக் கையும் காலும் நீளமா..”

‘முதல் முதல் பாக்கவந்தாரு... என்ன கொண்டு வந்தாராம்..’

அவர்கள் குப்புற மேசையில் படுத்திருந்தவளை எழுப்பியபோது.. சுகந்தமாலையின் முகம் வியர்த்திருந்தது.. கண்ணீர் பொலபொல வென்று வர அழுதிருந்தான்..

‘ஏனக்கா.. மாப்பிள்ளை என்ன சொன்னாரு.. பிடிக்கயில்லையா’

‘சுகந்தமாலை விசம்பினான்..’

வெளியில் சீமம்புள்ளை சொல்லுவது கேட்டது..

‘பெரிய படிப்பும், சம்பளமும், கூலிக்காரன் வீட்டுக்கு பொண்ணெடுக்க எவ்ளடி வருவான்.. நயாப்பைசா வேணாம்.. எண்டுட்டாரு.. அவ்வளவு நல்ல மனுசன்.. அவரு பெருமைய மன்னார்க் கச்சேரியில் கேட்டாத்தெரியும்.

சுகந்தமாலையின் கண்ணீர் தலையணையை நனைத்தது. அவளின் மனப்புழுக்கம் அவளை நித்திரை கொள்ள விடவில்லை. நகரத்தை விட இந்தக் கிராமத்து இரவு சுகந்தமாலையை எரித்தது. பரபரவென்று யந்திரத்தனம் ஒழிந்து மெல்லியதாய் சுகந்தம் வீசுகிற காற்று அவளுக்கு சுடுவது போலிருந்தது.

காட்டுப்பூனை கூட்டுக்குள் வந்துட்டுதே யென்று சிறகடித்துக் கொக்கரிக்கும் கோழியும்.. வேப்பமர்க்கிளைகள் ஒன்றோடொன்று

உரசிக்கோசமிடும் பேரோசையும்.. வீட்டுக்குள் குமைந்துபடுத்திருக்கும் சுகந்தமாலைக்கு அமைதி கலைத்தது போல விடிய விடிய விழித்திருந்தான்...

வீட்டு முற்றத்தில் நடடியிருந்த மரத்தில் உயரமாய் ஆணியடித்துக் கொளுவிய 'லோமியா' வெளிச்சத்தில் மந்திராலோசனை செய்யுறது போல மரியாசும், சீமாம்புள்ளயும் ஊரில் இருந்த வலை முடிகாரர்களை யெல்லாம் கூப்பிட்டு வைத்திருந்தார்கள்.

ஒரு பாரிச்ச வலையை துத்திரம் பிறழாம வடிவாச் செய்யுறதில் இந்த வலைமுடிகாரர்கள் கெட்டிக்காரர்கள்.. அவர்களுக்கு மரியாசு சொல்லுகிற யோசனையில் நம்பிக்கை வரவில்லை யென்றாலும்.. ஒரு சம்மாட்டி.. இளஞ்சொடுத்தா.. படித்தவன் கூப்பிட்டுக்கதை கேட்கிறான் என்றால் அதுக்குப்பதில் கொடுக்க வேணுமே.. ஆனால் மரியாசு இறுக்கமாகத்தான் கதைத்தான்..

"ஐயா.. இப்ப என்ன வழமையான கயித்து வலையைக்கழட்டிற்று நைலோன் கயித்து வலையைச்செய்து பூட்டப்போறம்"

சந்தியா துரம்தான் சந்தேகத்தக்கிளப்புறார்.

'தம்பி.. கயித்துவலையென்டா தண்ணீ குடிச்சுத்தாழும்.. இது மிதக்குமேப்பா..'

அது நியாயமான சந்தேகம்தான் என்பதை மற்றவர்களும் ஆமோதிக்க.. மரியாசு விடவில்லை..

"பூட்டுற கல்லுப் பாரத்தக்கூட்டிருவோம். இங்க பாருங்க.. இதுவும் ஒரு கண்டு பிடிப்புத்தான்.."

"தம்பி.. இது உங்கட காசுக்குப்படிச்ச அழிவு.. கயித்தில் இருக்கிற தும்பு மீனிட மூக்கில் முட்டணும் அப்பதானப்பு சல்வாயால மீன் மடிக்குள்ள மடியும்" சூசையப்பு முணங்கினார் மரியாசு கொஞ்சம் சத்தமாகச்சொன்னான்.

"ந்தா.. கேளுங்க.. வாரது வரட்டும் அழியுறது என்பணம் உங்களுக்கென்ன.."

அவர்கள் சலசலத்தார்கள்.

"என்ன நான் சொல்ற மாதிரி வலைய முடிங்க.. ரெத்தமும் சோறும் மரணவளைப்பும் எண்டு சாவுற தொழிலில் ஒரு மாற்றம் கொண்டு வரவேணும்.. விளங்கிச்சா.."

கூலிக்குப் பயப்பீடாதீக.. நூத்தியொரு முட்டு முகவலைக்குப்பதிலா நூத்தியிருவது.. சம்மா ஒரு கணக்குத்தான்.. அதுமாதிரி கோடான் முடிவலையில் முட்டு இருவத் தொண்ணுக்குப்பதிலா முப்பது முட்டு.. அம்படையானா ஐஞ்சு தட்டு.."

மரியாசு சொன்ன தோரயமான கணக்கில் வலை முடிப்பது என்று முடிவாகிப்போக வலைமுடிகாரர்கள் வெளிக்கிட்டார்கள். சீமாம்புள்ளயும் வெளிக்கிடும்போது 'தம்பி.. நாயிற்றுக்கிழம பின்னேரம் எழுத்து.. வந்திருங்க..' அவர் சொன்னதைக்கேட்ட மரியாசின் அம்மா.. கூடத்தில் நின்று கொண்டே சொன்னான்.

"அட இப்பிடியா கூப்பிடுவீக.. ஐயா செத்தப்பிறகு இங்க மரியாசுதான் சம்மாட்டி.. தெரியாதா சீமாம்புள்ள.. உன்ன சரிசமமா வீட்டுக்குள்ள புழங்க விட்டதுக்கு இதுதானா நீ காட்டுற மரியாத.. போ.. போய்.. இந்த ஊர் முறைப்படி செய்.."

அம்மா குத்திக்காட்டியதில் நியாயம் இருப்பதாக சீமாம்புள்ள தலையச்சொறிந்தார். அவர் போய்விட்டார். ஆனால் மரியாசுக்குப் புதுசாக ஒரு முள்ள நெஞ்சில் குத்தியது போல இருந்தது.

அம்மா சம்மா ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னதாக மரியாசு நினைக்கவில்லை. அவனுக்குத்தெரியும் ஐயாவுக்கு இந்த ஊரில் எவ்வளவு பெரிய மரியாத இருந்துதெண்டு அவனுக்குத் தெரியாமலில்லை..

ஊரில் நல்லது கெட்டதுக்கு அந்த மனுசன வெத்தில பாக்கு வைச்ச ஒரு முறையாகத்தான் அழைப்பு வைப்பாங்க. ஐயா விசேசத்துக்கென்று வெளிக்கிட்டா ஒரு தினுசாத்தான் இருக்கும்.. கட்டளைகாரர் செருக்கும் இருந்துதா பாருங்க.. குடையையும் கையில் எடுத்துக்கெண்டு வேட்டி ஜிப்பாவோட காலில் வானம் பாத்த செருப்பும் போட்டுக்கிண்டு நடப்பாரு பாரு.. ஒரு நடை.. வாரியிழுத்துப்பின்பக்கம் பிடரிக்குள்ள குமிழங்காய் கிணக்கா ஒரு குடும்பி.. காதில் கடுக்கன் ஐயா வடிவே ஒரு வடிவுதான்.

விடியாத பொழுதை விடியச்செய்கிற தூரியன் மாதிரி ஐயாவக் கையெடுத்துக் கும்பிடுவானாக இந்தியாக்கார கள்ளத் தோணிப்பயல்கள். பள்ளிக்கூடப்படிப்பு படிச்ச விபரம் சொல்லுறதுக்கும்.. இந்த ஆள் அனுபவத்தப்படிச்ச விபரம் சொல்லுறதுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் இருக்கத்தான் செய்தது.

ஊர் நியாயம், தீர்ப்பு என்றால் இலுப்பையடியில் கூடுற கூட்டத்துக்கு ஐயாதான் தலைவரு.. கோயில் திருவிழா, பாஸ் என்றால் ஐயாவுக்குத்தான் முதலிடம்.. ஊர்ல ஏழெட்டு சம்மாட்டிமார் இருந்தாலும் ஐயா வசதிக்கு மற்றவங்கள் ஒப்பில்ல என்றவுடன் பெரிய வீட்டுத்திமிரு பெரிசுதான்..

சீமாம்புள்ள அவனிட வீட்டு விசேசத்திற்கு மரியாசை அழைக்கும்போது ஐயாவை அழைக்கிறமாதிரியே முறையோட செய்யணும் என்று அம்மா நினைப்பதில் தவறில்லை என்ற நினைப்பு அவனுக்குள்ள ஓடியபோது.. மரியாசுச் சம்மாட்டியார் சீமாம்புள்ள வீட்டுப்புள்ளயப் பாக்கிறது அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால்.. முதல் முதல் அந்த சொடுத்தாவின் மனசில்பயம் முளைத்தது.

‘சொடுதா’ வென்றால் சும்மா கடலும் கரையுமென்று திரியிறதோடு இல்லாமல் மற்றவர்கள் பார்க்கிறமாதிரி சாகசம் செய்யனுமென்று நினைக்கிற வயசு இந்தப்பயலுக்கு.. கெட்டித்தனம் என்ற பேரில் நல்லது நடக்கிறமாதிரி கெட்டதும் நடந்துவிடும். பயல் சும்மா வாறான்.. சும்மா போறான் என்றுதான் வீட்டில் உள்ள பெரிசுகள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இந்த வெலிச்சோரிடையும், சவரியானிடையும் சுத்துமாத்து அங்கதான் ஆரம்பமாகிறது.

வாடைக்காத்துக்கு குளிருது என்று ‘செய்யது பீடி’ குடிக்கிறவன்.. கோணார் கடையில் பத்துச்சதம் குடுத்து கஞ்சாக்கட்டும் வாங்கத் துவங்கிட்டானாக. ‘பாவம் அப்புறானிகள்’ என்று யாரும் பல்லுமேல நாக்குப்போட்டுச் சொல்ல ஏலாத அளவுக்கு பாதகம் பிடிச்சுத்திரிஞ்சானாக.

வலையடியில் மீனக்களவெடுக்கிறதும், அடுத்தவன் பொழைப்பில் கைவைக்கிறதும் இருந்த வெலிச்சோரும், சவரியானும் இப்ப புதுசா நேரத்துக்கு நேரம் கோடிச்சாரமும் சேட்டும், கையில மணிக்கூடு மோதிரம், பத்தாக்குறைக்கு ‘வாயில்’ நலிக்கற் சிகரெட்டு என்று ஏகத்துக்கு மாறிப்போனது எல்லாருக்கும் ஆச்சரியம்தான்.

அன்புக்கும் கட்டுப்படாம அடிதடிக்கும் கட்டுப்படாமத் திரிஞ்சு பயலுகள் இப்ப ஒரு மார்க்கமாத் திரியிறானுகள் என்று பார்த்தால்.. புதுசா புறத்தியானுகளோட சினேகிதம் வேற.. தலைமன்னார் பொலிசுக்காரன் ஜீப்பில் வாறதும், அலுக எல்லாரும் சீமச்சரக்கெடுத்துப் பாட்டி போடுறதுமாக இருக்கிற துச்சமம் பின்னாளில் தெரிஞ்சபோது எல்லாம் வெளிச்சது.

வெலிச்சோரும் சவரியானும், நிண்டது நிற்க காணாமல் போறான்கள்.. அங்க தங்கச்சி மடத்தில் ஒரு பாடர்க்காரனாம்.. இங்க கொழும்பில் ஒரு ஏஜென்டாம்.. என்று ஏகத்துக்குச் சாமான் கடத்துறான்கள். கோச்சியில் வந்து சாமானோட சாமானா வந்திறங்கிற கருவாப்பட்டையும், கிராம்பும் ஒரு ராவில் மாயமாப்போயிறுது.. யாரு கொண்டு வாறா.. யாரு கொண்டு போறா.. என்று தெரியாமல் இப்ப புதுப்பயல்களும் கடத்தலில் இறங்கிட்டானாக.

கோட்டை மன்னார் என்றழைக்கப்படும் இலங்கைத் தீவையடுத்த பெருக்கு மரச்சாலைதான் பேசாலைக்கு அடுத்த பெரிய கடைத்தெரு.. பாலத்துக்கு அங்கால இருக்கிற நாட்டுச்சனங்கள் சாமான் சட்டு முட்டு வாங்கிறதற்கு வந்து கூடுறிடம்.. கச்சேரியும்

அங்கதான் இருக்கு. டி.ஆரோ கந்தோரும் அங்கதான் இருக்கு.. இப்பிடி கிழக்கால கோட்டைமன்னார், மேற்கால தலைமன்னாரென்று இருவெத்தி எட்டு மைல் நீளத்தால எல்லை போட்டு வைச்சிருக்கிற இந்தத்தீவில் நடக்கிற கூத்தக்கேட்டுப்பார்க்கணும்..

ஜஞ்சாறு கம்பான் ஈராட்டிக்கடலில் இராமேஸ்வரம் கோபுரம் கண்ணில் தெரியுறமாதிரி இந்தியாவுக்கு நெருங்கின ஊர் என்றால் கேட்கவா வேணும்.. தொட்டு விடுற தூரத்தில் இந்தியாவை வைச்சிக்கிண்டு சாரத்துக்கும், சீலைக்கும் கொழும்புக்கா போவாக.. என்று தான் நினைச்சநேரத்தில் வள்ளம் தள்ளிருவான் பேசாலையான்.

இப்ப இங்குள்ள இளந்தாரி மாருக்குத் தனுஷ்கோடி, ராமேஸ்வரம், தங்கச்சிமடம், அங்கால ராமநாடு என்று மேற்கால பெரிய உலகமே விரிஞ்சு கிடக்குது. சும்மா சாரத்துக்கும், சீலைக்கும்தான் போய் வாறானாக என்று பார்த்தால் இதுக்குள்ள தங்கமும், திரவியமும் புழங்குதென்டால் விவகாரம் வராமலா போயிறும்.

மரியாசு புதுசா பூட்டப்போற வலைக்கு உள்ளூர்த்தும்புக் கயிறு சரிப்பட்டு வராது. நனைஞ்சால் சேத்துல இருந்துரும்.. தூக்கி எடுக்க மாய்ச்சல்.. ஒருப்பா கயித்து மடியொண்ணு செய்யுறதுக்கு எவ்வளவு இழுபறிப்பட வேண்டியிருக்கு..

கொழும்புப் பக்கத்தில் இருந்து முடிக்கயிறு பத்துப்பதினைஞ்சு மூடையில் வாங்கிப்போட்டு.. அதுக்குள்ள நல்லதாப்பார்த்து தெரிஞ்சு எடுத்து ராட்டினத்தில் முறுக்கணும்.. அதுக்குப்பிறகு தோட்டத்தில் ரெண்டு தோதான் தென்னமரம் பார்த்து வளையணும், வீட்டில் உள்ள சின்னஞ்சிறுசுகள் வளைஞ்சு விட்ட கயித்தில் ஏறிப்பாய்ஞ்சு ஊஞ்சலாடுங்கள்.

அது நாளைஞ்சு நாள் நல்லா சவுண்டதுக்குப் பிறகு அதை அவுத்து பந்து பந்தாச்சுத்தி எண்ணிப்போட்டா வலை முடிக்கிறவங்க அதை எடுத்துக்கொள்ளுவாங்க..

வலை முடிக்கிறதுக்கெண்டு கொஞ்சம் துத்திர சாதனங்கள் அவங்களிட்ட இருக்கு. அடைப்புக்கட்ட, அடைக்கம்பு, அடிகட்ட, கொறுக்கிற கம்பு, அறையுற கட்டை.. இதெல்லாம் இல்லாம வலை முடிக்க ஏலாது..

கடல்தாயே! மரியாசு நினைக்கிற மாதிரி நடந்துறணும்.. தண்ணியில் நனைஞ்சாலும் பாரம் கூடாத மாதிரி.. சேத்துக்கடலிலயும் தூக்கி எடுக்கிற மாதிரி வெய்யிலையும், மழையையும் பற்றி கரைவலைகாரன் கவலைப்படாம சடக்கெண்டு ஏத்தி வளைக்கிறமாதிரி, கைசறுக்கா வேலைக்கு உதவுற வலை.. அதுதான் மரியாசுக்கு வேணும்..

அப்பியென்டால் நைலோன் கயித்திலதான் வலை முடிக்கணும்.. ஓம்.. நைலோன் கயிறுதான் வேணும்.. இந்த ஊரில் எந்தக்கரைவலைகாரணும், சும்மாட்டிமாரும்கண்டறியாத மாதிரி

புதுசாச்செய்யணும். வளைக்கிற மீன் சாதியில் ஒரு குஞ்சு அடைப்பைத் தாண்டிப்போகக்கூடாது. ரெத்தமும் சோறும் மரணவளைப்பும் என்ட பழைய கதை இனி இந்த ஊரில் இருக்கக்கூடாது.

அதுக்கேத்தபடி நைலோன் கயிறுக்கு.. நாலுபக்கமும் ஆள் வைச்ச விசாரிச்சப் பார்த்ததில், ஈந்தியாவில் நினைச்சாப்போல கிடைக்கும் என்று தகவல் வந்தது.

ஈந்தியாவுக்கு சாமான் கடத்துற பய புள்ளகளில் நல்லவன் ஒருத்தன் கிடைக்கமாட்டானோ என்று யோசிச்சபோதுதான் சோமால் புருசன் அந்தனி ஞாபகத்ததுக்கு வந்தான்.

ஐயா இருக்கும் போது நூத்துல ஒரு பயல் எண்டு வாய் நோகாமப் பாராட்டுவாரு.. வம்பு தும்புக்குப் போகாதவன்.. உத்தமராசா. பீடியா, சிகரெட்டா, சாராயமா ஸ்திரிலோலனா.. ச்சீ.. தப்புத்தண்டாவா ஒண்ணும் கிடையாது.. அந்தனிக்கு அவன் செய்யுற வேல்தான் பெரிசு.. காத்தால வெள்ளெனத் தொழிலுக்கெண்டு வாறவன். சாமம் சென்டாலும் அலுப்பில்லாம உழைப்பான்.. மான ரோசத்துக்காக என்னமும் செய்வான்.. பொஞ்சாதிய கண்மணி மாதிரி வைச்சிருந்த நல்லவனுக்கு என்ன கிரகமோ தெரியயில்ல.. இந்தக்கடத்தல் தொழிலில் ஆசை வந்துட்டுது.

“டேய்.. அந்தனி.. களவாணிப்பயலுக் செய்யுற தொழில் நீயுமாடா செய்யுறா..?”

“அதொண்ணுமில்ல.. நான் முழுக்க இடுப்புல நாரப்போட்டு இழுத்தாலும், கிடைக்கிற ிழமக்காசு காணாது.. நாலு பொட்டசுக்குட்டியப் பெத்துட்டு கனவு காணுறதாய்யா.. அதான்..”

அந்தனியக் கூப்பிடவிட்டுக் கேட்டபோது அவன் சொல்லுற நியாயம் எல்லாருக்கும் பொதுவானதுதான்.. என்றாலும் தைரியம் வேணுமே.. அது அந்தனியிடம் கனக்கத்தான் இருக்கு..

“இப்ப நல்லா இருக்கனயா..” அவன் பேச்சை இடைமறிச்ச சீமாம்புள்ள சொல்லுறாரு..

“சரிப்பா.. இப்ப ஈந்தியாவில் ஒரு அலுவல் இருக்கு.. நைலோன் கயிறு அங்க வேண்டிய அளவு கிடைக்குதாமே..”

“ஓம்.. சொல்லுங்க..” சீமாம்புள்ள சொன்ன விபரம் அந்தனிக்கு விளங்கயில்ல..

“யாராச்சும் விசயம் தெரிஞ்சவங்க வந்தா நல்லது.. கூட்டிக்கிண்டு போய்டு பத்திரமாக் கூட்டிக்கிண்டு வாறது என்ற பொறுப்பு..” அந்தனியிட கதையில் நியாயம் இருந்தது. ஆனால்.. யாரு போறது..

“தம்பீ.. நான் போயிட்டு வரட்டா..” சீமாம்புள்ள ஓம்பட்டார்.

“சச்சீ.. கலியாணத்த வைச்சிக்கிண்டு வேணாமய்யா..” அவர்களுக்கு அவர்களைத்தவிர விபரம் சொல்லக்கூடிய வேற நம்பிக்கையான ஆட்கள் யாரிருக்கா.. யோசித்தார்.

“தம்பீ.. காதும் காதும் வைச்சமாதிரி நீங்க போயிட்டு வாங்க.. கனங்காம விசயம் முடிஞ்சவுடனே வந்து சேந்திருங்க..”

அந்தோனியோட மரியாசுதான் இந்தியாவுக்குப் போறதெண்டு முடிவாய்ப் போய்ச்சுது.. வெளிக்கிட்டார்கள்.

“சம்மாட்டி.. வீசுகையும் வெறுங்கையுமாவா போறது..? என்னமாவது சாமானக்கட்டுங்க..”

“என்னத்தக்கட்டுறது.. எனக்கா தெரியும்..? என்று மரியாசு காசைக்கொடுத்தான்.. மரியாசு பேரில் இந்தியாவில் விலைபோற சிலோன் சாமானப் பாத்துப்பாத்து அந்தனிதான் கட்டினான்.

ஊருக்கு வடக்கால கடற்கரை கனக்கத் தூரமில்லையென்டாலும்.. கன்னங்கரெலென்ட இருட்டு, சாமம் ரெண்டு மணிக்கு நெடுகிலும் எருக்கலம் பத்தையால திரும்பித் திரும்பிப்போற வண்டித்தாரையால, ஒரு லோமியாவையும் தூக்கிப்புடிச்சிக்கிண்டு ரெண்டு பேரும் விசக் விசக்கெண்டு நடக்குறானுக் மரியாசும், அந்தோனியும். நெஞ்சில அறைஞ்சு பின்னால காதையும் சவீரென்று சிலிர்த்துக்கிண்டு போகுது பேய்க்காத்து..

“விரசா வாங்க சம்மாட்டி.. கிழக்கு வெளுக்கிறதுக்கு முந்திப்போகணும்..” காலில் சில்லுப்பூட்டினது கினக்கா நடக்கிறான் அந்தனி.

காத்துக்கறுப்பு நடமாடுற சாமத்தில.. கடத்தல் காரப்பயலுகளோட இப்ப தானும் சேர்ந்து நடக்கிறது ஒரு பக்கத்தால மனசுக்குள்ள இடிச்சாலும்.. அவனுக்குப்புதுசா பூட்டப்போற வலை மறுக்குத்தான் முன்னுக்கு வந்தது.

இவுக் ரெண்டு பேரும் நடக்கிற சுலுமம் கேட்டு பொத்துப்பொத்தெண்டு நாய் குலைக்குது.. “ச்சீ.. நாய” அந்தனி குனிஞ்சு, மண்ண அள்ளி வீசுறான். அது கல்லுப்பட்ட தினுசில நொய்நொய்யெண்டு காலத்தூக்கி நொண்டிக்கிணு ஓடுது.

கடல் நல்லா வெள்ளம் புடிச்ச முட்ட முட்டக்கிடக்குது.. வள்ளத்தில் மிசினப்பூட்டி ஆயத்தமா இழுத்துப்புடிச்ச உரைப்பாய்சி வைச்சிருந்தான்.. வெலிச்சோரு. அங்க சவிரியானும் நின்று கொண்டிருந்தான். எருக்கலம் பத்தைக்குள்ள ஒழிச்ச வைச்சிருந்த சாமான் மூடையக் கண்மூடித் திறக்கிறதுக்ககுள்ள கொண்டு வந்து வள்ளத்தில் ஏத்தினாங்கள். அந்தனி மரியாசுக் குனிஞ்சு நிமிந்து வேலை செய்ய விடயில்ல.. அவனுகளே வள்ளத்தில் அணியத்தில் பாரத்தக் குறைச்ச கடையாலில் அடுக்கினாங்கள். வெலிச்சோர் திசைகாட்டுற தினுசில அணியத்தில் நின்று கொண்டான்.

“சம்மாட்டி.. கடையாலில் மார்சா சேட்டமா அடிக்காது..” அவன் சொன்னான் என்றாலும் மார்சா அடிச்ச எல்லாரையும் தெப்பலா நனைக்காம விடயில்ல..

என்னதான் கடலும் கரையுமுள்ள ஊரில் பிறந்திருந்தாலும் முதன்முதல் வள்ளத்தில ஏறி விலங்க போகும்போது மார்சா தூக்கியெறியும். அப்ப ஆகாசத்துக்கும், பூமிக்குமாக வள்ளம் தாவுற போது சத்தியெடுக்காதவன் யாரிருக்கா..?

மரியாசுக்கு குமட்டிக்கொண்டு வந்தது.. இப்பிடியென்டால் ராத்திரி சாப்பிடாமல் வெறும் வயித்தோட வந்திருப்பான்.

“சம்மாட்டி சத்தியா வருது.. வந்தா வெளியால எடுங்க..” மரியாசு எடுத்தான்.. தொண்டையும் வயிறும் நோவுற அளவுக்கு சத்தி எடுத்தான். அயர்ந்து போய் கடையாலில் இருந்த சாமான் மூட்டை மேலே சாய்ந்தான் மரியாசு.

என்னதான் இந்தக்கடலில் வலையை வீசி மீன் பிடிச்சவனாய் இருந்தாலும்.. இப்ப வேற தேவைக்காக கடலைக் கடக்கிறோமே என்ற நினைப்பில் மரியாசு மனசு துக்கிச்சுப்போய்ச்சு.. ஆழக்கடலில் ஓடிப்போய் அடுத்த கரை தெரியுற அளவுக்கு கச்சதீவு, நெடுத்தீவு எண்டு வலை வைக்கிற ஊர்க்காரப்பயலுகள் இருக்கிறானாக.. சமயத்துக்கு கற்கடதீவில் ஒரு கிழமை பின்னேரம் கொண்டுவாற தங்குதல் தொழிலாளியும் ஊருக்குள்ள இருக்கத்தான் செய்யுறானாக. ஆனால் இந்தக்கடல் தாயை ஏமாத்தி சாமான் ஏத்திப்பழைக்கிற கடத்தல் காரன்களில் ஒருத்தனா தானும் பிரயாணப்படுறத நினைச்சா மனசு முழுவதும் நோவுது.

சமயத்துக்கு ஊர்க்காரப்பலுகள் இராமநாடு கடந்து மெற்றாஸ் வரைக்கும் போய் சினிமாக்காரங்களப்பாத்திட்டு, வேளாங்கண்ணி, பூண்டிமாத என்று திரிஞ்சிட்டு, கைய மிஞ்சின செலவு செய்யிறதும், கூத்தியாட்டம் ஆடுறதுமா இருந்திட்டு வாறதும், மரியாசு கேள்விப்பட்ட செய்திதான் இப்ப அடுத்தவன் பார்வையில் தன்னோட பேரும் அந்த மாதிரிக்கெட்டுப் போயிரதக்கூடாதென்து நினைக்கிறான்.

“நாலுபேரு கதைக்கிறதுக்கு முந்தி.. போறோமா வந்தோமா வென்று திரும்பிரனும்” அவன் மனசுக்குள்ள தீர்மானம் போட்டு வள்ளத்துக்குள்ளே இருந்தான்.

அந்தனி கெட்டிக்காரன்.. வெற்றிமாதா கோயில் கூடரை கடையாலில் விட்டு விலங்க ஓடினவன்.. பிறகு தலைமன்னார் பாலத்துச்சுடரைப் பிடித்து ஓடினான்.. நடுக்கடலில் கண்ணச் சுத்திவிட்ட மாதிரித்தான் இருந்தது. இனிக்கரையத்து வெளிச்சம் கை குடுக்காது என்றவுடனே வானத்தில குருசு வெள்ளியக்குறிப்பா வைச்ச இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் ஓடினவன்.. ‘கப்பலா வெள்ளி குப்புற விழுந்தா துப்புராவிடியும்’ அவன் நினைச்சமாதிரி சத்து நேரத்தில் இராமேஸ்வரம் கூடர் எழும்ப..

“ந்தா.. இன்னும் முக்கா மணி நேரத்தில் தனுஷ்கோடி வந்திரும்..”

அவன் சொன்னமாதிரியே முக்கால்மணி நேரத்தில் தனுஷ்கோடி வந்தது. விடியப்புறம் நாலுமணிக்குள்ள கரைப்பிடிச்சிரலாம் என்று அந்தோனி நினைக்க..

‘டப்பு .. டப்பு’ வெண்டு வெடிச்சத்தம் கேட்டது.. கிழக்குப் பக்கத்தால ‘டோர்ச்’ வெளிச்சம் வேகமாக வர.. அந்தனி சத்தம் போட்டான்..

“கோஸ்க்காட்டு வாறான்..”

சுடுதியாக வள்ளத்தை வேகமாக குடாப்போல மூஞ்சி நீட்டிய கரையில் விட்டு உரைப்பாய்ச்சி நங்கூரத்தை வீசினான்.. அந்தனி கீழே பாய்ஞ்சதும்.. ஆளுக்கொரு பார்சலை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாக முப்பதடி தூரத்தில் தெரிஞ்ச சவுக்குத் தோப்புக்குள்ளே ஓடினார்கள்.. தூரத்தில்..

“டேய்.. நில்லு.. நில்லு..” என்ற சத்தமும் டோர்ச் வெளிச்சமும் பின் தொடர மரியாசுக்குப் பதைத்தது. கொஞ்ச நேரம்தான்.. இவர்களோடு சேர்ந்து கொண்ட நாலுபேர் இவர்களுக்கு ஒத்தாயாக சேர்ந்து ஓடுவதைப் பார்த்து மரியாசு பயந்தான்.

“சம்மாட்டி பயப்பிடாதீங்க.. இது நம்ம பாடர்க்காரங்கதான் இனிப்பயமில்ல..”

அவசரமாக அந்தனி எல்லோரின் சாமான் பார்சலையும் புதுசாக வந்தவர்களிடம் கைமாற்றிக்கொடுத்து விட்டு “சாமான் கவனம்.. நாங்க ஆஞ்சநேயர் கோயிலடிக்குப்போறம்.. அண்ணனிட்டச்சொல்லு.. சிட்டு” என்று முன்னுக்கு நின்ற மீசைக்காரனிடம் சொல்லிவிட்டு

‘வாங்க .. போவம்..’ என்று மறுபக்கம் வேகமாகத் திரும்பி ஓட மரியாசும் மற்றவர்களும் அவனுக்குப்பின்னாலே அரக்கப்பரக்க ஓடினார்கள்..

சவுக்குத்தோப்புக்குள்ள சருகு சரசரத்தது.. ஜஞ்சாறு நிமிசத்தில் வெளிச்ச மண்பரப்பில் நெடுக்காகப் பிரிந்தபடி தார்றோட்டுவர “அப்பாடா” என்றிருந்தது.. றோட்டைக்கடந்து மறுவழியாக மறுபடியும் வெண்மண்பரப்பில் முன்னூறு யார் தூரத்தில் தெரிந்தது அனுமான் கோயில்.. களைப்பு மேலிட மரியாசுக்கு முழங்காலுக்கு கீழே வலித்தது.. மெதுவாக நடந்து கோயில் கூடத்திலே இருந்தான். பேருக்குத்தான் அது கோயில்.. இப்போது வெறும் கட்டிடம்தான். மனுசர்கள் ஆஞ்ச நேயரைக்கைவிட்டு வருசம் கடந்து விட்டது போலிருந்தது. இப்போதெல்லாம் கடத்தல் காரர் வந்திருந்து விட்டுப்போகிற சலுமம்தான் இருக்கு..

மரியாசுக்கு தான் கொண்டு வந்த சாமான்களை வேறுயாரிடமோ கையளித்துவிட்டு வெறுங்கையோடு நிற்பது கவலையாக இருந்தது.

“அந்தனி.. அவங்க யாரு..”

“சம்மாட்டி.. பயப்பிடாதீங்க.. இங்க மோகன்தான் நம்மட பாடர்க்காரன்.. அவன் விட்ட ஆக்கன்தான் அது..” அவனுக்கு

பொலிசில செல்வாக்கு.. சாமான் புடிபட்டாலும் பிரச்சனையில்லை.. பொலிசுகாரனக்கவனிச்சு எல்லாத்தையும் வெளியால கொண்டு வந்துருவான்.. நாம புடிபட்டத்தான் வம்பு..”

அந்தனி சொல்ல மரியாசுக்கு ‘திடுக்’ கென்று இருந்தது.. காலம எட்டு மணிக்கு இராமேஸ்வரத்தில் இருந்து தனுஷ்கோடி வந்து போற கவர்மெண்டு பஸ்ஸில ஏறி இராமேஸ்வரம் வந்து பரோட்டாவும் சாலனாவும் வயிறாரச்சாப்பிட்டார்கள்..

அதன்பிறகு அந்தனி சொன்னமாதிரியே எல்லாம் நடந்தது.. சிலோனில கட்டின சாமானுக்கு இந்தியாக் காசுக்கணக்குப்பாத்து மோகன் குடுத்த காசு திருப்தியாய் இருந்தது.

மரியாசு தேடின நைலோன் கயிறு அங்கு தாராளமாகவே கிடைத்தது.. நல்லா விசாரிச்சு மூனு மில்லித்தடிப்பில் அம்படையானுக்கு ஏற்றமாதிரி ஐஞ்சு நிறத்தில நைலோன் கயிறு வாங்கினான். வந்த வேலை முடிஞ்சது என்று வெளிக்கிடும்போது மற்றது விடாமல் சீமாம்புள்ள வீட்டுக்கலியாணத்துக்கென்று கொஞ்சம் துணிமணிகளையும் வாங்கினவன்.. விசேசமா ரெத்தினமாலையை நினைச்சு ராமேஸ்வரம் வடக்கு கோபுரவாசல் தெருக்கடையிலேயே ஒரு வெள்ளிக் கொலுசுச்சோடியை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான். அந்தனி மரியாசோடு நல்லமாதிரி ஒத்தாசையாக இருந்தது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. வெலிச்சோரும், சவிரியானும் பாம்பன் பாலம் தாண்டி வேற அலுவலுக்காகப் போனவர்கள் திரும்பி வந்தவுடன் கிளம்பி விடுவதாக இருந்தது.. மரியாசுக்குத் திரும்பவும் கடல்கடப்பதை நினைக்க எரிச்சல் எரிச்சலாய் வந்தது.

இந்தியாவுக்குப் போறதும் வாறதுமாக வந்தாலும் தலைமன்னார் பொலிசுக்காரன் மோப்பம் புடிச்சு மரியாசு வீட்டுக்கே தேடி வந்து நின்றது அவனுக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது.. களவாணிப்பயலத்தேடி வாறமாதிரி வந்த பொலிசுக்கு வாய்க்கரிசி போட்டு விபரம் சொல்லியனுப்ப அவனுக்குப் போதும் போது மென்றாகிவிட்டது.

மனசு செத்துப்போனப்பிறகு.. இந்த உடம்புக்கு வாற நோவும் சாவும் ரெண்டாம் பட்சம்தான்.. முன்னையதுக்கு இருக்கிற வலியை இந்த உடம்புக்குள்ளேயே போட்டு புதைச்சிட்டு என்னதான் சிங்காரிச்சுக் கோலம் போட்டாலும் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை.

சீமாம்புள்ள வீட்டுக் கலியாண எழுத்து நல்ல சோக்காத்தான் நடந்தாலும்.. என்னமோ ஒரு குறை ஓட்டிக்கிண்டு கிடக்கிறமாதிரியே இருந்தது.

சீமாம்புள்ளய்க்கு பாவிலுச்சம்மாட்டியாரிட சங்காத்தியமே வேணாமென்று அவரையும் கூப்பிடயில்லை. அவரிட தொழிலாளிகளையும் கூப்பிடயில்லை. மற்றப்படி ஊரில உள்ள எல்லாப்பெரிய மனுசங்களையும், சம்மாட்டி மாரையும் வெத்தில பாக்கு வைச்சு அழைச்சிருந்தாரு சீமாம்புள்ள.

மரியாசுச்சம்மாட்டி வீட்டுக்கணக்குப்பிள்ள என்ற பவிள்கு சீமாம்புள்ளய்க்கு இருக்கத்தானே செய்யும். ஊரும் சனமும் மூக்கில விரல வைக்குது.. என்னதான் இருந்தாலும் கூலிக்காரன் வீட்டுக்கலியாண எழுத்தில தண்ணி மாதிரிக்காசுப்பழக்கம் இருக்குதெங்கிறது இந்த ஊருக்குப்புதுசாத்தான் இருக்கு.

கலியாண எழுத்துக்கு கூப்பிடாதவனை கலியாணத்துக்கு மட்டும் கூப்பிட்டா அது மரியாதக்குறைச்சல் என்று நினைச்சிருவான்கள்.

மாப்பிள்ளை இராசேந்திரன் புறத்தியானாய் இருந்தாலும் பவராத்தான் வந்தான். அவன் ஆத்தா அப்பனோட காரில வந்து இறங்கினப் பவுள்சப்பார்க்கணும்.

கலியாணப்பதிவுக்காரர் வீட்டிலேயே ரெண்டு வீட்டாரும் போய் பதிவு வைச்சாங்கள். கலியாணம் எழுதின கையோட கலியாணத்துக்கும் நாள் குறிச்சாச்சு.

சுகந்தமாலைய எப்பிடித்தான் சோடிச்சாலும்.. முகத்த உம்மெண்டு தூக்கி வைச்சுக்கிண்டுதான் இருக்கா. ஆத்தா அப்பனுக்காக ஓம்பட்டு, சீவியம் முழுக்க சமாளிச்சுத்தான் வாழனுமா..? மாப்பிள்ளை இராசேந்திரன் அம்பாரம் நகையக் கொண்டுவந்து கழுத்திலயும், காதிலயும் பூட்டினாலும்.. மனசு ஓத்துக்கொள்ளனுமே.. பட்டுப்பூவப்போல நல்ல சோக்கா இருக்கிற குட்டிக்கு மாப்பிள்ளை மோரயப்புடிக்கயில்லை யென்றால் விட்டிர வேண்டியதுதானே.. அவட நெஞ்சுக்குள்ள வதைக்கிற நினைப்புக்கு ஆறுதல் தாற மனுசங்கள் இந்த ஊருலகத்தில யாருமில்லையா..?

கொழும்புல.. நினைச்ச மாதிரி உடுத்திப்படுத்திக்கிண்டு நினைச்ச இடத்திற்குப்போய் வந்து.. மனசுக்குப்பிடிச்ச மாதிரி சினேகிதம் வைச்சுக்கிண்டு திரிஞ்ச திரிச்சலுக்கு இப்ப ஒரேயடியா இந்தக்கிராமத்துச் சிறைக்குள்ள வைச்சப்பூட்டுறாங்களே.. அவ நினைப்பில் 'ஓ' வென்று அரற்றுறா.. மருந்தக்கிருந்தக் குடிச்சிற்று சாவோமா..? என்றும் சுகந்தமாலைக்கு நினைப்பு வருகுது.

கலியாணம் கேட்டதில் இருந்து இத்தவரைக்கும் மாப்பிள்ள இராசேந்திரன் மூணுதரம் வீட்டுக்கு சுகந்தமாலையப் பாத்துக்கதைக்கிறதுக்கு வந்திருக்கான். மூணுமுறையும் ரெண்டு பேரும் மூஞ்சியை நிமிர்ந்து பார்க்காம, தொட்டும் பார்க்காம.. கதைக்கு கத சொல்லுறமாதிரித்தான் இருக்குதுகள். சுகந்தமாலைக்கு நினைப்பு அடிக்கடி கொழும்புப் பக்கம்தான் போகுது.. கட்டுற மாப்பிள்ள எப்பிடி இருக்கணுமெண்டு அவ கட்டி வைச்ச மனக்கோட்டை சடக்கெண்டு சரிஞ்ச விழுந்த மாதிரி வியாகுலப்பட்டுப்போறா சுகந்தமாலை.

ஐயாட பிடிவாதத்தால விரும்பாத கலியாணத்துக்கு கழுத்த நீட்டுறதா.. இல்லையா வெண்டு யோசிச்சுக்கிண்டு கிடந்ததிலேயே நாளும் போய்.. கலியாண எழுத்து மட்டும் வந்திட்டுதேயென்ட கவலையிலேயே சுகந்தமால முகத்தில் சிரிப்பு மறைஞ்ச போச்சு.

கலியாணத்துக்கு இன்னும் தடிபோல ரெண்டு மாதம் இருந்தது. இதுக்குள்ள தாலிக்குப் பொன் உருக்கணும் என்று மாப்பிள்ளை பகுதியாக்கள் கூப்பிட்டனுப்ப பெண் வீட்டார் ரெண்டு, மூணுபேர் தட்டான் பட்டறைக்குப் போகணுமென்று மரியாசும்தான் போணான். ஒத்தப்ப ஓழுபவுன்ல முகப்பும், கொடியும் பூட்டுற மாதிரி செய்யுறதுக்கு அடையாளப் பவுணுருக்கினாங்கள்.

கிழமைக்கு ரெண்டு தரம் சீமம்புள்ள வீட்டுக்குப்போய் வந்து கொண்டிருந்த மரியாசு.. ரெத்தின மாலைக்காக இந்தியாவில வாங்கின வெள்ளிக்கொலுச எப்பிடியாவது அவ கையில் குடுத்து தன்னட காதல உறுதிப்படுத்திடனுமெண்டு அலையுறான்.

கலியாண எழுத்துக்கென்று கொழும்பில் இருந்து வந்த பெரியம்மா கொழும்புக்குப் போறதுக்கு அடுக்குப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தா.

கீலம் போட்டு நல்ல பதமாக் காயவைச்ச எடுத்த காட்டாக்கருவாடும், முருங்கக்காயும் ஆய்ஞ்ச வைச்சிருந்தா.. கலியாணத்துக்காக நிக்கிற குமர திரும்பவும் கொழும்புக்கு கூட்டிக்கிண்டு போக சீமம்புள்ள சம்மதியிக்கயில்ல.. பெரியம்மாவுக்கு அது துக்கமாகத்தான் இருந்தது.

“அக்கா.. ஒத்தாசைக்குத்தானக்கா.. நீ.. ரெத்தினமாலையக் கூட்டிக்கிண்டு போ.. அங்க சம்பாரிக்கிறமாதிரி கைவேலை என்னத்தையும் படிக்கட்டும்.”

மரியாசுக்குத் திகீரென்று இருந்தது. ரெத்தினமாலை கொழும்புக்குப் போனால்.. அவன் நெஞ்சுக்கூடு அவிந்தது. மரியாசு மீது அவ கொண்ட காதல்.. பதைச்சுக்கிண்டு எழும்புறா... ரெத்தினமாலை ஆடிப்போனான்.

சப்பாணிக்கு ஆகாச நினைப்பு வந்தா அழுகிற மாதிரி ரெத்தினமாலை கசியிறா.. கொழும்புக்குப்போக மாட்டேன் என்று மறுத்தால்.. வீட்டாக்கள்.. ஏன் எதுக்கென்று துருவி... சம்மாட்டி மேல உள்ள காதலைக்கண்டு பிடிச்சால்..

“ரெண்டு மூத்த குமருகன வைச்சுக்கிண்டு இந்த வட்டுக்காய்க்கு வந்த ஆசையப்பாத்தியா.. செருப்பு”

“முந்திரிக்கொட்டை மாதிரி முந்துறியாக்கும்..”

அந்த நக்கலுக்குப் பயத்தில் தன் மனதின் ஆசையை சமுக்காளத்தால மூடுவது போல மூடினான்.

ரெத்தினமாலையும் பெரியம்மாவோடு வெளிக்கிட்டாள். யாருக்கும் தெரியாம மரியாசும், ரெத்தினமாலையும் கண்ணோட கண் பாக்கிறாக... கண் கலங்குது கண்ணுக்குள்ள இதயம் தெரியுறமாதிரி அவுகட காதல காத்தில எழுதுதுகள்.

“ஏண்டி.. ரெத்தினமாலை.. என் மனசு முழுதையும் அள்ளிக்கிண்டு போறீயே. பத்திரமா வைச்சிருப்பியா..”

“பெரிய சம்மாட்டி நீங்க.. இந்தக்கூலிக்கார வீட்டுக்குட்டிய மறந்திருவீகளோ..?”

ரெண்டுபேரும் வாய் வார்த்தை இல்லாம கண்ணாலேயே பேசுறதப் பாக்கிறதுக்கு யாருமில்ல..

தலைமன்னாரில் இருந்து கொழும்புக்குப்போற கோச்சி, பேசாலை ஸ்ரேசனுக்கு ராவு ஒம்பது மணிக்குத்தான் வரும்.. செவ்வாயும், வியாழனும் கப்பல் கோச்சி காக்கட்டை நீளத்திற்கு அம்பாரம் பெட்டியப்பூட்டிக்கிண்டு, லைற்றும் போட்டுக்கிண்டு வாற தினுசப்பார்க்கணும். இந்தியாவில இருந்து ராமானுஜம் கப்பலில வாற வெள்ளக்காரங்களும், மற்றாக்களும் இந்தக்கோச்சியில கொழும்புக்கு போறதுக்கு அலைமோதுவான்கள்.

பெரியம்மாவையும், ரெத்தினமாலையையும் வழியனுப்ப சீமம்புள்ள குடும்பமே ஸ்ரேசனில நிக்ந்து. மரியாசும் மீன்பெட்டி பாக்கிற மாதிரி ரெத்தினமாலையக் கடைசியா ஒரு தடவை பார்த்திருவோம் என்ற காதலக் குணத்தில் அங்கவாறான்.

அவன் கையில் வெள்ளிக்கொலுசப் பொத்தி வைச்சிருக்கான்.. எல்லாரும் பல பக்கத்தில பிராக்குப் பாத்துக்கிண்டு நிக்கிற நேரம் பார்த்து ரெத்தினமாலைக்கு கிட்டப்போறான் மரியாசு.

“ந்தா.. இத வைச்சுக்க..” யாருக்கும் தெரியாமல் ரெத்தினமாலைக்குச் சொல்ல.. அவன் அதிர்ந்து..

“என்னது..”

“இதப்பிடி... உனக்காக இந்தியாவில் வாங்கின கொலுசு..”

“எனக்குப் பயமாயிருக்கு..”

“பயப்பிடாத.. நான் தான் உன்னை முடிப்பன்..”

மரியாசு ரெத்தினமாலையின் கையைப்பிடித்து.. அவளின் கைக்குள் கொலுசைத்திணித்தான்.. அவள் மறுப்புச் சொல்லாமல் வாங்கிக்கொண்டாள்.. அந்த ஒரு கணப்பொழுதில் அவர்கள் காதலில் கரைந்திருந்தார்கள்.

மரியாசுக்கு நெஞ்சு நிறைந்த திருப்தி.. அந்தக்குட்டி ‘ஓம்’ எண்டு சொன்னது அவனுக்கு பெரிய பேறு மாதிரித்தெரியுது. இதனால் வாற பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கணும் என்று இப்போதே மரியாசு மனசைத் திடப்படுத்திக்கொண்டான்.

கோச்சி போன பக்கத்தையே பாத்துக்கொண்டு சாமம் வரையிலும் நிக்கிறாரு மரியாசுச்சம்மாட்டியாரு..

நல்லதண்ணிக் கிணறுதான் ஊருக்கு ரேடியோப்பெட்டி மாதிரி.. எம்மாத்திரம் ரகசியத்தப்போட்டு உடைக்கிறதும், பரகசியத்துக்கு கண்ணு, மூக்கு, வாய் வைச்சுக்கதைக்கிறதும் ஒண்ணு ரெண்டு குடும்பத்தப்பிரிச்ச வைச்சதும் இந்தக்கிணத்துக் கதைதான்..

இப்ப அவல் கிடைச்சமாதிரி சீமாம்புள்ள வீட்டு ரெண்டாவது குமருட கதை பொத்துக்கிண்டு கிளம்புது..

சீமாம்புள்ள வீட்டுக் குமருகளிட கதையென்டால் இந்த ஊர்ப்பொண்டுகள் கனக்கத்தான் கதைக்குதுகள். வடிவாயும் நல்ல ஒப்பனையாயும் அந்தக்குட்டிகள் திரியுறது மற்றாக்கள் கண்ணக் குத்துறமாதிரி..

சீமாம்புள்ளயிட ரெண்டாவது குட்டி சொர்ணமலை படிப்பில் கெட்டி.. ஜஞ்சாம் கட்டை தாண்டி எருக்கலம்பிட்டிப் பெரியபள்ளிக்கூடத்தில்தான் பெரிய வகுப்பு படிக்கிறா சொர்ணமலை. இந்த ஊரில் இருந்து பெரிய வகுப்பு படிக்கிறதுக்கு ஒரு ஜஞ்சாறு புள்ளகள்தான் போய் வருதுகள். பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போற வாற இடத்தில் இதுகள் கதைக்குதுகளாம்.. பேசதுகளாம்.. பாலிலுச்சம்மாட்டியார் மகன் சகாயத்தப் பாக்கிறாளாம்.. சொர்ணமலையென்று அச்ச வெடியக்கிளப்பி விட்டாளுகள் இந்த பொம்பிளைகள்.

சகாயம் நல்ல பயல்.. கடற்கரை வழிய கிடந்து சீரழியாமல் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்க்கணுமென்று ஓர்மையாகப் படிக்கிறான்.. ஒரேவகுப்பில் படிக்கிற சொர்ணமலையும் கெட்டிக்காரி.. குடும்பப்பகையச்சொல்லி முதல் ரெண்டும் மூஞ்சியப் பார்க்காமல்தான் திரிஞ்சுதுகள். அது எத்தின நாளைக்கு..? போறதும் வாறதும் ஒரு பஸ்ஸில்.. இறங்கிறதும் ஏறுறதும் ஒரு இடத்தில்.. கதைக்காமல் பேசாமல் இருக்க ஏலுமா..? அப்பன் ஆத்தைக்குத் தெரியாமல் படிக்கப்போனது கிளக்கா ஊரிலயும் கதைக்குதுகள்...

ஓராளுக்கொரான் நல்லதக் கெட்டதப்பகிர்ந்து கொண்ட போதுதான்.. அதுகளிட கண்ணுக்குள்ளயும் பசளை நோய் தெரியுது.. அவுக் சமைய இவுகளும், இவுக் செலவ அவுகளும் செய்யுறதில் வாற சந்தோசம்.. ராவில் கனவு.. பக்கத்தில் இருந்தும் அநாவசியத்துக்கு கடிதம்... பள்ளிக்கூடத்தில் ஆறுமணித்தியாலம் பார்த்தது காணாம.. மிச்ச நேரமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதுக்குத் துடிக்கிறது.. என்ற விதமா அவுக் காதல் வளருது.. பின்னேரம் கோச்சி பாக்கிற சாட்டுல அவரு அந்தப்பக்கம் வாறதும்.. நல்ல தண்ணிக்கிணத்தில் தண்ணியள்ளப்போற தினுசில் இவுக் அங்க போறதும் இப்ப ஒரு கதையாக் கிளம்பிட்டுது.

தேத்தண்ணியக்கொண்டு வந்து நீட்டிய சொர்ணமாலையிட கண்ணுக்குள்ள கள்ளம் பார்த்தான் மரியாசு.

“உங்கய்யாவ செருப்பால அடிச்ச றோட்டில விட்டத மறந்திட்டியோ..?”

மரியாசு ஒரு முகாந்திரமுமில்லாம ரகசியமாக் குரலைத்தணிச்ச சொர்ணமலைக்கு மாத்திரம் கேட்கிற மாதிரிச்சொன்னவுடன்.. அவளுக்கு ‘பகீர்’ ரென்று இருந்தது.. தனக்குள்ளேயே கிடக்கிற ரகசியம் என்று நினைச்சிருந்தவளுக்கு மரியாசு நோண்டிவிட்டதும்... பயந்தாள். சத்து நேரத்துக்குள்ளே அவளின் முகம் சுண்டிப்போனதை மரியாசு பார்த்தான்..

“உங்கய்யாவச்சாவடிச்சிராட்டி..”

“ஆத்தே..” அவள் நெஞ்சிலே கையை வைத்தாள்..

அவளின் பதைப்பைப் பார்க்க மரியாசுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“கவனம்..” எச்சரித்து விட்டுச் சொன்னான்..

“நான்.. உங்கய்யாட்ட துதானமாக் கதைக்கிறன்.. கொஞ்சம் பொறு..” அவன் அவளுக்கு அப்படிச்சொன்னது சொர்ணமலைக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. இந்த வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் அது மரியாசுச் சம்மாட்டியாரத் தாண்டி ஒண்ணும் நடக்காது என்பதை அவள் அறிந்த படியால் அவனை அவள் பெருமையாகப்பார்த்தாள்.

மனுச ஜென்மம்... அசாதாரணமான உயிர். பிறந்தேன், வளர்ந்தேன்... செத்தேன் என்றில்லாமல் அவனவன் இயலுமைக்கேற்றாற் போல ஏதாவது ஒன்றைப் புதிதாகச் செய்வது இயங்கியல்... ஆனால், அது எல்லாம் வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்படுவதில்லை. சில மனுசனுக்கு தேவையில்லாததாகி விடுகின்றது. சில மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாததாகி விடுகின்றது.. கடற் புரத்துச் சாதனைகளாக நிகழ்கின்றவைகள் ஏராளம்.. ஆனால் கண்டு பிடிப்பு என்பது .. அரிதானது..

மரியாசு தன் மனசுக்குள் கற்பனை பண்ணி வடிவமைத்து வைத்திருக்கிற அந்தத் தொழில் முறையை எப்படியாவது பிரசவித்து விட வேண்டும் என்று துணிந்து நிற்கின்றான்.

ஊரில் பேர் போன வலை முடிகாரர்களுக்கு ஒரு சொடுதா விளக்கம் சொன்னால்.. கேட்பது .. சிக்கலானதுதான். ஆனாலும் மரியாசு கொஞ்சம் பக்குவமாகவே அதைக் கையிலெடுத்தான். வலை முடிகாரப் பெரிசுகள் அவன் சொல்லுவதை கண்ணைச் சுருக்குவதும், நெற்றியைச் சுருக்குவதும்.. மோவாயைத் தடவுவதுமாக கேட்குதுகள்.

“தலப்பால கண்ணியக் குறைச்சு மூவாயிரம் முட்டு.. தோரயமா ஒரு கணக்கு .. அவ்வளவு தான் .. முதல் தட்டு வலையில் கைய வைங்க”

ஊசியில் மருந்து ஏத்தினது கினக்கா மரியாசு சொல்லுகிற நுட்பம் அந்தப் பெருசுகளிட புத்தியில் ஏற அதுகள் இருந்து யோசிக்குதுகள்.

“இந்தாப்பு .. வலை முடிப்பு நீ நினைக்கிற மாதிரி சாதாரண விசயமில்லப்பு.. தூத்திரம் தப்புனா கொண்டு போய்ச் சொருக்கிண்டு நிக்கும்”. சுந்தியாதுரம்... விசயகாரர்.. அவரிட நீண்ட கைய ஆட்டி ஆட்டிக் கேட்டாரு..

“அது அதுக்கெண்டு கைப் பிடிப்பு இருக்கு.. பாண்டித்தியம் இருக்குமேன.. தம்பீ.. கைபிடிச்சா பொண்டாட்டிதான்... அதுக்கு வலை முடிச்சிற்றாக் கரவலையாப் போயிருமா?”

“அது சரிதான் அப்பையா..” மரியாசு அவரைச் சமாதானப் படுத்துகிறான். “எனக்குத் தெரியாதா அப்பையா? இது சும்மா கயித்தில முடிக்கிறதில்ல.. உங்க புத்தியில் முடிக்கிறது... ந்தா கேளுங்க.. கடலில் மூடின செவ்வல ஒரு குஞ்சி விடாம கரையில் கொண்டு வரணும்..

அதுக்குத்தான் அப்பையா சொல்றன்..” சுந்தியா துரத்திற்கு குளிர்ந்தது..

“அதென்னப்பு.. பெரிய தூத்திரம்.. நாங்க முடிக்காத வலையா? தம்பி.. எங்க வயசுக்கு எத்தின வலை முடிச்சிருப்போம்? தம்பி என்னட அனுபவம் தானப்பு உங்கட வயசு.”

“அதுக்குத்தான் .. அப்பையா.. உங்கட்டச் சொல்லுறன் ..” அவன் சொல்ல அவர் கொஞ்சம் ராங்கி தணிஞ்சு அவன் சொல்லுவதைக் கேட்டார்.

“அப்பையா.. சும்மா ஆறு கம்பான் வளைப்புக்கே முக்குறானுக.. அங்கிட்டும், இங்கிட்டும் சாயுறானுக.. ஒரே கரையத்து வளைப்பு கரையத்து வளைப்பு எண்டு சாவுறானுக.. இது புதுசாச் செய்து பூட்டப் போற வலை.. கொஞ்சம் தூதானமாச் செய்யணும்..”

“அதென்னப்பு தூதானம்.. தூத்திரம் தெரிஞ்சா சரிதானே..” மரியாசு அவர்களுக்கு அவன் மண்டையில் இருப்பதைக் கொட்டினான்.. உஸ்ச.. உஸ்ச என்று மூச்சு விட்டுக்கொண்டு வலை முடி காரங்கள் அவதானமாகக் கேட்கத் துவங்கினாங்க..

“ஒரே மீன்.. ஒரே குழம்பு .. தான் என்றாலும்.. உங்க வீட்டுக் குழம்பும் என் வீட்டுக் குழம்பும் ஒரே ருசியாவா இருக்கு? இத்தனைக்கும் ஒரே மிளகா .. ஒரே உப்பு.. ஒரே புளி.. இஞ்ச பாருங்க இது புதுசு.. கண்டு பிடிப்பு .. கடலில் இறக்கினா கின்னரம் பாடணும்”

“அது சரி மகனே.. எத்தின நாளைக்கு இந்த முடிப்பு..” “எத்தின நாளைக்கா? பருவத்துக்கு வளைக்கணும்..”

மரியானுக்குட்டியார் கை விரலில் கணக்குப் போடுகிறார்..

“ஏனுமா தம்பீ..” வாய்க் கொடுக்குல ஒதுக்கிய வெத்தில பாக்க.. அமத்தி வைச்சுகிண்டு கேட்டார்.

“அதுக்காக.. அவசரப் படக் கூடாது. முதல் நான் சொல்ற மாதிரி ஆளுக்கொரு வலை.. அம்படையானில் தனித்தனியா நிறக் கயிறு போட்டுறுங்க.. கயித்து முடி கணக்கா வரும்”

மரியாசுச் சும்மாட்டியார் முடிக்கிற நைலோன் வலையைப் பற்றித்தான் எல்லார் வாயிலயும் கதை.. பாலிவுச் சும்மாட்டியார் சொல்றாரு ..

“சின்னப் பயல்.. கணக்கத் தெரிஞ்சவன் மாதிரிக் கதைக்கிறான்.. ம்.. நாங்க பாக்காத கடலும் வளைப்பும் இவன் பாத்திட்டானா?”

“அப்பன் சேர்த்து வைச்சது புள்ள அழிக்கிறான்” பாலிவுச் சும்மாட்டி யாருக்கு ஒரு எடு பிடி இப்பிடிச் சொல்லுது..

“அதென்ன நைலோன் கயித்தில வளைக்கப் போறாராம்.. மீன் பிடிக்க மாட்டான்.. கடலில் கிடக்கிற பாசியக் கரையில் கொண்டு வந்து சேர்க்கப் போறான்..”

எண்டாலும் இவருக்குப் பெரிய எடுப்பு..”

“அட அவன் சின்னப் பயல்தான்.. கூப்பிட்டுப் புத்தியக் கித்தியச் சொல்லக் கூடாதா?”

மரியாசின் முயற்சியை வெட்டிச் சாய்க்கிற மாதிரியே ஆளுக்காள் கதைக்கிறாங்கள்.. இது போக வலை முடிப்பை வந்து பாக்கிறவன் “அது என்ன.. ஏது ஏன் இப்படியிருக்கு ஆயிரத்தெட்டுக் கேள்வி கேட்டுக் குடையிறானு..

வலை முடி காரங்களுக்கு.. அந்த வலைய முடிக்கிற போதுதான் புத்தியும், ஞானமும் திறக்குது.. “தம்பி சொல்லுறது சரி தானே.. சும்மா கயித்து வலையில் இந்த நுட்பம் சரிப்பட்டு வராது.. ஆனா இதில வரும்..” அவர்கள் ஒரு நாளைக்கு நாலாயிரம் ஐயாயிரம் முட்டு என்ற கணக்கில சர சர வெண்டு முடிக்கிறாங்கள்.

ஊர்க்கதையைக் கேட்ட சீமாம்புள்ள மனசு திடுக்குத் திடுக் கெண்டு அடிக்குது..

“காசுக்குப் புடிச்ச அழிவுதானோ?” அவரு நினைக்கிறதை மரியாசிடம் ஒத்தச் சொல்லில கேட்கிறாரு.. “என்னப்பு ?”

“ஒண்ணும் பயப்பிடாதீங்க ஐயா.. இப்ப நான் சொல்லுறத மட்டும் கேளுங்க .. நாலு பேரு சொல்லுறதக் கேட்டா பைத்தியம் பிடிச்சிரும். இது யார் வீட்டுக் காசு.. எங்கய்யா வீட்டுக் காசு.. நான் தானே செலவழிக்கிறேன். அடுத்தவன் கத தேவையில்ல..” அவன் நூத்தில ஒரு வார்த்த தான் சொல்லுறான்.. பலிக்கணுமே! சீமாம்புள்ள வானத்தப் பாத்துக் கை எடுக்கிறாரு.

“என்ன வலையப் புதுசாச் செய்தும் என்ன செய்யிறது.. அங்க வல வலைக்க விடமாட்டான் போல இருக்கு” மண்டாடித்தாசன் முட்டுப்பட்டு வந்த மாதிரி கதைக்கிறான். “என்னடா பேய் கத கதைக்கிறாய்” மரியாசு சீற.. அவன் குருசுப்பாட்டில நேற்று நடந்த கதையச் சொல்லுறான். “வல வளைச்ச பாறாங்க விடமாட்டேனுட்டான்”

“யாரு..”

“கொழும்பான் தான்”

“அடி செருப்பால..” மரியாசுக்கு பொறி தட்டுது.

“இத இப்படியே விட ஏலாது.. நாலு பெரிய மனுசங்கள் கூப்பிட்டுக் கதைச்சு பிரச்சினைய ஒப்பமாக்கணும்”

அவன் சட்டைய போட்டுக் கொண்டு வெளிக்கிட்டான்

பேசாலைக்கு மேற்க கீளியன் குடியிருப்பு மெயின் ரோட்டில இருந்து வடக்கால பனங்கூடலுக்குள்ள இறங்குற வண்டித் தாரை வழியா சல்லுச் சல்லுன்னு சத்தத்தோட சம்மாட்டியார் பூட்டின வில்லு வண்டி குருசுப் பாட்டுக்குப் போகுது..

முன்னால போற வண்டியில கட்டளைக் காரர் போறாரு .. ரெண்டாவது வண்டியில பாவினுச் சம்மாட்டியாரு, மோசே சம்மாட்டியாரு ,செனகப்பு சம்மாட்டியாரு ,முணுபேரு போறாங்க..

மூணாவது வண்டியில மரியாசுச் சம்மாட்டியாரும், சீமாம்புள்ளயும் போறாங்க..

மரியாசுச் சம்மாட்டியிட நெஞ்சு கொதிச்சக் கிடக்கு.. அவரு வீட்டுக் கறுத்தக் காளையிட திழு திழு வெண்ட பருப்பத்துக்கு ஏத்தமாதிரி அது நசுக்கு விடாம நடக்கிற சாயலில..” எஞ் சம்மாட்டி யோடயா மோதுறீங்க.. வாறன்.. என் கொம்பால குத்திக் கிழிச்சிற மாட்டேனா? என்று கேட்கிற மாதிரி இருக்கு.. ஏகலைவன் விட்ட அம்புல நாயிட உடம்புல ஆயிரம் துளை விழுந்துதாமே.. அது மாதிரி சல்லடை சல்லடையாப் பிங்ஞ்சு போய்க் கிடக்குது மரியாசு மனசு.

‘அட .. எங்கேயோ இருந்து வந்துவிட்டு நம்ம வலையைப் பாறாங்க விட மாட்டானாமே..? இருங்கடா.. வாறன்..” “பாட்டுக்கு வலை வளைக்கப் போனா திருக்கை குத்துற மண்டாவோட வந்து நிச்சிறானாமே.. கொழும்பான்..”

அவன் வாடி போட்டு றால் புடிக்கிறானாம்.. நம்மள வளைக்கப்படாதாம்..” “என்னப்பு இது... உங்க வீட்டப் பாடா? எங்கட கரவலைப் பாடு.. வந்தீகளா.. நாலு பருக்கைச் சோத்தத்தின்டிகளா? போயிரணும்.. பேசாமல் இருக்கணும்..” இப்படி நயமாகவும் சொல்லியாச்சு. கடுப்பாகவும் சொல்லிப் பாத்தாச்சு.. இறங்கி வாறான் இல்லையே..

“சரி.. வாப்பா.. கதைச்சுத் தீர்த்துக்குவோம்..” என்று கூப்பிட்டா இஸ்ட மென்டா நீ இங்க வாங்கிறான்..” சரி.. போய்க் கதைச்சப் பார்ப்பம்” என்று ஊர்ப் பெரிய மனுசங்க நாலைஞ்சு பேரு வெளிக்கிட்டுப் போறாக குருசுப்பாட்டுக்கு .. வந்தான் வரத்தானோட கதைக்கிறுக்கு.

“எடே.. குருசுப்பாட்டு எல்லைக்குள்ள கலகம் பண்ற மாதிரி வண்டி பூட்டிக் கிண்டு வாறாண்டா பேசாலையான்” என்று விசத்தக் கக்குகிறான் ஒரு வேசையிட மகன். பாட்டன் சொத்தில பங்கு போடுற மாதிரி கடற்கரை நீளத்துக்கு இருவது வாடி.. மட்டை வேலி அடைச்ச பத்திரப்படுத்தியிருக்கான்.. கொழும்பான்...

வண்டிய விட்டு கீழ இறங்குறவன் யாரு .. எவருன்னு பாக்கிறானுளா? குய்யோ முய்யோ வென்று வந்து நிச்சிறானுக் கூணும் பொண்ணுமாக.. “ந்தா.. சண்டை சச்சரவு வேணாமப்பு.. நியாயத்தக் கதைச்சுத் தீர்த்துடுவோம்.. வாங்கப்பு”

கட்டளைகாரர் அழைப்புக்கு அவனுக் ஆளாளுக்கு மோரையப் பாக்கிறானுக். “வந்திருக்கிறது ஊர்ப் பெரியவங்களப்பா.. வாங்க கதைக்கிறுக்கு” சீமாம்புள்ள சிங்களத்தால கூப்பிடுறாரு.. ரெண்டு பகுதியாருக்கும் சீமாம்புள்ள தான் சிங்களம் தெரிஞ்ச தமிழர்.

சள சள வெண்டு என்ன இழவையோ அவனுக்குள்ள கதைக்கிறது கடல் இரைச்சல் மாதிரிக் கிடக்கு. “அடே.. கண்ட மாதிரி எல்லாரும் கதைக்காத.. யாருப்பா கதைக்கக் கூடிய ரெண்டு பேரு வா..” கட்டளைக் காரர் சத்தம் வைக்க வெருண்ட தினுசில முன்னுக்கு

வாறான் ரெண்டு தடிப்பயல்கள். அவனுக்கு மரியாசத்தான் குறிவைச்சுப் பாக்கிறானு. இவனுக்கு தான் போன கிழமை இலுப்பையடியில் நியாயம் கேட்டு வந்த பயல்கள். சண்டைக்கு நிக்கிற சேவல் மாதிரி நிக்கிறானு. நல்லா வளர்ந்து, அகன்ற மார்பும், பச்சை குத்தின தடிச்ச கையும் காலும்.. மழுவன்கள் மாதிரி..

கட்டளை காரர் நின்று கொண்டே பஞ்சாயத்த ஆரம்பிக்கிறாரு.. “ந்தா.. கேளுங்கப்பா.. நீங்க வாடி போட்டிருக்கிறது.. எங்கட பாடு.. ஊரவன் கரை வலை வளைக்கிறதுக்கு குறிச்சாப் போல விட்ட இடம் விளங்கிச்சா...”

“...நீங்க வந்தீங்க...வாடியப் போட்டீங்க.. கேட்டீங்களா.. ஒரு வார்த்தை ஊர்ப் பெரியவங்கிட்ட கேட்டீங்களா?” அவரு கேட்ட கேள்விக்கு கிண்டலும் கேலியுமா விளையாட்டுப் போல பதில் சொல்லுறான் விவரங் கேட்ட .. மகன்

“ஓ.. யாருட்டக் கேக்கணும்.. நாங்க எங்கயும் போவம்.. எங்கயும் வருவம். எவனிட்டையும் கேக்கத் தேவையில்லை... அவன் அப்பிடிச் சொன்னது “சுரீரென்று” தைத்தது.. ஆத்தாடி.. நாலுபேரு மதிக்கிற மனுசன்.. இந்த ராட்சசன்களிட்ட பஞ்சாயத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்த தவறுக்காக மரியாச நாக்கைக் கடிக்கிறான். சடக்கெண்டு மரியாசுக்கு கோபம் பத்திக்கிட்டு வருது.. “அப்ப.. திறந்த வீட்டில் நாய் பூறுற மாதிரி பூறுவீகளோ? மரியாசு கத்த.. பதிலுக்கு அந்த பாடையில் போவானும் கத்துறான். உச்சியில் வைச்ச தேங்காய் எண்ணெய் உருகி உள்ளங்காலில் பிசுபிசுக்கிறமாதிரி கொளுத்துற வெய்யிலில் நிக்கிற எல்லாருக்கும் கோபம் கொள்ளையா வருது.

“டேய் .. டேய் .. விடுங்கடா பாப்பம் .. “என்று ஓராளுக்கு கொரான் சமாதானப் படுத்தின கையோட, இனி இதில் நின்டால் பரிசு கெட்டுப் போயிறுமெண்டு எல்லாருக்கும் புத்தியில் பட அவசரமா வெளிக்கிட்டாங்கள். போன வழியே திரும்பி வருது மூணு வண்டியும், உசிரோட போன பெரிசுகள் விறைச்சப் போய் வெறும் கட்டைகளைப் போலத் திரும்பி வருதுகள்.. அட அருவாக் கத்தியெடுத்து கழுத்தில வெட்டியிருந்தாலும் இந்த வலி வலிக்குமா?

எங்கயிருந்தோ வந்தவனுகள் புத்தியில் தட்டிட்டானுகளே.. சின்ன தெண்டு சீர் செய்திடலாம் என்று தானே ஒரு நடைநடந்து வண்டி பூட்டிக்கிண்டு வந்தோம். நினைச்ச நினைப்புக்கு செருப்பால அடிச்ச சங்கையும் கடிச்சத் துப்பிறுவானோ? கடல் தாயே! உன் புள்ள குட்டிக்கு வந்த வினையைக் கேட்க மாட்டியா? புலம்பிக்கின்டே வந்து சேருதுகள் ஊருக்குள்ள அந்த மூணு வண்டியும்.

இது மாதிரித்தான் போன வருசம் வடிசாராயம் காய்ச்சி வித்த ராசப்பனோடேயும் அவன் கூட்டத் தோடும் ஊர்ப் பெரிய மனுசங்க கதைக்கப் போய்.. அவனுக்கு இடக்கு முடக்காக் கதைச்சதுமில்லாம

வாளும், அருவாளும் தூக்கிட்டானுக. அந்த சம்பவம் தான் மரியாச மனசில் வந்து நிக்குது.

இத்தனைக்கும் ராசப்பனும் இந்தியாவில் இருந்து இங்கு கரை வலைக்கு வந்த கள்ளத் தோணிப் பயல்தான். இழுப்பு மாய்ச்சல் தாங்க ஏலாம் சுருண்டுட்டான்.. தின்றுதுக்கு வழி வேணுமேயெண்டு அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் திரிஞ்சவன். மேல் நோகாம நாலுகாச சம்பாரிக்கனுமிண்டு வடி சாராயம் காய்ச்சி வித்தான். காய்ச்சிறுதுக்கும், விக்ிறதுக்கும் ‘வித்தை’ படிச்சவன் கினக்கா அவன் படுத்தின பாடு பெரும்பாடு.. அவனுக்கெண்டு ஐஞ்சாறு அடியாளுகள்.. கம்பு தடி, வீச்சரிவான்.. எல்லாப் பயலுகளும் உழைச்சத் தின்ன மதியில்லாத வெறும் பயலுகள்..

கொஞ்ச நாளையில ஊருக்குள்ள இருந்த ஆம்புளை களுக்கெல்லாம் கிறுக்குப் படிச்சது கினக்கா, நோயும், வாதையும், வீட்டில் சண்டையும், அடிபடியும், .. எல்லாம் ராசப்பன் வித்த வடிசாராயத்தால்தான். விக்கினம் இருக்கெண்டு ஊர்ப் பொண்டுகள் கட்டளை காரரிட்டயும் சுவாமிட்டயும் முறைப்பாடு குடுக்க.. சொடுதாப் பயல்கள் எல்லாருமாச் சேர்ந்துகிண்டு ராசப்பனிட சாராயம் காய்ச்சிற இடத்துக்கு கம்பு தடியோட வெளிக்கிட்டானுக..

இது இங்கேயா? கிட்ட முட்டயா, வில்லாம்புறக் காட்டுக்குள்ள.. மனுச நடமாட்டமே காணாத அத்துவானக் காட்டுக்குள்ள ராச்சியம் நடத்துறான்யா ராசப்பன்.. வண்டித் தாரை வழியா நடந்தா... அவ்வளவுதான்.. அதுக்கு அங்கால ஒத்தையடிப் பாதைதான்.. ஒண்ணுக்குப் பின்னால் ஒண்ணா நடந்தா.. இருட்டுக் குகை மாதிரி மூடின மரக் கூடல்.. அதையும் தாண்டி நடந்தா.. வெளியாக்கின ஓரிடத்தில.. ராசப்பன் கூத்து நடக்கிற இடம் வருகுது..

ஒரு தரம் வந்து மறு தரம் போக ஏலாத காடு.. எல்லாப் பக்கமும் ஒரே மாதிரியா வரிஞ்ச இடத்துக்குள்ள கச்சிதமா வைச்சிருக்கான் ராசப்பன்.. அவனுக்கும் அவன் ஆளுகளுக்கு மட்டம் தான் தெரியுமாதிரிக் குறிப்பு வைச்சிருக்கான். ஒரு பக்கத்தால மேய்ஞ்ச கூரைக்குள்ள சீனி மூட்டைகளும், ஈஸ்ட்டு டின்னுகளும், பேரிச்சம் பழம், முள்ளுக்கம்பி, பெற்றி நம்ச்சாரக் கட்டி, வேப்பம் பட்ட, பாணை சட்டி, அண்டா, பெரல், விறகு எல்லாம் தான் இருக்கு..

அடுப்பு மூட்டி காச்சின பானையும், ஊறல் பெரலும், வடிசாராயம் கலந்து வைச்ச பிளாஸ்டிக்கு கேன்களும் .. ஆத்தே .. அம்பாரம் சொடுதாமார்க் கண்டவுடனே.. பிய்ச்சுப் பறத்திக் கிண்டு ஓடினவன்களப் படிக்க ஏலாம்ப் போய்ச்சு.. அதில இருந்த பானையைத் தட்டிக் கொத்தி, சாமான்களையெல்லாம் எரிச்ச விட்டிட்டு பயலுகள் வந்துட்டானுகள்..

அன்டைக்கு ராத்திரி ராசப்பனையும் ஆளுகளையும் கோயிலில் கூப்பிட்டு விசாரிச்ச போது.. அடாவடித்தனமாக் கதைக்கிறானுக..

‘ந்தா.. இன்டைக்கு நடந்தாப் போல இனிமே அந்தப் பக்கம் யாரும் வந்தீ.. தலையிருக்காது..’ எண்டு மிரட்டுகிறான்.

இப்படித்தான் மரியாசுக்கு அன்டைக்கும் ஒரு சாதிக் கோபம் வந்தது.

‘என்னடா சொல்றா கள்ளத் தோணிப் பயல்’ எண்டு கேட்டுக் குத்தினான் ஒரு குத்து.. அவன் மூஞ்சியில்.. அவ்வளவுதான்.. நின்டவனெல்லாம் ராசப்பனையும், அவன் ஆளுகளையும் துவசம் செய்துட்டானாக.. அவன் குடியிருந்த வீட்டுக்கு நெருப்பு வைச்சு.. ஊரைவிட்டு ஓட ஓட விரட்டியடிச்சானாக. ராசப்பன் சாராய ராச்சியத்தை ஒழிச்ச இந்த ஊரவனுக்கு குருசுப் பாட்டில வந்திருக்கிற நீ! கொழும்பான் அடிக்கிற திமிர் அடக்க முடியாமலா.. பார்ப்பம்..

முன்னிருட்டு.. சீமாம்புள்ள வீட்டுக்குப் போ போ வெண்டு பேய் விரட்டு விரட்டுவது மனசு.. அட.. ஆசைப்பட்ட குட்டி ரெத்தினமால்தான் அங்க இல்லையே.. என்றாலும் குருசுப் பாட்டில நடந்த சம்பவத்தால ஏற்பட்ட ரணம் கசிஞ்சு கிண்டிருந்தது.. ஆறுதலுக் கெண்டாலும் சீமாம்புள்ள வீட்டுக்குப் போக நினைக்கிறான். என்ன இருந்தாலும் சுகந்த மாலையோட கதைக்கணும் என்டா மரியாசுக்குச் சந்தோசம். கொழும்புக்கதை.. அவட நடை, உடை யெல்லாமே ஒரு வித கவர்ச்சியாக இருக்கிறது ஒரு காரணமோ? ... சட்டையப் போட்டுக்கிண்டு வெளிக்கிட்டான்..

மரியாம்புள்ள ஐயாவுக்கும் குருசுப் பாட்டுச் சம்பவம் மனவருத்தம் தான்.. கன நேரம் கதைச்சுக்கிண்டு இருந்துபோட்டு மரியாசு வெளிக்கிட்டான்.. அவன் நினைச்ச மாதிரிபொட்டக் குட்டிகள் ஒண்ணையும் காணவில்ல.. தாயும் புள்ளகளும் கோயிலுக்குப் போய்விட்டதாக சீமாம்புள்ள ஐயா சொன்னாரு.. மரியாசு முல்லைப் பந்தலைத் தாண்டிப் படலைக்கிட்ட வந்தபோது.. ‘நில்லுங்க’..

‘சுகந்த மாலையிட சத்தம் கேட்டு மரியாசு ஆணி அடிச்ச மாதிரி நின்றான்.. இருட்டுக்குள்ள அந்தக் குட்டி வாறது தெரியுது..

‘என்ன..?’ அவ வாறபோது விசம்பாலும் சேர்ந்து வருகுது.

‘என்னட்டி.. குட்டி .. அழகிறியா? ஏண்டி..?’

சுகந்த மலை ரகசியம் கதைக்கிற தினுசில கிட்ட வந்து நித்திரா.. அவ குரலத் தணிச்ச மெதுவாக கதைக்கிரா..

‘எனக்கு அவனப் பிடிக்கயில்ல. எனக்கு அவன் வேணாம் நான் அவனக் கட்ட மாட்டன்’

மரியாசுக்குப் பொட்டுல அடிச்ச மாதிரி இருந்தது. என்னட்டி.. அரள பேந்த மாதிரிக் கதைக்கிரா.. கலியாணம் எழுதிப் பொன்னுருக்கியாச்சு. இப்ப சொல்றா?

அவன் மூச்சுக் காற்று மரியாசு முகத்தில் உலன்மாய் சுடுகுது.. ‘நான் சொன்னன் “ஐயன் தான் கேக்கயில்ல”

அவ வார்த்தையில் இருந்த ஏக்கம் கண்ணீராய் கொட்டுது.. வெளிச்சத்தில் பார்த்த அவன் உருவத்த இருட்டுக்குள்ள மரியாசு கற்பனை பண்ணுறான். கையத்தூக்கினா அவன் தேகத்தில் பட்டுருமோவென்று ஒடுங்குறான்..

கனப் பொழுதுக்குள்ள பொதுக் பொதுக் கெண்டு ஆயிரம் கேள்வி முளைக்குது..

“நீங்க தான் ஐயனிட்ட, சொல்லுங்க மரியாசு.. நீங்க சொன்னாக் கேப்பாரு.. எனக்கு இந்தக் கலியாணம் வேணாம்.”

“அடி.. தெம்மாடு.. கலியாணத்துக்கு நாள்க் குறிச்சாச்சே..” படக்கெண்டு மரியாசிட கையப் புடிச்ச இருட்டுக்குள்ள இழுக்கிரா சுகந்த மாலை.. என்னடா இவ நடப்பு ஐமிச்சமா இருக்கு .. எண்டு நினைப்பு அடங்குறத்துக்குள்ள.. அவன் கையைப் புடிச்ச அவ கன்னத்தில் வைக்கிரா.. அவ இருட்டுல வடிக்கிற கண்ணீரத் தொட்டுப் பார்க்கச் சொல்றா..

‘சுகந்த மாலை.. என்னட்டி ..’ அவனுக்குள்ள இருந்த கண்ணியம் கணக் பொழுதில வடிஞ்சு போகுது..

சுகந்த மாலையிட குரல் கெஞ்சுது..

எனக்கு உங்கள் விட்டா யாருமில்லை.. மரியாசு”

சுகந்த மாலையிட கண்ணீர் சுட்டுது.. அதையும் தாண்டி அந்தக் குமரியிட கன்னத்து மென்மை தொட்டுது..

மரியாசு அவ கண்ணீரத் துடைக்கிரான்.. அவ மூச்சுக் காத்துல இவரு மனசு கரையுது.

அட சண்டாளப் பாவிகளா.. ஒரு பொம்பிளையிட தேகத்த இவ்வளவு நெருக்கமா அவன் இதுக்கு முந்திப் பார்த்தானா? ரெத்தின மாலை இருந்த மனசில சுகந்த மாலையைக் கொழுவ ஏலுமா? காதல் காதல் எண்டு சொல்லுவீயே.. இப்ப.. அவன் மனசு குறு குறுத்து அதட்ட தூரத்துச் சலுமத்துக்குப் பயந்து அது பாட்டுக்கு ரெண்டும் இருட்டுக்குள்ள தினியுதுகள். பெரிசா இருந்த உலகம் சுருங்கிப் போன மாதிரி.. சொடுதாவும் குமரியும் அத்துவானத்தில் ஒதுங்குதுகள்.

‘கலியாணத்த நிப்பாட்டுங்க..’ எண்டு புலம்பினவ இப்படி உணர்ச்சிப் குழப்பத்தில் அல்லாடுகிறாளே. ஆணும், பெண்ணும் இருட்டுக்குள்ள தனியா நின்டா.. மிருக சாதியாகிவிடுவீகளோ.. புத்தி நியாயம் சொன்னாலும் உடம்பு விலக மாட்டென்குதே. மெத்து மெத்தெண்டு பூரிச்ச நிண்டவ பக்கத்தில் வந்து முந்தி விரிச்சா எந்த ஆம்புள தான் அடங்கிக் கிடப்பான். அந்த சொடுதாவும் குமரியும் புத்தி வேற தேகம் வேற என்ட மாதிரி தகிச்சுக் கிடக்குதுகள்.

பிரமை புடிச்சிட்டுது மரியாசுக்கு .. கண்ண மூடிக்கொண்டு கடற்கரை மண்ணில காலப் புதைச்சுக்கிண்டு குப்புறக் கிடக்கிறான்.. ராத்திரி சுகந்த மாலை யோட கதைச்சது.. அணைச்சது.. கலந்தது எல்லாம் ஒண்ணுக்குப் பின்னால் ஒண்ணா வரிச கோத்து மனசுக்குள்ள வர .. அந்த நினைப்பு நெஞ்சில கல்லக் கட்டி விட்ட மாதிரிக் கனக்குது. சீமம்புள்ள ஐயா முகத்தில் எப்படி முழிக்கிறது.. தம்பீ யெண்டு அன்பா ஆசையாக் கூப்பிடுற மனுசனிட வீட்டுக் குமரில கைய வைச்சிட்டனே.. இருட்டுக்குள்ள .. அக்கிரமத்தச் செய்திட்டு வந்திட்டனே.. என்று அவன் மனசு தகிடுதத்தம் ஆடுறது.. யாருக்குத் தெரியும்?

“சம்மாட்டி.. சம்மாட்டி..” அவனிட மண்டாட்டி சத்தம் வைச்சுக் கூப்பிட்ட போது.. கண்ண முழிச்சான்.. தலைய நிமிர்த்தி கடலப் பாக்கிறான்.. கடல் மச மச வெண்டு கிடக்கு.. வானத்தோட கொஞ்சிக் குழாவி கடல் எடுத்துவைச்ச நீல நிறம்.. இப்ப கோபத்தில் மஞ்சளும், பச்சையுமா ரெண்டு பட்டுப் போய்க்கிடக்கு.. கலங்கின கடல்போலவே மரியாசு மனமும் கலங்கி கண்ணீர் சிந்துறான்.. கடலில இறங்கி முழுகினா நல்லாயிருக்கும் என்றவன்.. சாரத்த மடிச்சுக் கட்டாமலே கடலில இறங்குறான்.. அசதி தீரக் குளிச்சாலும் மனசு கோணலாத் தான் இருக்கு.. காத்தால நிலம் வெளுக்க வந்த வலை முடி காரங்களும், வேலைக்காரங்களும் சாய்ப்புக் கொட்டிலுக்கு வந்து வேலையைத் துவங்கிட்டாங்கள்.. தொழிலாளிகள் நிற்கிற கூட்டத்தில் சீமம்புள்ள சொல்லுறாரு.. “ந்தா.. கேளுங்கப்பா.. கலியாணத்துக்கு எல்லாரும் வந்திருங்கப்பா விருந்துக்கு வந்தாப் போதும் என்து நிண்டுராதீங்கப்பா.. கலியாண வீட்டில வேலை இருக்கு.. பந்தல் போடணும்.. வெள்ள கட்டணும் ,ஆடுமாடு வெட்டுறதில இருந்து எல்லா வேலையும் நீங்க தானப்பா செய்யணும்.. எனக்கு இனஞ் சனமென்து உங்கள விட்டா யாரிருக்கா?” அவரு சொல்ல மரியாசு நெஞ்சு கலங்குது. இந்தக் கலியாணத்த நிப்பாட்டுங்க என்று தானே சுகந்த மாலை கண்ணீர் வடிச்சதும்.. மரியாசு கண்ணீர் துடைச்சதும் நடந்தது..

அந்த நேரத்து மோகமும், வேகமும் எப்படி ராசா வந்தது.. அவன் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கேட்டு பஞ்சாயத்து நடத்துகிறான். சீமம்புள்ள ஐயா வீட்டுக் குட்டிகளில சுகந்த மாலை ஒரு தினுசான வடிவு தான்.. அது அவ பிறப்பால வந்தது போக உடுத்தி உடுப்பால வந்தது.. போடுற சாயத்தால வந்தது.. கதைக்கிற தினுசால வந்தது

என்று கே. ஆர் .விசயா அளவுக்கு வடிவான புள்ள.. மரியாசு மனசிட கனம் தாங்காம அரற்றுறான். புத்தி அது அது பாட்டுக்கு நியாயம் தீர்க்குது..

“சேத்தில் மிதிக்கிறதும், தண்ணியக் கண்டா கழுவுறதும் ஆம்பிளைக்குச் சரிதான்.. போடா.. இருட்டுக்குள்ள இழுத்துக் கொண்டு போனது.. யாரு.. ஒரு பொட்டக் குட்டி அப்படி நடக்கலாமா? அட கொழும்பில வளந்தவ.. நாகரீகமா உடுத்திப்படுத்திவ.. அங்கேயும் இப்படி நடந்திருப்பா..” ஐயோ.. அப்படி நினைப்பது பாவம்.. மரியாசு தம் மார்பு மீதே குத்திக்கொள்ளுறான்.

அன்றைக்கு.. ‘கட்டா’ பட்டிருந்தது.. கருவாட்டு மீன் பட்டால் சீமம்புள்ளைக்கு நாரி தெறிக்கிற வேல.. வாடிப் பயலுகளோட சேர்ந்து இந்த மனுசனும் களத்தில் இறங்கிருவாரு.. நல்ல கூறா கத்தி தீட்டுறதும், கட்டாவப் பிளந்து, முள்ளுப் புரட்டிக் கீலம் போடுறதும், உப்புத் தடவி பாடம் பண்ணி அடுக்கிறதும் சீமம்புள்ளய்க்கு கை கண்ட வேலை.

சட்ட போடாத உடம்பில வலுத்த சதை ஏறுறதும், இறங்குறதுமா கட்டா மீனோட கிடந்து அல்லாடுறான் மனுசன். உச்சந் தலையில இருந்து உள்ளங்கால் வரையும் வியர்த்து வேர்வ வழியுது. புறங் கையால நெத்தியத் துடைச்சுக் கிண்டு ‘ந்தா.. ந்தா’ வெண்டு அவரு பாட்டுக்கு கட்டாவக் கீறிப் போடுறாரு.. தூள் உப்பு சர சர வெண்டு கட்டாக் கீலத்தில் ஏற பிளந்தத மூடிக் கூடையில அடுக்கித் தூக்கிக்கிண்டு போறானுக வாடிக்காரப் பயலுகள்.

மரியாசு மனசு தாளாமல் தவிச்சான்..

“ஐயா” அவன் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ‘என்னப்பு’ என்று நிமிந்தவரை மரியாசு சைகை செய்து கூப்பிட்டான்.. சீமம்புள்ள வெட்டின கட்டாவப் போட்டுட்டு என்ன ஏதோ வெண்டு நினைச்சுக் கிண்டு எழும்பி வந்தாரு.. மரியாசு அவரைத் தனியாக் கூட்டிக் கிண்டு போனான்..

“ஐயா.. கேக்கிறெனெண்டு குறை நினைக்காதீங்க..”

“என்னப்பு” தப்புத் தண்டாவாக கதைச்சுக் காரியத்தைக் கெடுத்திட்டமோ வென்று அவரு குழம்புறாரு..

“மகட விருப்பு வெறுப்புக் கேக்காமையா கலியாணம் பேசினீங்க..” அந்தக் கேள்விக்கு ஏற்கனவே பதில் வைச்சிருக்கிற மாதிரி சட்டுன்னு சிரிக்கிறாரு..

“எனப்பு.. என்ன..?”

“ராசேந்திரன் சுகந்த மாலைக்குப் புடிக்கயில்ல.. புள்ளயிட வடிவுக்கு அவன் ஒரு மாப்பிள்ளையா?” மரியாசு மனசை அரிச்சுக் கொண்டிருந்ததக் கேட்டுவிட்ட திருப்தியில முறுவலிச்சான்..

“தம்பீ.. பொடியனுக்கு என்னப்பு குற.. படிச்சவன், கை நிறையச் சம்பளம் வாங்குறான்.. அரசாங்க வேல.. ஆத்தா அப்பாட்ட நல்ல

சொத்துப் பத்திருக்கு.. மன்னாரில கடையிருக்கு. பெரிய இடம்பு.. வாய்க்கிறதே பெரிய விசயம்”
ஒண்ணும் கதைக்காமல் நின்றான்.

“தம்பீ.. யாரும் சொல்லித்தான் கேக்கிறீகளா? ..”

மரியாசு இப்பவும் பதில் சொல்லவில்லை..

“தம்பீ அந்தச் சிறுக்கிகள் அப்படித்தான்.. அதுகளுக்கு என்ன தெரியும்.. பொடியன் கொஞ்சம் கறுப்புத்தான்.. நோஞ்சான் தான். அதுக்கு என் நிலைமைக்கு ஆகாசத்திலேயா கோட்ட கட்ட ஏலும்? நம்மட்ட என்னப்பு இருக்கு.. புள்ளயிட வடிவுக்குத் தானப்பா.. அந்தாப் பெரிய இடத்தில் இருந்து மாப்பிள்ள வாறான். இந்த வடிவும் இல்லாட்டி யாரு தீண்டுவா, நாயும் தீண்டாது.”

சீமாம்புள்ள ஐயா சொல்லி விட்டுப் போகிறதை மரியாசு பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அவரு அலுவலக்கரையில் இறங்கி கையில் உள்ள ரெத்தக் கறையைக் கழுவிற்று.. தண்ணிய விளாவி முகத்திலயும் அடிச்சு கழுவிற்று கொஞ்ச தண்ணியப் புடிச்ச வாய்க்குள்ள அடக்கி வாய குமிச்ச சீறியடிக்கிறாரு.. அவரு மனசுக்கள்ளயும் தான் வேதனை இருக்கிற மாதிரித் தெரியுது. வாடி மட்டையில கொழுவியிருந்த சட்டையை எடுத்துப் போட்டுக்கிண்டு நடக்கிறாரு கள்ளத் தவறணைக்கு .. இந்த ஊர்ல மனசுக்குப் பூசற மருந்து .. பனங்கள்ளுதான்..

பொழுது சாயுற நேரம் .. ‘ஒருக்கா வந்திற்றுப் போகட்டாம்’ என்று சுகந்தமாலை ஆள் விட்டிருந்தா. போறதா.. வேணாமா தலையப் போட்டுக் குடைஞ்சான் மரியாசு..

பவுண்ல தொங்கட்டான் செய்து போட்ட மாதிரி பூவரசு மரத்துப் பூவெல்லாம் பின்னேரச் தூரியனுக்கு கூத்தாடிக் காட்டுதுக.. ஆனா சுகந்த மாலை யென்கிற பூ புழுங்கிக் கிடக்குதே என்ட கவலை மரியாசுக்கு வந்தது.

“ராவில் போகாமல் இப்பவே போய்விட்டு வந்திருவோம்” என்று வெளிக்கிட்டான் மரியாசு.

மரியாசுக் கண்டவுடனே கண் கலங்கி நிக்கிறா சுகந்தமாலை.. “அடே சொடுதா.. வயசு ஒண்ணு ரெண்டு கூடத்தான் என்டாலும்.. என் கழுத்தில ஒரு தாலியக் கட்டி உன் வீட்டு மூலையில் வைச்சுக்கடா.. உனக்கு நல்ல பொஞ்சாதியா இருக்கிறன்.. ஆயுசு முழுக்க உன் காலடியில கிடக்கிறன்..” வெளியில சொன்னா வரப்போற விபரீதம் அவளுக்குத் தெரியும் என்கிறதினால் அந்த வார்த்தை இருந்த தடத்த கண்ணீரால துடைக்கிறா.

மரியாசு அவளிட்டச் சொல்லுறான்..

“மடியில கிடக்கிற மீன் எல்லாத்தையுமா மனுசன் திங்கிறான்? காக்கையும், நாயும் பூனையும் தான் தின்னுது.. உனக்கெண்டு தலையில் எழுதின படிதானே எல்லாம் நடக்கும்.. இந்த சென்மத்தில் ராசேந்திரன்

தான் உனக்குப் புருசன்..அத மாத்த ஏலாது.. சுகந்தமாலை.. கவலைப்படாத.. அவனக் கட்டு.. நல்லாயிருப்பா..”

அவன் சொல்லுறதச் சொல்லட்டும். என் கண்ணில கண்ணீர் வத்தாது என்ற கணக்கில அவ கண்ணு பொல பொலவெண்டு கொட்டுது.

“எல்லாருமாச் சேந்து என்னைச் சாவடிக்கத்தான் போறீக”.

அவ புலம்புறது.. மரியாசு மனசை உருக்குது.

அவ ஓடிப்போய் முகம் புதைச்ச அழுகிறா.. அவ அழுகையும் கண்ணீரும் வீட்டில உள்ளவங்க மனசு மாத்தாதா? என்று அவ பாக்கிறா..

“காலம் கடந்து போய்ச்சுதடி கண்ணுக்குட்டி. நீ பாத்தவுடனே வேணா மென்டிருந்தாக் கூட முயற்சி செய்து பாத்திருக்கலாம். கலியாணமும் எழுதி தாலிக்கும் பொன்னுருக்கி, ஓலப் பெட்டியில பலகாரமும் அடுக்கி அனுப்பியாச்சே செல்லம்.. நான் என்ன செய்வன் அவ ஆத்தா கிடந்து வெம்புறா..

“நல்லவன் கெட்டவன் உடம்புல இல்லக்கா.. மனசிலதான் இருக்கு. வத்தலோ சொத்தலோ.. ராசேந்திரன் உன்ன ராசாத்தி மாதிரி வைச்சப் பாப்பாரு அக்கா .. கவலைப்படாத” தங்கச்சிக் காரியும் குப்புறக் கிடந்து அழுகிற வட முதுகத் தடவித் தடவிச் சொல்றா.

தங்கச்சி சொர்ணமாலைக்கு இப்பவே பகீரெண்டு இடிக்குது. “விருப்பம் இல்லாத மாப்பிள்ளையைக் கட்டுண்ணு.. நிக்கிற ஐயா.. நாளைக்கு நான் விரும்புற மாப்பிள்ளையைக் கட்டித்தருவாங்களோ.. இண்டைக்கு அக்காவுக்கு.. நாளைக்கு எனக்கு” அவ உள் மனசில இப்பவே துயரம் வந்து குந்திக்கிண்டிருக்கு..

நல்ல தண்ணிக் கிணத்தடியில சகாயத்தப் பாத்துக் கதைச் சதையும், அவன் குடுத்த கடித்த வாங்கினதையும் பாத்ததுகள் பதினாறாக் கதைச்சு.. மரியாசு தன்னட்ட வந்து கேட்டதையும் நினைச்சு பயந்து போய்க்கிடக்கா சொர்ணமாலை.

ஒரு போக்கான ஆளு பாவிலுச் சம்மாட்டியார்.. ஒரு கூட்ட நாட்டத்துக்கெண்டு போனா அவருக்கெண்டு ஒரு கதிரை போடும் வரை நிண்டு மத்தவங்கள ஆழம் பாக்கிற சாதி.. கோப்பித்தாளும், மஞ்சளும் கலந்தாப் போல ஒரு நிறம்.. ஊரில பெரிய சம்மாட்டி காதில கடுக்கன் போட்டாரெண்டு தானும் போடப் போய்.. காது புண்ணாப் போனதால கழட்டி வைச்ச மனுசன்.. அடர்த்தியா விழுந்து கிடக்கிற மீசை.. எப்போதுமே துருவிக்கிண்டு பாக்கிற கண்ணு.. மத்தப்படி ஜிப்பா வேட்டியோட திரியிற மனுசன் பாவிலுச் சம்மாட்டியாரு.

எப்போதும் வெளியில வெளிக்கிடும் போது கையில் மான்மார்க் பெரிய குடை.. வைச்சிருப்பாரு.. வெய்யில மழைக்குப் பிடிக்கிறதோட

அந்தஸ்து காட்டுகிறதுக்கும் தான்.. அதை வைச்சிருக்காரு. முன்னுக்கு அவரு பாட்டன் சேத்து வைச்ச சொத்தும், கரவலையும், தென்னந்தோப்பும் குமிஞ்சு கிடக்குது என்பதாலும், அதை அனுபவிக்கிற மாதிரி கணக்கப் புள்ள குட்டிகள் இல்லாதது அவருக்குப் பெரிய குறை, சகாயம் தான் ஒரே பயல்.. அவனுக்கு கரைவலை கடற்றொழில் என்பதில் இஸ்டமில்லை.. படிச்ச உத்தியோகத்துக்குப் போகனுமென்று ஒத்தக் காலில் நிக்கிறான்.

மகன் கடக்கரைக்கு வர மாட்டான் என்று தெரிஞ்சு பிறகு.. இனி இவன நம்பி பிரயோசனமில்லை என்று பாவிலுச் சம்மாட்டியார் தான் போய் தொழில் துறையப் பாக்கிறாரு. ஊரில் யாராவது கஸ்டப்பட்டு நொடிச்சுப் போனா.. இவரே நேரில் போய்.. ‘வட்டிக்கு காசுதான் வாங்குறியா?’ என்று கேட்பாரு.. நிரந்தரமாகவே ‘நச்சு’ சித்தத்தில ஊறிப்போன மனுசன். விசுவாசமா உழைச்சுக் குடுத்த கூலிக்காரன் சீமம்புள்ள.. இவரு முட்டாள்தனத்த சொல்லிக் காட்டினான், என்பதுக்காக செருப்பால் அடிச்ச சட்டையில் புடிச்ச தெருவில் விட்ட ஆளு. சீமாம் புள்ள.. புள்ள குட்டிக் காரன் தெருவில் நிக்கிறானென்று இரக்கப்பட்டு தன்னிட தொழில் சேர்த்துக் கொண்ட பெரிய சம்மாட்டியார் மேல பாவிலுச் சம்மாட்டியாருக்கு கோபம்.

பெரிய சம்மாட்டியார் செத்ததுக்குப் பிறகு அவரு பிள்ள மரியாசு பொறுப்பா தொழிற் துறையைப் பாக்கிறான் என்கிறதில் இவருக்கு காய் மகாரம், எரிச்சல், பொறாமை, எல்லாம் தான் இருக்கு..

பாவிலுச் சம்மாட்டியாரிட மனுசி மரியத்துக்கு சகாயத்துக்குப் பிறகு பிறந்த ரெண்டாவது பொம்பிளப்புள்ள பிறந்த வீட்டுக்குள்ளேயே செத்துட்டுது என்ற அதிர்ச்சியில் அவ அரள பேந்து போனா.. ராவில் முழிக்கிறதும். பகல்ல நித்திரை கொள்ளுகிறதுமா இருக்கிற அப்புறாணிச் சீவன் அது. கட்டின பொஞ்சாதி வருத்தக் காரியப் போய்ட்டாளே.. என்று அவரு அவருக்காகவே கழிவிரக்கப்பட்டு துறப்பாட்டில் இந்தியாக் காரி ஒருத்திய வைச்சிருக்காரு என்பது ஊறிஞ்ச பரகசியம். கஸ்தூரி மஞ்சளப் போட்டு மிணுக்கிக்கிட்டு கண்ணுக்கு மையும் இழுத்து வக்கனையாக் கதைக்கிற ஒரு சிறுக்கிக்குப் பின்னால் வயசு நாப்பத்தைஞ்சு தாண்டும் வரையிலும் கிடந்த மனுசன். இப்ப பெத்த பயல் தலையெடுத்த பிறகு ஓறுப்பு எண்டும் கேள்வி.

பகல் பத்துமணிக்கு கடக்கரையில்.. இஞ்சியார் கடை பெஞ்சில் வந்து இருக்கிறவர் பதினொரு மணிமட்டும் ஊர் வம்பு எல்லாம் கதைச்சிட்டு.. இஞ்சியார் கடைப் பிளேன்டியும், சுசியமும் வாங்கித் தின்னிட்டுத் தான் வெளிக்கிடுவாரு.. கடைக் கணக்கு முடிக்கிறதெல்லாம் மாசம் முடிஞ்சதான்.. மூணு ரூவாப்படி மும் மூணு ஓம்பது தொண்ணூறு ரூவா என்று கணக்கு வைச்ச காசு

குடுக்கிறபோது சாயத்த மாத்து .. எண்ணெய மாத்து என்று இஞ்சியாருக்கு ஒரு வாங்கு வாங்கிட்டுத்தான் போவாரு.. பாவிலுச் சம்மாட்டியார் கடைக்கு வந்திட்டாரென் டால்.. அவரு காதில் போடுறதுக் கெண்டே ஆள் இருப்பான்..

“சம்மாட்டி.. மரியாசுச் சம்மாட்டி வலை முடிக்கிறான் பாத்தீகளா..”

“ஓமடா.. கேள்விப்பட்டன்”..

“சம்மாட்டி.. பல வண்ணத்திலயும் நைலோன் கயித்தப் போட்டு கயித்து மடியக் கழட்டிடுவானாம்.. ஒரு தினுசான் அம்படையான் முடிச்சப் போட்டிருக்கான்.. சலுவாயும் மாத்தி.. மடியையும் மாத்திருவான் போலத் தெரியுது.”

“கிறுக்குப் பயல்.. வாரா இழுத்துவிட்டா மீன் கினக்கா விரிஞ்சு மூடனும்.. அது நைலோன் கயித்தில வருமாடா.. இறக்கத்துக்கு என்ன செய்யப் போறாராம் மசராண்டி.. காசப் போட்டு கரியாக்கிறான்..”

“இல்லயாம்.. மீன்படுமாம்.. சீமாம் புள்ள தான் சொல்றாரு” பாவிலுச் சம்மாட்டியாருக்குப் படக்கெண்டு பத்திக்கொண்டு வந்தது.

“அந்தப் பொன்னப்..... மவன் வாங்கித் தின்றதுக்காக எல்லாம் சொல்லுவாண்டா..” அவரு கடுப் பேறிச் சொல்ல இஞ்சியாரு கெக்கே பிக்கவெண்டு சிரிக்கிறாரு..

“என்னடா இஞ்சிப் பயல் சிரிக்கிறா”

“சிரிக்காம்.. உங்க பயல் சீமம்புள்ளயிட குட்டியத்தான் பாக்கிறானாம். அப்ப சம்மந்தியத் தான் பேசுறீகளோ? அவருக்கு சாமி முள்ளப்பட்ட மாதிரி கடுக்குது..

“அடி செருப்பால்.. விளக்குமாத்துக்கு குஞ்சம் கட்டுறாகளோ.. வேசமகன.. நஞ்சு வைச்சுக் கொண்டு போடுவன்”.

தேகம் துடிக்க மனுசன் சட்டுப் புட்டெண்டு எழும்பி வேகமாத் தெருவில் நடந்து போறாரு.. பாவிலுச் சம்மாட்டியாரு.. அவரு சித்தத்தில இருக்கிற நச்சு.. வேலை செய்யுது..

“அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஊம்பித் தின்னுற கூலிக்காற நாய்க்கு சம்மாட்டி வீட்டில் சம்மந்தம் கேக்குதோ.. தேவடியா.. ஆட்டம் போட்டுத் தான் மயக்கிப் போட்டா.. படிச்ச உத்தியோகம் பாக்கப் போறமெண்டு போனவரு கூலிக்காரன் வீட்டுக்குப் பொம்பிளைக்குப் போய்ட்டாரோ.. வாறன் .. இரு”

மறிப்புடிச்ச பிடாரிக்கமுதைகள் ரெண்டு திடும் திடுமெண்டு ஓடி எருக்கலம் பத்தையால் திரும்பி வீசிக்கிணத்தடியால் திரும்பவும் வேகமா.. வர’ ஆத்தாடி ஆளில் வருமாப் போல வருதடா’ என்று பயத்தில் ஒதுங்கினவருக்கு சத்து நேரம் கொதி அடங்குது..

மறிப்புடிச்ச ஓடி பொட்டக் கமுதயக் கழத்தில கடிச்ச மற்றதும் மாறிக் கிண்டு கடிச்ச ரணம்.. காயப்பட்டுத் தான் திரியும். கமுதை .. சீக்குப்புடிச்ச, வருத்தப்பட்டுக் கிடக்கிற பச்சப் புள்ளயக் கமுத மோரக்

குடுத்துத்தான் உயிர்ப்பிக்குதுகள். கழுதயக் குட்டியில பார்க்கணும் புடிச்ச வைச்சக் கொஞ்சணும் போல வடிவு.. வளர்ந்திட்டு தென்டால்.. புழுதியில புரண்டு.. ஆகாரத்துக்கு அலைஞ்சு அநியாயமாப் போகுது..

இப்ப மறிப்புடிச்ச ஓடினது.. பொட்டையில ஏறி முடிச்ச தென்டா அடங்கிப் போய் தவறுக்கு தண்டனை அனுபவிக்கிற மாதிரி புண்ணோட திரியுது. ஆத்தே.. பாக்கப் பாவமா இருக்குது.. இப்ப பாவிலுச் சம்மாட்டியாருக்கும்.. கழுத ஞானம் தான்.. மனசு அவரோட வக்கனையாக் கதைக்குது..

“கடுவன் பூனை கினக்கா சுலுமம் தெரியாம இந்தியாக் காரிய வைச்சிருந்தீரு.. அப்ப கூலிக்காரன் வீட்டுப் பெம்புளையெண்டு தெரியலையோ.. படிச்ச பயல் பிடிச்ச குட்டியப் பாக்கிறான் கதைக்கிறான் என்டவுடனே குலம் கோத்திரம் பாக்கிறீரோ?”

எல்லா மனுசனுக்கு உள்ளுக்குள்ளேயே கதைக்கிறதுக்கு ரெண்டு வாய் இருக்குது.. ஒண்ணு மனசிடவாய்.. மத்தது புத்தியிட வாய்.. பொதுவா மனசு பாவ நியாயம் கதைக்கும்.

இப்ப பாவிலுச் சம்மாட்டியாரிட புத்தி சொல்லுது..

“கூலிக்காரன் புள்ளய மருமகளாக் கூட்டிக் கிண்டு வீட்டுக்கு வர ஏலுமா? இந்தாப் பெரிய சொத்தையும், காசையும்.. வந்தாளும், வரத்தாளுமா அனுபவிக்கிறது.. சின்ன வீடா வைச்சிருக்கிறதுக்கும், தாலியக் கூட்டிக் கூட்டிக்கிண்டு வாறதுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கு ஓய்” புத்தி சொல்லுறது தான் நியாயம்.. வாறன்.. ரெண்டில ஒண்ணு பாக்கிறன் எண்டு வீம்பு ஏற நடக்கிறாரு பாவிலுச் சம்மாட்டியாரு.

மனுசன் விழுந்தா வீண் முயற்சியென்கிறதும் எழும்பினா விடா முயற்சி என்கிறதும் இந்த உலகத்திட கணக்கு. மரியாசுக்கு எப்படியோ?.. நம்பிக்கையோடுதான் காத்தால விடியுது.. மரியாசின் முயற்சி பலிச்சா .. இந்த தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கையை மாற்றுவான்..

மரியாசிட கரவலைக்காரன் அத்தனைபேரும் திருவிழாக் கொண்டாடுற மாதிரி நெஞ்ச நிமித்திக்கொண்டு வந்து நிக்கிறானு.. புதுசா முடிச்ச நெலோன் வலைய வள்ளத்தில ஏத்தி நீராட்டி ஒப்புக்கு ஒரு வளைப்பு வளைக்கணும் எண்டு அடுக்குப் பண்ணுறாரு சீமாம்புள்ள..

கோயில் மருந்து, செம்புல தலைப்பால், மஞ்சள், சந்தனம், குங்குமம், ஊதுபத்தி, பட்டாசுக் கட்டு, சேமாலை, வரோணிக்கம், அதைச்சுத்திக் கட்டுற வெள்ளைக் கரைச் சீலைத்துண்டு. என்று எல்லாத்தையும் பாத்துப் பாத்து எடுத்து வைக்கிறாரு.

மரியாசு அம்மாவக் கூப்பிடுகிறான். அக்காவையும், அக்காபுருசனையும் கூப்பிடுறான்.. சித்தப்பன் மாரக் கூப்பிடுறான். இனஞ்சனமெண்டு கொஞ்சப் பெரிசுகளைக் கூப்பிடுறான்.. “எல்லாருமா வாங்க.. புதுவலை இறக்கிறன் வாங்க..ன்டு கூப்பிட்டதுக்கு ஆணும் பெண்ணுமாக அம்பாரம் வந்து நிக்குதுக. பள்ளிகூடத்துக்குப் போகாம கள்ளம் ஒழிச்சு சொந்தக்கார வீட்டுப் பயலுகளும் வந்து நிக்கிறாங்கள்.

வலை முடி காரங்களுக்கு கோடிச் சரமும், சட்டையும், கைநிறையக் காசும் குடுக்கிறான் மரியாசு..

மூணு நாலு தண்டில புதுவலைய ‘லாவி’ அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் சரிய விட்டுத் தூக்கினா.. தூக்கின தொழிலாளி சிரிக்கிறான்..

“இதென்னடாப்பு.. காத்துக்கூடு மாரி லேசா இருக்கு.. அம்படையானும் தட்டு வலையும் தூக்கினா நாரி முறிஞ்சு போயிறுமடா...”

“அதாண்டாப்பா.. கயித்து வலையைத் தூக்கிச் செத்தீகளே.. இது லேசா இருக்கா.. ம்.. நடவுங்க..”

புது வலை நீராட்டுற கூட்டத்தில படை நடத்துற தினுசில முன்னால போறான் மரியாசு.. பின்னால வருகுது இனஞ்சனம்..

ஆசணி வள்ளத்தில மடி, மறுக்கு, சல்வாயோட கயித்து வலையும் கம்பானும் ஏத்தினா குமிச்சாப் போல இருக்குமே.. இது எந்த மூலைக்கு .. சவண்டாப் போல கிடக்கு வலை..

“அப்ப.. எதுக்கு.. தண்டும் ஆளும்.. பாய்ச்ச வலை போட்டில ஏத்தினாச் சரியா வரும் போல கிடக்கு..”

“ஆமாண்டா.. மிசின் ஒடுறதுக்கு ஓராளும், வலையக் கறக்கிறதுக்கு ரெண்டுபேரும்.. மண்டாடியும் போனாக் காணாதா? மரியாசம் மண்டாடியும் கதைக்கிறானுக.. மரியாசுக்கு ஆர்வம் தலையப் பிச்சுக்கிண்டு ஏறுது.. இது மரியாசிட தனியோசனை.. அவன் ஒருத்தனிட நினைப்பும் முயற்சியும்.. மற்றவன் பாத்துப் பல்லிளிச்சிறக் கூடாது.. சாதிக்கணும்.. என்ற முன்னிழப்பு. காரைநகர் போட்டு.. கண்ணாடி நாரில செஞ்சது.. பாய்ச்ச வலைத் தொழிலுக்கு என்று புழங்கிறதில் கரை வலை வளைக்க ஏனுமா?..”

“யோசிக்காத .. வலைய ஏத்து..”

“அட தம்பி.. சரியா வருமா”

“வரும்..” ஒத்தைச் சொல்லை வாயாலயும், தைரியத்தக் கண்ணிலயும் காட்டுறான் மரியாசு.. போட்டில வலைய ஏத்தினாங்கள். ஆசணி மரத்தில வள்ளஞ் செய்யுற ஆசாரி சித்தையனுக்கு கடுப்பேறிக் கண் சிவக்குது.

“என்னட தொழில கை வைக்கிறீர்களே.. நல்லாருப்பீகளா?”

“ஐயா ரெண்டு பக்கமும் சேர்த்து ஆறு தண்டுக்காரனயும், உள்வல காரனையும் ஏத்திக்கொண்டு பொறுப்பாத் தண்டிழுத்து உள்ளோட்டைக்குள்ள வலை வளைக்கிற காலம் போய்ச்சய்யா.. காலம் மாறுகிற மாதிரி நாமலும்ந்தான் மாறணும்.. நேத்து வள்ளம், இன்டைக்கு போட்டு.. நாளைக்கு என்னவோ? ஐயா துறையில் எதுவந்தாலும்.. நீங்கதான் நீராட்டுற ஆசாரி.. போதுமா..” மரியாசு சொல்லிச் சிரிக்கிறான். மரியாசு சொன்னதுக்கு ஆசாரியார் தலையாட்டினாலும்.. “வைச்சிட்டியடா துலத்தில் ஆப்பு” எண்டு அவரு மனசு கொதிக்குது.

‘சுவாமியக் கூப்பிடப்பா’ பெரிசு ஒன்று சொல்ல.. சிட்டுப்போல பறக்கிறான் சின்னான்.

சுவாமியார் வாறாரு.. நேர்ந்து செபம் படிச்சு.. ஆசி நீர் தெளிச்ச குருசு போடுறாரு.. அதான் தாமதம்.. “ஏய் .. ஓடி ஏலோ, ஏலோ..” அம்பாப் போட்டுக் கடலில தள்ளின போட்டுல.. ஆசாரியாரு அணியத்தில் தேங்காய் உடைச்சு தலைப்பால் செம்பில சந்தனம், மஞ்சள் கரைச்ச மூணுதரம் போட்டச் சுத்தி ஊத்தினாரு.. பெரிய கட்டு ‘செம்பியன்’ பட்டாசு கொழுத்திப் போட்டு வெடி வெடிச்ச ஓய.. தொழிலாளிகள கரை வழியே துறப்பாட்டுக்கு வரச்சொல்லிட்டு போகுதய்யா போட்டு.. மரியாசுச் சம்மாட்டி கரையில் நிண்டு பாக்கிறான். அவன் நெஞ்சு திக்குத் திக்கெண்டு அடிக்குது..

“சரியா வருமா..” இப்ப அவனே அவனுக்குள்ள கேட்கிறான்.

சீமாம்புள்ள மண்டாடியிட்டச் சொல்றாரு..

“டேய்.. பாத்து வளைங்கடா. முதல் வளைப்பு.. நாலுபேரு சொல்லணும்டா டோய்”

சத்து நேரத்தில எல்லாருக்கும் சொல்லி வைச்ச மாதிரி.. அந்த நிதானம் வருகுது.. அவங்க கடை கயிறு போட்டு வலை வளைச்சுப் பாறாங்கினது சேத்துப்பாடு.

உள் வலைகாரன் சொல்லுறான்..

“வளைப்புக்கு லேசாத்தான் இருக்கு.. மீன் படுமா?

ஐமிச்சத்தோட மூஞ்சிய மூங்சியப் பாக்கிறான் தொழிலாளி.

“கடலில செவ்வலுக்கேத்த மாதிரி கம்பானைக் கட்டிக் குறைச்சிற வேண்டியதுதான்.. ஏடே.. அங்க வெடிச்சுக் கிண்டு வாறது.. கருங்கண்ணியா.. பாருடா..”

கண்ணில விழுகிற தூரிய வெளிச்சத்த நெத்தியில கையவைச்ச மடக்கி எழும்பி நிண்டு கடல் பாக்கிறான் மண்டாடி.

‘டேய்.. கலக்கில வாறது கருங்கண்ணிதான்டா..’

மண்டாடி கடல் பாத்துச் சொன்னச் சொன்னதுதான்.. பெரிய சம்மாட்டிக்கு மீன் பிடிச்சுக் குடுத்த அனுபவசாலி.. பனியப் பத்துக் கம்பான் குடுத்து ஏழு கம்பானில பாறாங்கினான் மண்டாடி. அவன் கரைப் பாயஞ்சதும் வெள்ளயப் போட்டு ‘இழுங்கடா’ என்று உத்தரவு போட சாயுராண்டா நாரப் பூட்டிக்கிண்டு கரைவலைகாரன்.. ஒரு போதும் இல்லாத மாதிரி ‘சர சர வெண்டு கம்பான் இழுபடுற தினுசு அவன்களுக்கு புதுசாத்தான் இருக்கு..

“இதென்னடாது” வலை வாற வரத்து.. பச்சப்புள்ள மாதிரி வருகுது.. “வளைப்பில தான் பொத்தல் விழுந்திட்டுதோ.. என்ன கொள்ளையோ?”

“என்னவோ.. வளைச்சத இழுத்துக் கரைக்கு எடுக்கத் தானேயப்பு வேணும்..”

மண்டாடி முதற்கொண்டு தொழிலாளி எல்லாருக்கும் தான் இந்த ஐமிச்சம் இருந்தது.. ஆனால் மரியாசு திடமா இருந்தான். “இது அப்படித்தான் வரும்.

மேலுக்குப் போன மண்டாடி.. வளைப்புக்குள்ள பாக்கிறான்.. அவன் கண்ணு மலர்ந்து சிரிக்கிறான்.. “வளைச்சது வளைச்சபடி கருங்கண்ணிதாப்பு ஒண்ணுகூடத் தப்பாம.. அப்படியே வருகுது.. இழுங்கடா..” எண்டு வெள்ளையைப் போடுறான்.. சல்லாயோட மடியப் பூட்டுறான் மண்டாடி..

கடலில இடுப்பளவு தண்ணியில இறங்கி அவன் புதுசா சமைச்ச நைலோன் வலை இழுபட்டு வாறதைப் பார்க்கிறான் மரியாசு.. அவன் நினைச்ச மாதிரியே மல்லாந்திக் கிண்டு.. தண்ணியில மூட்டு ஒவ்வொண்ணும் வாய்விட்டு வாறதக் கணக்குப் போடுறான்..

‘சபாஸ்டா’ அவனுக்குத் திருப்தி..

இனி மீன் பாடு வாய்ச்சுதென்டாச் சரி..
வலை ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள்ள குறுகிட்டுது..
மடியில் பாய்ஞ்ச கருங்கண்ணி.. சளபுள சளபுள வெண்டு
வெச்சடிக்குது.. எல்லாருக்கும் மனசு நிறைஞ்சு போய்க் கிடக்கு..
ஊரில் சம்மாட்டி மாறெல்லாம் வாயில் கை வைக்கிறானு.
'என்ன மாயன்டா இது..
"என்னப்பா .. ஒரே பாட்டுல.. அதே கணியத்தில் வளைச்சு கயித்து
வலைக்குப் படாத மீன், மரியாசித நைலோன் வலைக்குப் பட்டுட்டுதே'
எல்லாரும் தான் மரியாசைப் பற்றிக் கதைக்கிறார்கள்..
மரியாசித வலை காரன்களுக்கு சந்தோசம் உச்சத்தில் ஏறி நிக்குது..
'ஒரே பாடுதான்.. மூணு டெக்ரர் கருங்கண்ணி..'
மரியாசுக்கு நினைப்புல இருந்த கணக்கு அத ஒரேயடியாச் செய்து
முடிச்ச திருப்தி.. அவனுக்கு கண் கலங்குது.. சிரிக்கிறான்.
'சம்மாட்டி சந்தோசம் செய்யுங்க' தொழிலாளிகளிட அந்த ஏக
குரலுக்கு மரியாசு தலையசைக்கிறான்.

"இது எனக்கு மட்டுமல்ல உங்க எல்லாருக்குமான சந்தோசம்
பாக்குறியா.. பொறுங்க.. என் நெஞ்சில கிடக்கிற ஆசைய ராவைக்குச்
சொல்லுறன்"

ராத்திரி வந்தது..
மரியாசு வீட்டு வளவுக்குப் பின்னால் உள்ள தென்னந் தோப்புக்குள்ள
தான் 'லோமியா' வெளிச்சத்தில் தொழிலாளிகள்.. மீன்பிடிச்ச
சந்தோசம் கொண்டாடுறார்கள். புதுசா முடிச்ச வலைய இறக்கி..
முதல் பாட்டிலயே புடிச்ச கருங்கண்ணியப் பத்தியே வாய் ஓயாமக்
கதைச்சுக்கிண்டு கிடக்கான் வல காரன். தொழிலாளிகளுக்கு கணக்குப்
பாக்காம சந்தோசம் செய்யுறான் மரியாசு.. சீமச் சாராயமும், புழங்குது..
வடி சாராயமும் புழங்குது.. மரியாசு சொல்ற மாதிரி இனிக் கூலிக்காரன்
என்டில்லாம பங்குக் காரன்தான் தொழிலாளி யென்டதக் கேட்டு
திகைச்சப் போய்.. பிறகு சாராயத்தில் நீந்துறான் தொழிலாளி..

தொழிலாளியும் குடிக்கிறான்.. மண்டாடியும் குடிக்கிறான்..
கணக்குப் பிள்ள சீமம்புள்ளயும் குடிக்கிறாரு..

"ஏன்ஞ் சம்மாட்டி.. கொஞ்சம் குடிச்சால் என்ன?.. சொருகிக்கிண்டா
போயிறும்.. மெத்தக் குடிக்காம அளவாக் குடிக்கலாம் தானே..
சம்மாட்டி.."

மரியாசுக்கு ஆசை நாக்குல வந்து நிண்டு 'நற நற' என்குது. 'ந்தாப்
பெரிய ஆம்புள.. சும்மா வாயில் வைச்சப் பாருங்க..

மரியாசு ஆயுசுல முதல் தடவையா அந்தக் கன்றாவிய வாயில்
வைச்சான்.

வாயில் வைச்ச பேய் லேசுல விடுமா?.. கொண்டா கொண்டா வெண்டு
கேட்டுக்கு.

'அடதம்பி.. புதுசாக் குடிக்கிறவன்.. அளவாக் குடியப்பு' யாரோ சொன்ன
புத்திய போடா போடா வெண்டு தட்டிக் கழிச்சிற்றுக் குடிக்கிறான். சுர்ரு..
சுர்ரு வெண்டு ஏறின வெறியில்

கதைக்கிறவனுக்கும், நகைக்கிறவனுக்கும் நல்லாத் தான் இருக்கு..

கொஞ்ச நேரம் தான்.. மரியாசுக்கு வயித்தப் புரட்டிக்கிண்டு வர
இவன் இப்படியே வீட்டுக்குப் போயிறுவானா? பவளம் போல
இருந்தவன் பரிசு கெட்டுறப் போறானெயெண்டு சீமம்புள்ள தான்
யோசிக்கிறாரு. வலை முடிப்புக் கொட்டிலில் மரியாசுவ சீமம்புள்ள
கைத்தாங்கலாக் கூட்டிக்கிண்டு போய் குமிச்ச பழைய கயித்து வலையில்
படுக்க வைக்கிறாரு. உருளுறான். புரளுறான்.. அந்தரத்தில் மிதக்கிற
மாதிரி.. கண்ண மூடிக் கிடந்தவனுக்கு நினைப்புல நல்லது கெட்டது
எல்லாம் தானே வந்து போகுது.. சுத்திச் சுத்தி ரெத்தினமால்தான்
மனசுக்குள்ள வந்து சிரிக்கிறா.. 'எடி குட்டி.. ரெத்தினமால்.. வரமாட்டியா
வா.. .. உதட்டக் குமிச்சத் தடுமாறிச் சொன்னவன் எழும்பி தள்ளம்
பாடிக்கிண்டு நடக்கிறான்..

ஊர் அடங்கிப் போற நேரத்தில் மரியாசுச் சம்மாட்டி தெருவில்
ஆடிக்கிண்டு போறத நல்ல வேளைக்கு நாய்களையும், இலங்க
முத்துட மாடுகளையும் தவிர மனுசன் யாரும் பார்க்கவில்ல..
அவனையறியாமலே அவன் கால் சீமம்புள்ள வீட்டுக்கு
ரெத்தினமாலையத் தேடி நடக்குது..

படலையடிச் சுலுமம் கேட்டு.. சுகந்தமால் தான் லாம்பத் தூக்கிப்
பாக்கிறா.. படலையடியில் மரியாசு நிக்கிறது தெரியுது..

"அடப்பாவி.. கதவு சாத்துற நேரத்தில் வந்து நிக்கிறானே.." அவ
மனசுக்குள்ள அதத் தொட்டு ஆயிரம் நினைப்பு எழும்புது..

'யாரு புள்ள..'

"ஓராளுமில்ல.." சுகந்தமாலை வீட்டுக்குள்ள இருந்து கேட்ட
கேள்விக்குப் பொய் சொல்றா..

லாம்ப விறாந்தையில் வைச்சவ.. வீட்டு முன் கதவச் சாத்திட்டு.. பின்
கதவத் திறந்து கொள்ள வளவுக்குப் போற தினுசில.. யாருக்கும்
தெரியாம படலைக்கு வாறா மரியாசிட்டு.. நெஞ்சு பரபரக்க.. அந்தக்
குட்டி.. மரியாசுக்கு மட்டும் விளங்கிற மாதிரிச் சொல்லுறா.. "புதுசா
வலை வளைச்சு மீன் பிடிச்ச சந்தோசம் கொண்டாடவாறிகளோ..
அவன் வாயில் இருந்து வந்த நெடி மூஞ்சியில் அடிக்க "அடச்சீ..
குடிச்சீகளோ.." அவன் அவனை நெருங்கி தடுமாற இருந்தவனைத்
தோளில் கை போட்டு அணைச்ச போது.. நிலவு வெளிச்சத்தில் சுகந்த
மாலை தேவதை மாதிரித் தெரியுறா.. மசமசுண்டு.. மயங்கிக் கிடக்கிற
அவனுக்கு சுகந்த மாலையிட வடிவு வளைச்சப் போடுது.. ரெண்டு
மூணு கிழமைக்கு முன்னுக்கு சீண்டி விட்டு வேடிக்கை பாத்திட்டுப்
படுத்த மனசு இப்பவும் பொத்துக்கிண்டு எழும்ப ஆசை படமெடுத்து

ஆடுது.. நிதானத்தில் நியாயம் சொன்ன புத்தி இப்ப தடுமாறிக் கிடக்குது..

சுகந்த மாலை அவ தேகத்தோட அவனை அணைச்சு மண்ணில படுக்க வைக்கிறா.. மரியாசு அவளை வளைச்சுப் புடிக்கிறான். அந்த வளைப்புக்கும் இழுப்புக்கும் சுகந்தமாலை முணுமுணுக்கிறாளே தவிர முகம் சுழிக்கிறாயில்ல.. வரமாட்டேனென்று போன சம்மாட்டி.. வந்துட்டாளேயென்று வசதியா படுக்கிறா..

கதவச் சாத்திட்டுப் படுக்கப் போனவளப் பாயில கன நேரமாக் காணயில்லயென்று கொள்ளப் பக்கம் பார்க்கப் போன சீமாம்முள்ள அவளை அங்கயும் காணாம வீட்டு முன் வளவுக்கு வந்தவருக்கு 'திகீர்' என்று இருந்தது.

மாடு மாதிரி மாய்ச்சல் பட்டு, உப்புத்தண்ணி குடிச்சிட்டு வாற தொழிலாளியிட சங்கக் கடிச்சித் தின்னுறவன் சாமியாடா? சம்மாட்டியச் சாமி என்று சொல்லி கையெடுத்து கும்பிடுறவனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யாம அநியாயம் செய்யுறவன் சாமியா?..

மரியாசுக்கு.. மனுசன் வயித்துப் புழைப்புக்காகக் கிடந்து அமுந்துறத நினைக்கும் போது தான் கடவுள் இருக்கிறாரா இல்லையா வென்ட் சந்தேகம் வருது..

இந்த ஊரில் உழைச்சுக் குடுக்கிற தொழிலாளிக்கு சம்மாட்டி குடுக்கிற கூலி முறைய மாத்தணும். புள்ள குட்டிட எண்ணிக்கைக்கு ஏத்தாப்போல கிழமக்காசு குடுக்கிறதும், சோத்துக்கு அரிசி குடுக்கிறதும் இனி வேணாம். உழைப்புக்கு ஊதியம் என்று பேசாதீக.. இலாபத்தில் பங்கு குடுங்கப்பா..

மரியாசு தன் நினைப்பில கிடக்கிறச் சொன்னா சம்மாட்டி மாறெல்லாம் எதிர்த்து நிக்கிறாங்க.. சம்மாட்டிமாருக்கு கூட்டமெண்டு கட்டளை காரரு அழைப்பு விட்டிருந்தாரு..

“ந்தா பாருங்க.. நான் பெரிய சம்மாட்டி மகன்.. என்னட்ட தொழில் செய்யிறவனுக்கு பங்குதான்.. ஆதனத்துக்கு ஒரு பங்கு.. சம்மாட்டிக்கு ஒரு பங்கு.. தொழிலாளிக்கு ஒரு பங்கு.. கணக்குப் பாத்துப் பிரிச்சு எடுத்திட்டுப் போங்க..”

“என்னடாது மரியாசு.. ரெக்கிளாசு கதைக்கிறான். ஈந்தியாக் காரங்கள் வைச்சிருக்கிற மாதிரி வைச்சிருக்கணும்.. நாளைக்கு வம்பாப் போயிறுமப்பா..”

சம்மாட்டி மார் குமுறல் வெளியில் கேட்குது.

“பங்குத் தொழில் என்டா.. அவன் என்ன சம்மாட்டியா.. செருப்பு..”

“அடக் கணக்குப் பாத்தா.. மரியாசு சொல்ற கணக்கும் இப்ப நாம குடுக்கிறதும் சரிதானப்பா.. கிழமக் காசும் குடுத்து, தொழிலாளி வீட்டு

நல்லது கெட்டதுக்கும் பாத்தும் பாராமக் குடுத்து செலவழிச்சா அவன் சொல்ற கணக்குச் சரிதான்..”

“அப்ப.. அவன் காசப் பாக்கயில்ல.. ஈந்தியாக் காரனப் பெரியாளாக்கிறான்..”

பாவிலுச் சம்மாட்டியாருக்குப் பத்திக்கிண்டு எரியுது.

“அடே.. இண்டைக்குத் தொழிலுக்குப் பங்காளியாக்குவான்.

நாளைக்கு அவனோட சம்மந்தம் பேசுவான். இருந்து பாரு.. ஈந்தியாக்காரனெல்லாம் சேந்துகிண்டு நம்மள அடிப்பான்..”

அவரு பல்ல நற நறவெண்டு கரும்புறது வெளியில் கேட்குது.

“அட அவனுகளும் மனுசந்தானப்பா.. தொழிலாளிக்கு சென்மத்திலயும் கழியாத கடன ஏத்தி அவன் புள்ள குட்டியையும் தொழிலுக்கு வைச்சிருக்கிற அநியாயம் தேவையில்லயென்று சொல்லுறன்”

சடக்கெண்டு மரியாசோட முண்டிக்கிண்டு வாறாரு பாவிலுச் சம்மாட்டியார்.

“அடே தம்பீ.. இப்படிக் குண்டக்க மண்டக்க கதைக்காத .. உங்கய்யா இருந்தா இப்படிச் செய்வாரா?”

மரியாசும் அதுக்கு விடாமல் பதில் சொல்லுறான்.

“ஐயாவும் .. உங்களமாதிரி ஒரு சம்மாட்டிதான்.. எப்படிச் செய்வாரு.. உங்க காலத்தில் வளைச்சது கயித்து வல இப்ப நான் வளைக்கிறது நைலோன் வல.. சலுவாய் மறுக்கு, தட்டுவல, கைவல, முப்படையான், நாப்படையான், அம்படையான் கம்பானத் தவிர அவ்வளத்தையும் மாத்திட்டன். நீங்க வள்ளத்தில தண்டு போட்டு வளைச்சீக.. இப்ப நான் பிளாஸ்டிக் போட்டில மிசின் பூட்டி வளைக்கிறன்.. வேணுமென்டா கயித்து வல ஏத்தி, வள்ளத்தில வளைக்கிற வளைப்புக்குக் கூலியக்குடுங்க.. நான் பங்குதான் குடுப்பன்.”

“இந்தா மரியாசு.. ஆகாசத்தில போற சனியன் ஏணி வைச்ச இறக்கிறா.. இது கெடுதிக்குத்தான் சொல்லிப்போட்டன்” வாக்குவாதம் முத்திப்போற நேரத்தில கட்டளை காரரு கையமத்துறாரு..

மரியாசிட தொழிலுக்கு கூட மீன் படுறத வைச்சிக்கிண்டு ஊர் வழமைய மாத்துறது.. கஸ்டமான விசயம். நாளைக்கு வந்தான் வரத்தான் கை மேலோங்கிப் போகும். சம்மாட்டிமார் சொல்ற மாதிரித்தான் செய்யுங்க” மரியாசுக்கு ஊர்ப் பெரிசுகளும் கட்டளைகாரரும் அநியாயத்துக்கு வக்காலத்து வாங்குறாகளே.. அவன் மனசு நொடிஞ்சு போறான்..

“ஐயா.. ஈந்தியாக் காரத் தொழிலாளிக் கிடந்து சாவுறானுக. அவனுகளுக்கு இருக்க உருமானமா.. ஒரு இல்லிடமில்ல.. பாவமய்யா அவனுக.. நமக்கு நமக்கெண்டு கிடைக்கிறதுதானயா மிச்சம்.. கடலில போட்டு வைச்சதயா புடிக்கிறோம்.. வலைய வளைக்கிறோம்.. நமக்கு அளந்தது அளந்த மாதிரி மீன் படுது.. எங்கய்யா தொழிலாளிக்கு குடுத்த மாதிரித்தான் நானும் குடுக்கணுமென்டில்ல. இது தான் என் முடிவு.. செய்யுறதச் செய்யுங்க”

மரியாசு தன் மனசில கிடந்ததையெல்லாம் நீட்டி முழக்கிக் கதைச்சிட்டு
கீழ் இருக்கான்.. சம்மாட்டிமார் முணுமுணு தறுபுறுவெண்டு
கதைக்கிறாங்கள்.

“இது.. எங்க போய் முடியுமோ?” என்ற அங்கலாய்ப்பு அவங்களுக்கு..
செபதேயு சம்மாட்டி எழும்பிக் கதைக்கிறாரு..

“கண்ணுக்கு முன்னுக்கு மரியாசு மீன்பிடிப்பான். நாங்க பாத்துக்கிண்டு
இருக்கிறதா?. அப்படியென்டா புதுசா முடிச்ச வலையிட நுட்பத்தைச்
சொல்லித் தரணும். மரியாசு செய்வானாண்டு கேளுங்க”

“தாராளமா.. யாரு கேட்டாலும் சொல்லிக் குடுப்பன். ஐஞ்சு வல முடி
காரங்க.. ஆளுக்கொரு வல முடிச்சாங்க. ஓராள் முடிச்ச வலையிட
நுட்பம் அடுத்தாளுக்குத் தெரியாது. ஆன.. அது எனக்குத் தெரியும்.
சொல்லிக் குடுக்கிறனய்யா..”

சம்மாட்டிமார் தலையச் சொறிகிறாங்க.. ஒரு சின்னப் பயலுட்டப் பாடம்
படிக்கச் சொல்லுகிறீர்களோ?

“ந்தா.. மீனப் பிடிக்கிற நுட்பமும்.. மத்தவங்களுக்கு குடுக்கிற மனசும்
இருந்தா.. கடல்தாய் கொட்டிக்குடுப்பா.. என்ன கேட்டீகளா?

கட்டளை காரர் முத்தாய்ப் பாச்சொல்லி முடிச்சாரு..

கடல் தண்ணியில உடம்பக் கழுவுற மீன்பிடுகாரனுக்கு வாழ்க்கப்பட்ட
குடும்பத்தில இன்பமும் துன்பமும் சரிபாதி. சீமாம்புள்ள வாழ்க்கையும்
வெறிச்சுப் போச்சு.. முக்கால் வாசி ஆயுசுக் கடந்த பிறகு
பெத்தபுள்ளகள நினைச்சு கோபிக்கவும் திட்டவும், மூக்குச் சிந்தி
அழவும் தான் முடியுதே தவிர.. சந்தோசப்பட முடியவில்ல.

இஞ்சியார் கடையில பாவினுச் சம்மாட்டியிட காதக் கடிச்சவன்
சீமாம்புள்ள காதிலயும் போடுறான். சீமாம் புள்ளய்க்கு வெட்கம்
தலையால போகுது.. என் வீட்டுப் பொட்டக் குட்டியால மானங் கெட்டுப்
போயிறுமோ.. கயித்தில தான் தொங்க விட்டுருவாளோ.. பாடாப்
போனவ.. சத்து நேரத்தில கலங்குறாரு.. நாலு பேர் கதைக்கிறதுக்கு
முந்தி அறுக்க பண்ணிரணும்.. என்டு யோசிக்கிறாரு.

‘சண்டாளப் பாவி.. உசரோட இருப்பியா..’ வெண்டு படலையத் திறந்து
வளவுக்குள்ள வாறவரிட புத்தி சொல்லுது.. கையக் கால நீட்டாம
பக்குவமாக் கதைக்கச் சொல்லுது.

‘சொர்ணமால..’ அடிக்குரலில இருந்த உண்ணத்த
புரிஞ்சுகொண்ட மாதிரியே முன்னுக்கு வாறா அவ. ‘நான்
கேள்விப்பட்டது உண்மையாட்டி’ அது ஒண்ணும் கதைக்காம நிக்குது.
சீமாம்புள்ள அதட்டுறாரு..

“நீ.. அந்தப் பயலோட கதைச்சுக்கிண்டு திரியிறியாமடி.. உண்மையா?
சொர்ண மாலைக்கு “ஓம்” என்டு உண்மையச் சொல்லுறதா..
இல்லையெண்டு பொய்யைச் சொல்லுறதா வெண்டு தெரியாம
நடுங்குறா.. “வாயில குளக்கட்டையா வைச்சிருக்கா சொல்லு” கைய
ஓங்கின ஐயனிட்டப் பதறிப் பயந்த சொர்ணமால ஆகிறது ஆகட்டு
மென்டு நினைச்சாளோ என்ன கொள்ளையோ ஓமென்டு
தலையாட்டுது. “ஏன்டி குட்டி ஐயாவச் சாவடிக்கப் போறியாட்டி
செருப்பால அடிச்சத் திரத்தினவன் வீட்டுக்கு நா எப்பிடி போவன்..
செத்துருவன்டி.. செத்துருவன்..”

சீமாம்புள்ள மனசு கலங்க.. கண்ணும் கலங்குது. ஐயன் கண்ணில
கண்ணீர்ப் பாதத்தப்பிறகும் சொர்ணமால பதறாமச் சொல்றா.. ‘அவுங்க
ஐயா செய்ததுக்கு அது என்ன செய்யும்’.

சீமாம்புள்ளய்க்கு பெத்த புள்ள கையால செருப்படி வாங்கின மாதிரி
இருக்கு.. அசந்திட்டாரு.. “ஞ்சே.. இது உங்க ஐயனிட மானப் பிரச்சின..
பெத்த புள்ளயென்றும் பாக்க மாட்டன். வெட்டிக் கூறு போட்டுறவன்.
ந்தா.. நான் கூலிக்காரன் தான்.. அதுக்கு நாலு பேரு வசை
சொல்லறமாதியா நடப்பன்..”

உள் வாசலில் வந்து நிக்கிறா சுகந்தமாலை..
என்ன நினைச்சாரோ ஏது நினைச்சாரோ.. கையெடுத்துக் கும்பிடுறாரு..
‘வேணாமடி .. வேணாம்..’ அவரு கலங்கி நிக்கிறது பெத்த புள்ளகள்
இப்பதான் பாக்குதுகள்.. ஆத்தே.. அவரிட கண்ணும் மோரையும்
துடிக்குது. சுகந்தமாலை நெஞ்சுக்குள்ள பொறி விழுந்த மாதிரி எரியுது..
இவரு ஏன்.. என்னப் பாத்துக் கலங்குறாரு.. ராத்திரி.. நடந்தத
நினைக்கிறா.. நாக்கக் கடிக்கிறா.. சீமம்புள்ள ரெண்டு குட்டிகளையும்
ஒரு தினுசாப் பாத்திட்டு போய்ப் படுத்தவருதான்.. வீட்ட விட்டு
வெளியில் போறாரில்ல.. தொழிலுக்கும் போறாரில்ல. நெஞ்சுக்குள்ள
கிடந்து உருட்டுற உருட்டலுக்கு ஏத்தமாதிரிப் புரண்டு புரண்டு
படுக்கிறாரு.. கண்ணில கண்ணீர் வடியுறதும் காயுறதுமா இருக்கு..
வலையடியில் இருந்து ஆள் வந்துது.. மனுசன் போகாமக் கிடக்காரு.
மூணாம் நாள் திங்கட்கிழமை..
சொர்ணமாலை பகட்டிக்கிண்டு பள்ளிக்கூடத்துக்கு வெளிக்கிடுறா..
ஐயன் குரல் தடுக்குது. “பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்க் கிழிச்சது
காணும்.. வீட்டில் நில்லு..” அவளுக்கு அதிர்ந்தது.. காலடிச்ச அழுதா..
அடம்பிடிச்சா..
‘ந்தா பாரு.. அந்தப் பயலப் பாக்கவும் கூடாது. கதைக்கவும் கூடாது..
“ஐயன் வார்த்தையில் நெருப்பு இருந்துது. வேற வழியில்ல.. பள்ளிக்கூடச்
சட்டையக் கழட்டாமலே வீட்டுக்குள்ள போய்ப் படுத்துக்கிண்டா.
சுகந்தமாலை பாடு வேறா இருக்கு.. வளவுக்குள்ள நிக்கிற அந்த
முல்லைப் பந்தலப்பாக்கிறா. ராவில இருட்டுப் படிச்சக் போயிருக்கிற
இந்தப் பந்தல் இப்ப சிரீரெண்டு சிரிச்சப் பூப் பூத்து நிக்ந்து. குலப்
பொம்புள கற்புக் காக்கிற மாதிரி.. இதுவும் அதுட பச்ச நிறத்த
தனக்குள்ளேயே காத்து வைச்சிருக்கிறத நினைச்ச சிரிக்கிறா..
“உன்னட மானம் பெரிசு.. என்னட மானம் சிறிசாப் போய்ச்சுதே”
வரட்டுத்தனமா.. பெருமூச்சு வருகுது. பொழுதடைஞ்சா பூவச் சொரிய
விடுறதும்.. காலையில் பூக்கிறதும்.. இது நல்ல நியாயம் தான்.. நக்கல்
சிரிப்புத்தான் வருகுது.
சுகந்தமாலையிட தனிமையப் பாத்து சீமம்புள்ள தானம் கேட்கிற
மாதிரி பக்கத்தில வந்து நிக்காரு.. ‘அவரு அப்பிடி நிக்கிற அர்த்தம்
அந்தக் குட்டிக்கு விளங்கயில்ல..
‘என்னய்யா..’
‘உங்கையில் தான் இருக்கு மகளே.. நம்ம வீட்டுமானம் உங்கையில்
தான் இருக்கு’.. வார்த்த மாதிரியே கண்ணீரும் உடைஞ்சு சிதறுது..
சுகந்தமாலை அவரு முகத்தப் பாக்கிறா..
“மரியாசு.. சொடுதா.. சம்மாட்டி.. நினைக்கிற இடத்தில் வளைச்சப்
போட்டு மீன் பிடிக்கிறவன்.. அவன் இழுப்புக்கு நீ சாஞ்சியோ.. உன்
இழுப்புக்கு அவன் சாஞ்சானோ.. வேணாம் குட்டி.. விட்டுரு..”

அவ நெஞ்சுக்குள்ள பூட்டிவைச்ச ரகசியத்த ஐயன் உடைக்கிறது..
இவளுக்கு அதிர்ச்சியா இருக்கு.. ‘இந்த முல்லப் பந்தலுக்கு அவன்
இருட்டில வந்து போறத நான் பாத்திட்டன்’ எண்டு சொன்னவரு அவரு
முகத்த ரெண்டு கையாலயும் பொத்துறாரு.
சுகந்த மாலைக்கு நெஞ்சு அடைக்குது.. கணத்தில ஓடுங்கிப் போறா..
“ஐயோ.. பெத்த அப்பன் பாத்தானாமே.. சரீரெண்டு ஈட்டி ஏறின மாதிரி
வலிக்குது.. மிரண்டு வாயடைச்சப் போறா..
‘உன் கலியாணத்துக்கு உலைவச்சிராத.. ராசேந்திரன்தான்
உனக்குப் புருசன்..”

அவரிட கண்ணீர் நின்று வார்த்த தடிக்குது..
“ந்தா பாரு.. சீமம்புள்ள வீட்டுக் கலியாணத்தில விக்கினம்
வந்தாலும் கேவலம்.. அது மாதிரிப் பாவிலுச் சம்மாட்டி மகன் என்
வீட்டுக்குள்ள மாப்பிள்ளையா வந்தாலும் கேவலம்.. ரெண்டில ஒண்ணு
நடத்தாலும் கயித்தில தொங்கிருவன்.. மகளே.. செத்துருவன்”
சுகந்தமாலை.. ஐயன் மனசைக் குடையுறா. மீன் பிடிக்க வியூகம்
சொல்லிக் குடுக்கிறவரு.. இப்ப யோசிக்கிற சூத்திரம்.. சுகந்தமாலைக்கு
ஆச்சரியமா இருக்குது..
‘அட மனுசா.. தங்கச்சி காதல வெட்டிப் பிரிக்கிறதுக்கும்.. என்
கூட்டுக்குள்ள கிடக்கிற ரகசியத்த மூடி மறைக்கிறதுக்கும் உன்ஞ்
சம்மாட்டிதான் துருப்புச் சீட்டா.. பாவமடா.. அவன் மனசில யாரு
இருக்காவோ சுகந்திரமாத் திரியுற சொடுதாவப் புடிக்கிறதுக்கு கண்ணி
வைக்கிறியா?... நானும் அவனும் ஒண்ணாக் கிடந்ததப் பாத்திட்டு
அச்சரம் பிசகாமத் திட்டம் போடுறியோ?... நல்ல தகப்பன்டா நீ..”
சுகந்தமாலை சீமம்புள்ளயத் திட்டுற மாதிரி மெச்சுறா.
நிலத்த பாத்து வெறிச்சுக்கின்னு யோசிக்கிறவளுக்கு தல சுத்துது..
குமட்டிக்கிண்டு வருகுது..

புது வலைக்கு நல்ல மீன்பட்ட சோக்கில.. அது வளைக்க, வளைக்க
மீன்பாடு குறையயில்ல. அடைக்கிற மீன் கை வலையிலயும்
அரியுதில்ல. தட்டு வலையிலயும் அரியுதில்ல. கயித்து வலையென்டா
தண்ணியில இறங்கி மிதிச்ச விடணும். இதுக்கு அது தேவைப்படாது.
விடுவலை காரனுக்குத்தான் மாய்ச்சலும் நட்டமும்.. கரைவலையில
அரிஞ்சு போற மீனப் பிடிக்கிற விடுவலைக்காரன் கைய விரிச்சிட்டு வேற
வலைக்கு ஓடிக் போறான். அவனுகளப் பாத்தாப் பாவமா இருக்கு..
இந்தக் கூத்து ஒண்ணும் சீமம்புள்ளயக்குத் தெரியாது.. அவரு மூணு
நாளும் கடற்கரைக்கு வராதது என்னவோ மாதிரி இருக்கு.. வலை
இறக்கி வளைச்ச ராவு.. நடந்தது.. மரியாசிட நினைப்புல
மைமலாத்தான் இருக்கு.. எதுவும் தெளிவிண்டு இல்ல.. அன்டைக்கு
வெறியில சீமம்புள்ள வீட்டுக்கு போனது.. சுகந்தமாலையோட

கதைச்சது விடியற் புறம் நிலம் வெளுக்கிறதுக்கு முந்தி வெளிக்கிட்டு வந்தது.. ஒவ்வொண்ணும் கோர்வையில்லாமத் தொட்டுத் தொட்டு நினைக்கிறதும மறக்கிறதுமா இருக்கான். “ச்சே.. இப்படியா மனுசன் குடிக்கிறது.. தறிகெட்டு ஒடுற உடம்ப பிடிச்ச நிறுத்த முடியாத புத்திக்கு செருப்பால அடிக்கணும்” அவன் மனசாலேயே அவன் கன்னத்தில் அறையுறான்.

இவன் இப்ப ஆடுற ஆட்டத்தில் ரெத்தின மாலை நினைப்பு அவனக் கூனிக் குறுக வைக்குது. என்டாலும் கம்மாலக்காரன் கை மாதிரி மரியாசு மனசும் காய்ப்பேறிப் போச்சு.. இப்படித்தான் ஒண்ணுரெண்டு சம்மாட்டி மாருக்கு துறப்பாட்டில வாய்க்கிற கள்ள உறவுக்கு காரணம் இருக்குமோ?

“எது எப்படியும் இருந்திட்டுப் போகுது. நம்ம பாடு நாறிப் போய்க் கிடக்கே” என்றும் யோசிக்கிறான். அவன் யோசனையை மண்டாடி குழப்புறான். “என்ன சம்மாட்டி.. சீமாம் புள்ளயக் காணயில்ல.. என்னமும் பிணக்கோ?”

“இல்ல.. சுகமில்லைப் போல... பாக்கணும்”

சீமாம்புள்ள வீட்டு நியாயம் கிழிஞ்சு போய்க் கிடக்கு.. “ந்தா சொர்ணா.. ஐயாட மரியாத பெருசா.. உன்னட விருப்பம் பெருசா.. எதிர்த்து எதிர்த்துக் கதைக்காம சொல்றதக் கேளு.. நம்ம வீட்டுக்கு நல்லது கெட்டது பாக்கிற சம்மாட்டி மரியாசுதான்.. அவரு சொல்றதையும் கேட்கத்தானே வேணும்..”

வீட்டில நடந்த நடப்புத் தெரியாத அம்மா.. சொர்ணமாலைக்குச் சொல்றா..

சொர்ணமாலை கல்லு முழுங்கின மாதிரி ஒண்ணும் கதைக்காம கண்ண முடிக்கிண்டு குப்புறக் கிடக்கா.. “ந்தா.. நீ பாவினுச் சம்மாட்டி மகனப் பாக்கிறியே.. அவங்க அப்பன் அவனக் கொல்லுறதுக்குத் திரியுறான்.. சம்மாட்டிமார் குடும்பத்துக்கும் கூலிக் காரன் குடும்பத்துக்கும் ஏணி வைச்சாலும் எட்டாது.. அப்படித்தான் ஒண்ணு நடந்தா உப்புக்கும் தண்ணிக்கும் இந்த வீட்டுப் பக்கம் வர விட மாட்டாரு உங்கய்யா”

அதுக்கும் சொர்ணமால ஒண்ணும் கதைக்கிறாயில்ல.. இடையில் சுகந்தமால கேட்கிறா..

“சொர்ணா.. உனக்கு கலியாணம் முக்கியமா? கட்டப்போற ஆம்புள முக்கியமா?.. ஏன் .. நம்ம சம்மாட்டி மரியாசுக்கு என்ன குறைச்சல்..? இதக் கேட்டதும் திடுக்கெண்டு அந்த வீடே எழும்பி உட்காருது..

“அக்கா”

“ஓம்டி”

சொர்ணமாலைக்கு சுகந்த மாலை கதைக்கிறது விசித்திரமா இருக்கு.. மரியாசுச் சம்மாட்டி இந்த வீட்டில பொண்ணெடுக்க அலையுற மாதிரியும்.. இந்தக் குட்டிகள்தான் விருப்பப்படாத மாதிரியும்.. சுகந்த மாலை கதைக்கிறாளே யென்று ஆத்தாவும், சொர்ணமாலையும் அவ வாயப் பாக்குதுகள்..

“நீ பாக்கிற பயலவிட வடிவும், அந்தஸ்தும் நம்ம சம்மாட்டிக்கு இருக்கு.. பெரிய சம்மாட்டி மகன். இப்ப ஊருக்குள்ள மரியாசிட கததான் பெருசு.. அடுத்தவன் பாத்து மூக்கில விரல வைக்கிறான்.. அவரு இந்தக் குடும்பத்துக்குள்ள வந்தா நமக்குத் தான் பெரும..”

மந்தரை மந்திரம் போல ஒதுறா சுகந்தமாலை. ‘நல்லாக் கேட்டுக்கட்டி சொர்ணமால நீ இந்த வீட்டில இருக்கிறதா இருந்தா நான் சொல்லுறதக் கேளு தாயி.. நம்ம ஐயனுக்குப் பிறந்தது நாம மூணு பொட்டக் குட்டிக் தான். உனக்கொண்டு எனக்கொண்டு என்டா நாம நகையும் உடும்பும் வைச்சிருக்கோம்.. நீ போட்டத நான் போடுறன்.. நான் போட்டத நீ போடுறாய்.. இப்ப ஐயாவுக்குப் புடிச்சவன எனக்குப் புடிக்கயில்ல.. உனக்குப் புடிச்சவன இந்த வீட்டுக்கே புடிக்கயில்ல.. ஐயா விருப்பத்துக்கு நான் தலய நீட்டுறது சாவுறதுக்கு.. இந்த வீட்டு விருப்பத்துக்கு நீ தலைய நீட்டுறது வாழுறதுக்கு.. சுகந்த மாலையிட கரைப்புக்கு கரையுறா சொர்ணமால..

சந்தோசத்துக்காக துன்பம் அனுபவிக்கிற மாதிரியாப் போச்சு மரியாசு பாடு. அதுவும் சரிதான்.. துன்பத்தில் கிடக்கிறவனுக்குத் தான் இன்பத்திட பெறுமதி தெரியும். இனிச்சக் கிடக்கிற வாழ்க்க வேணுமென்டால் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வரத்தான் வேணும். கோயில் திருவிழாவில் சறுக்கு மர உச்சியில் ரெண்டு பவுண் சங்கிலியக் கொழுவி.. அத எடுக்கிறதுக்கு ஏறி விழுவான் பாரு சொடுதாமார்.. உச்சி மட்டும் போய்.. ந்தா.. ந்தா வெண்டு இருக்கும் போது.. கீழ விழுந்துருவான்.. 'ஐய' வென்டிருக்கும்.

நல்லா மீன்பிடிச்ச சம்மாட்டி.. புதுசா என்ன மாய வலையையோ செய்து புத்திசாலித்தனமா மீன்பிடிக்கிறான் என்ட பெருமை ஒரு பக்கம்.. தொழிலாளிக்கு இலாபத்தில் பங்கு குடுத்த சம்மாட்டி என்ட ஒரு பேரு ஒரு பக்கம். மரியாசுட நாமம் தான் இப்ப பெரிசா அடிபடுது.. பத்துக் கம்பான் நீச்சல் போட்டியில் முதலாவது வந்த சொடுதாவவிட, தெரு வோட்டத்தில் பரிசு வாங்கின சொடுதாவவிட .. மரியாசு தான் எல்லாருக்கும் பெரிசாத் தெரியுறான்.

கோயில் கூட்டத்தில் ஓத்த ஆளா நின்று தொழிலாளிகளுக்காக சம்மாட்டிமாரோட முண்டுனது மரியாசு தான் என்றபடிக்கு அவன எல்லாரும் உசரத்தில் வைச்சுப் பாக்கிறாங்க..

தேர்தலில் கட்சி சேருகிற மாதிரி இப்ப மரியாசு பக்கத்தாலேயும் கொஞ்ச சம்மாட்டிமார் நின்று கதைக்கத் துவங்கிட்டாங்கன். பாவிலுச் சம்மாட்டியார் மாதிரி சில பேருக்கு முகம் தொங்கி கருத்துப் போச்சு. "மரியாசுச் சம்மாட்டி குடுக்கிற மாதிரி தொழிலில் பங்கு தாங்க சம்மாட்டி.. உங்க தொழில் எங்க தொழிலா நினைச்சுப் பாடுபடுறோம். உழைச்சுத் தின்னுற ஆதனத்த துதானமா நாங்க பாத்துக் கொள்ளுறோம். நைலோன் வலை முடிச்சாத்தான் மீனென்டா.. அதையும் செய்திடுவோம். என்ட தொழிலாளிமார் சம்மாட்டிக்குப் புத்தி சொல்லுறானுக.

மரியாசுக்கு மிதப்புத் தாங்க ஏலுதில்ல.. மதிப்போட மரியாதையோட சீமாம்முள்ள வீட்டுக் குட்டிகளிட்ட ஒருக்காப் போய்விட்டு வருவோம் என்ட நினைக்கிறான். மூணு நாள் தொழில் பக்கம் வராத சீமாம்முள்ள ஐயாவுக்கு என்ன ஏதென்டு பாக்கணுமென்டும் நினைக்கிறான்.

'தூ.. ரெத்தினமால இருந்தா எப்படியிருக்கும்மென்டு நினைக்கிற மனசில ரெத்தினமாலைய முந்தி சுகந்தமால வந்து நிச்சிறா.

பாத்து.. ஆசைப்பட்டது.. காதல் வயப்பட்டது. கொலுசு வாங்கிக் குடுத்தது.. பிரிஞ்சதால துயரப்பட்டது எல்லாம் ரெத்தினமாலையோட தான்.. ஆனா.. இப்ப.. உணர்ச்சி வசப்பட்டது.. மோகப்பட்டது.. தேகம் பட்டது.. அனுபவிச்சது.. களங்கப்பட்டது எல்லாம் சுகந்த மாலையோட .. மரியாசு தராசு வைச்சுப் பாக்கிறான். எல்லாம் சரிதான்.. இப்ப ரெண்டு பேரையும் வேறாக்கிப் பார்க்க ஏலாமல் கிடக்கு.. இன்னும் கொஞ்ச நாளில் ராசேந்திரனுக்கு கழுத்து நீட்டப் போற சுகந்த மாலையை நினைச்சு சிலிரக்கிறான்.. சுகந்த மாலையே தனக்கு மையல் இல்ல.. என்டு சத்தியம் பண்ணுவானா மரியாசு? இல்ல..

அவனுக்கும் சுகந்த மாலையுக்கும் இருக்கிற தொடுசல் இருட்டத் தவிர யாருக்கும் தெரியாது என்டு நம்புற மரியாசு புரூகுப் பெருமையோடதான் சீமாம்முள்ள வீட்டுக்குப் போறான். என்னதான் யாருக்கும் தெரியாத ரகசியம் அவன் மனசுக்குள்ள கிடந்தாலும் அவரு வீட்டுக்குப் போன கால் தள்ளம்பாடுது. குற்றம் புரிந்த வீட்டுக்குள்ள போறதுக்கு மனசு சஞ்சலப்படுது.

"வாங்க.. சீமாம்முள்ள ஐயாட அழைப்பில் உசரு இல்ல.. அவரிட முகம் கல்லுமாதிரி இறுகிப் போய்க்கிடக்கு மரியாசுக்குப் பொறி பிடரியில் தட்டுது.. வந்த வழியில் திரும்பிப் போயிறுவோமா?

சீமாம்முள்ள ஐயா மரியாசிட முகத்தப் பாக்காமலே சொல்லுறாரு.. 'முள்ள மாதிரி நினைச் சேம்பு' குரல் கம்மிக்கிண்டு வருகுது. மரியாசுக்கு இப்ப விளங்குது.. விபரீதமே நாமதானோ.. அட.. இருட்டுக்குள்ள நடந்தத காத்து சொல்லிச்சா.. இல்ல ரெண்டுபேரும் விட்ட மூச்சு சொல்லிச்சா.. பொட்டச் சிறுக்கி தான் வாய்விட்டாளோ? மரியாசு முகத்தில் ஈயாடவில்ல.. படலையிலேயே சமைஞ்சது கினக்கா நிக்கிறான். என்ன ஏதென்டு கேட்காம இப்படியே போயிட்டா.. பொன்னப் பயலென்டு நினைக்க மாட்டாங்களா? சுகந்த மாலையுக்கு அநியாயம் செய்திட்டு குண்டி மண்ணைத் தட்டிட்டுப் போயிட்டான் பாவி என்டு அரட்ட மாட்டாங்களா? வந்தாரு போனாரு.. என்டா எல்லாப் பழியும் நம்ம தலையில் தான் விடியுமோ? அவன் மனசு கிடந்து அல்லாடுது.

'வாங்கன்னு ஓத்தச் சொல்லில் கூப்பிடுறாரே.. போங்கன்னு சொலறத்தான் இப்படிச் சொல்லிட்டாரோ. அதுக்குத் தகுந்தாப்போல மனுசன் சட்டைய மாட்டிக்கிண்டு படலையத் திறந்து வெளியால போறாரு. "சுகந்த மால .. சம்மாட்டியாரு வந்திருக்காரு.. என்னென்டு கேளு"..

வெறிச்சப்போன முகத்தோட வாறா சுகந்த மாலைய.. மரியாசு அவ மூஞ்சியப் பாக்கிறான்.. ரெத்தம் சுட்டதுகினக்கா உணர்வு காட்டாம வந்து நிக்கிறா. மரியாசு வீட்டுக்குள்ள பாக்கிறான்.. வழம போல அம்மா குசினிக்குள்ள நிக்கிறா.. அறைக்குள்ள சொர்ணமாலைய ஒருங்கிச்சப் படுத்துக் கிடக்கிறது தெரியுது. வார்த்தய விட பாக்கிற பார்வையில்

அர்த்தம் கூட இருக்கு. மரியாசு சுகந்த மாலையிட்ட கண்ணாலயே கேட்கிறான். “என்னட்டி பேயறைஞ்ச மாதிரிக்கறா.. சிரிச்சுக் கிண்டு பகிடி சேட்ட விட்டுக்கிடப்பியே.. இப்படி நூந்து போய் நிக்கிறா.. கண்ண மலர்த்திக்கிண்டு மங்கலமா வருவியே.. இப்ப இப்படி சிந்திக்கின்றிருக்கா.. சொல்லு சுகந்தமால..”

அவன் கண்ணுக்குள்ள இருந்தத வாசித்த மாதிரியும் அச்சொட்டா விளங்கினமாதிரியும் பதில் சொல்றா.. மெல்லிசா முனகலோட..

“ஐயா பாத்திட்டாங்க”

அவனுக்கு இடி இடிச்சுத் தள்ளின மாதிரி இருக்கு... வேர்த்து விறுவிறுக்கிறான்.. அவனுக்கு அன்டைக்கு ஏறின வெறி இன்டைக்குத் தான் முறிஞ்ச மாதிரி இப்ப எல்லாம் ஞாபகத்துக்கு வருது..

“காயஞ்சமாடு கம்பில விழுந்த மாதிரி.. எப்ப வருவான் அப் திறப்போமெண்டு இருந்தா.. மத்தவங்க கண்ண மூடிக்கிண்டா இருப்பாங்க..” ரெண்டு பேரு மனசும் கலங்கி அழுதுது.

யுத்தச் சமரில் பீரங்கி வேட்டு வைச்சமாதிரி சுகந்தமால அடுத்த கதையச் சொல்ல அதிர்ந்து போய் நிக்கிறான். சில்லுக் கழண்டு ஓடின வண்டி குடை சாயுறமாதிரி அவன் உடம்பில பலம் எல்லாம் வடிஞ்சு சுருங்கிப் போய் நிக்கிறான்.

“அடி ஆத்தே அரசி.. தாங்காதடி என் நெஞ்சு.. உசுரக் கேக்கிற மாதிரி.. இடியப் போடுறியாடி?”

“என் கண்ணீர்த் துடைக்கிறமெண்டு முல்லப் பந்தலில சாய்ஞ்ச போது தானய்யா.. என் வயிறு திறந்து வம்பு வளர்ந்திருக்கு.. ஏன்டி குட்டி காத்தில கரையாத கற்பூரமா, கண்ணீரில கரையாத கர்ப்பமா? கலைச்சிரு சுகந்தமால..”

சுகந்தமால கண்ணீர் திரைபோடுற கண்ணால அவன் மனசப் பாக்கிறா. “ஐயோ.. மாசம் வரயில்ல யெண்டு மாய்ஞ்சிட்டனய்யா, பப்பாசி தின்டன், அன்னாசி தின்டன், வினாகிரியும் பிரண்டையும் ஊறவைச்சுத் தின்டேன்.. பெரிய மனுசன் உசிரு கர்ப்பத்தில் கரையாதாம்..”

“அடக் கேணச் சிறுக்கி.. இப்ப நான் என்ன செய்ய..? நிமிசம் கழிஞ்சு.. மணியாப் போகுது.. வார்த்தையிலல்லாம ரெண்டு பேருமே அலைக்கழியுதுகள். “ஐயோ.. ரெத்தினமாலை காதில விழுந்தா.. உசிர மாய்ச்சிருவாளே.. காதலிக்க ஒருத்தி கட்டிப்புடிக்க இன்னொருத்தியா வெண்டு கேப்பாளே..” மரியாசு ரெத்தின மாலைய நினைச்சு உருகிறான். வயித்தில வாங்கி வைச்சுக்கிண்டு இன்னொரு அப்புறாணிக்கு கழுத்த நீட்டச் சொல்லுறீகளா? கலியாணத்துக்கு முந்தி மசக்கையும் சத்தியம் வந்து.. ஊருக்கு பறையடிச்சுருமே. நான் என்ன செய்ய? அவ மனசுக்குள்ள மருகிறா.

“சுகந்த மாலையிட வயிறு பூத்துக்கும் மரியாசுச் சம்மாட்டிக்கும் ஏது சம்பந்தம்..? முடிச்சப் போட்டுப் பாக்காதீக.. எண்டு விலகி ஓடினா..”

“அட தெம்மாட்டுப் பயல .. பொம்பிள வாயத் துறந்தா மானம் கெட்டுப் பேரும் போயிருமடா.. நீங்க ஒண்ணா இருந்து கும்மியடிச்சத ஐயனும் பாத்துட்டானே.. இருட்டுக்கு கண்ணு முளைச்ச அது கொடுக்கா மாறி இப்படிச் சமயம் பாத்துக் கொட்டுமெண்டு தெரியாமப் போச்சே..”

ரெண்டு பேருக்கும் களமாடிக் களைச்சப் போய்க்கிடக்கு மனசு..

“அடி சுகந்தமால.. அரற்றினது போதும்டி.. உங்கய்யன் கோவிச்சுக்கிண்டு வலையடிக்கு வராமப் போனா.. பாக்கிறவன் குட்டையக் குழப்புவாண்டி.. ஐயாவத் தொழிலுக்குப் போகச் சொல்லு..” மரியாசு மிரட்சியில இருந்து மீண்டு யோசிக்கிறான். “உரலுக்கு ஒரு பக்கம்.. மத்தளத்துக்கு ரெண்டு பக்கம் இடி என்ட மாதிரி நான் குடிச்ச உசிரு பாதி சொர்ணமால குடிச்ச உசிரு மீதி.. என்ட கணக்கில ஐயாவச் சாவடிச்சிட்டோம்”

“அது என்னது..” மரியாசு பதறிக் கேட்கிறான்.

“செருப்பால அடிச்சுத் துரத்தின பாவிலுச் சம்மாட்டியார் வீட்டுப் பயல பாக்கிறாவாம் சொர்ணமால.. செத்தாலும் சாவேன் எண்டு தடை போட்டாரு.. அது அழுது கிடக்குது.. எங்க வீட்டு மானம் தரையாலயும் ஓடி.. தண்ணியிலயும் கரையனுமிண்டு விதி போல இருக்கு.. ரெத்தினமால பாவிலுச் சம்மாட்டி மகனக் கட்டினா உத்தரத்தில் கயிறு போட்டுத் தொங்கிறவன் என்கிறாரு ஐயா.. இப்ப மூத்த குட்டியும் புள்ளத்தாச்சி என்டா.. ஐயன் உசிரும் போய் இந்த ஊரும் நாறடிச்சுருமே..”

மரியாசு ஐஞ்சும் கெட்டு அறிவும் கெட்டுப்போய் நிக்கிறான்.. தவிச்ச முசலுக்கு மூக்கில தட்டுனா செத்துருமாமே.. மரியாசு இடிஞ்சு போய் இருக்கிற நேரத்தில்.. தட்டுப் பொல்லால தலையில அடிக்கிறா.. “நான் தான் ராசேந்திரன முடிச்சிட்டுப் போனபிறகு சுகந்த மாலைக்குப் பிறந்தது என்னட புள்ளதான் எண்டு வாய் உளம்பிப் போடுவீகளோ? “அடி இல்லடி சுகந்தமால.. சத்தியம் பண்ணுறன்ட்டி”

“சத்தியம் கித்தியம் பண்ணாதீக சம்மாட்டியார்.. எங்க வீட்டு மானத்த உங்க வீட்டுச் சொத்தா மாத்திருங்க..” “என்னட்டி சொல்றா சுகந்தமால..” “நான் தான் எக்கேடும் கெட்டுப் போறன்.. எங்கய்யனையும் காப்பாத்தி.. மானத்தையும் காப்பாத்துங்க..”

“அடச் சண்டாளச் சிறுக்கி.. சொல்லுறத விபரமாச் சொல்லுட்டி..” “என் தங்கச்சி சொர்ணமாலையக் கட்டுவீகளா?” மரியாசு தலையில இறங்கிச்சு சுகந்தமால வைச்ச ஆப்பு. அவன் மனசு ஓலம் போட்டு அழுதுது.. “அடி ஆத்த.. உங்க வீட்டில பொண்ணெடுக்க எனக்கு கசக்காதுடி.. பெரிய சம்மாட்டி மகன் கூட வைச்சிருந்த கூலிக்காரன் வீட்டில தான் பொம்பிளைக்குப் போறானெண்டு ஊரில சொல்லட்டும்.. பரவாயில்ல நான் ஆசைப்பட்டவனும் இந்த வீட்டுக் குட்டிதானே.. சுகந்தமால.. நான் ரெத்தினமாலயத்தான் கட்டுவன்..”

அவளுக்காகத் தாண்டி இந்தியாவில் இருந்து கொலுசு வாங்கிக் கொண்டு வந்து குடுத்தன். மரியாசு கண் கலங்கி மனசுக்குள்ள அழுகிறது.. யாருக்கும் தெரியவில்லை..

“என்ன சம்மாட்டியார்.. கலங்குறீக.. சொர்ணமால படிச்சவ.. சீமம்புள்ள வீட்டுக் பொட்டக் குட்டிகள் முணையும் யாரும் வடிவில் குறை சொல்ல மாட்டாங்க.. முணும் முணு மாதிரி.. உங்க அந்தலுக்கு நாங்க குறைஞ்சவங்களா இருக்கலாம்.. அன்பாலயும், பாசத்தாலயும் குறைஞ்சவங்க இல்ல சம்மாட்டியார்.. ஒமெண்டு சொல்லுங்க” என்றவள் சட்டெண்டு மரியாசு காலக் கட்டிப் புடிக்கிறா..

விடிய விடிய நித்திரையில்லாமக் கிடந்தான் மரியாசு.. அவனுக்கு எல்லாம் தலைகீழாய் மாறிப் போய்விடுமோ என்ற அச்சம் தலைகாட்டத் தொடங்கியிருந்தது. சுகந்தமாலை அவன் காலைக் கட்டிப் பிடித்துக் கண்ணீர் விட்டதையும், கெஞ்சினதையும் மனசு நிமிசத்துக் கொரு தடைவ ஒப்புவிக்குது. ‘ரெத்தினமாலைய மறந்திட வேண்டியது தான்.. பெரிய சம்மாட்டி மகன் காதலுக்கு ஓர்மையில்ல.. நேர்மையுமில்ல என்று அவ முகம் பார்க்க மறுத்தாலும்.. நம்ம வீட்டுக் கௌரவத்துக்காகத் தான் சின்னக்காவை முடிச்சாரு என்று அது மெச்சினாலும் மெச்சும்’

“சொர்ணமாலைக்கு ‘ஒமெண்டு’ சொன்னாப் போதுமா? அவமனசில கட்டின காதல் கூட்டைப் பிரிச்சுக் கலைக்கிறது அநியாயமில்லையா? அது அத்தனை சுலபமா? அவ விரும்புறதும் என்னை மாதிரி ஒரு சம்மாட்டி மகனைத் தானே.. சரி.. அந்தக் காதலை வெட்டிப் பிரிக்கிறதுக்கு சுகந்த மாலை சொன்ன நியாயம் போதுமா?” அவன் நெஞ்சுக்கு அங்கலாய்ச்சு அலைக்கழிஞ்சு போகுது.

காகம் கரைஞ்சு பொழுது விடிஞ்சதும் தெரியல. சேவல் கூவி தொழிலாளி கடக்கரைக்குப் போனதும் தெரியல.. குண்டியில் தூரிய வெளிச்சம் பட்டு சுட்ட போதுதான்.. கேற்றடியில் தொழிலாளி வந்து கூப்பிடுற சத்தமும் கேட்குது.

குருசுப்பாட்டுல இருந்து அலுவாக்கரை வழிய ஓடிவந்த களைப்பும் இளைப்புமா கூப்பிடுறான் சவண்ட..அவன் சத்தத்தில இருந்த பதட்டத்தப் படிச்ச மரியாசு.. சட்டையைப் போட்டுக்கிண்டு வெளியால வாறான்.

‘சம்மாட்டி..’

‘என்னடா..’

‘வளைக்க விடாமச் சண்டித்தனம் பன்றான் நீர்கொழும்பான்.. மரியாசுக்கு ரெத்தம் துடேறுது.. மனம் உடைஞ்சு வடிஞ்சு கிடக்கிறவன் கண்ணில நோண்டுற மாதிரி இருக்கு..’

‘நட பாப்பம்..’ வேகமாக வெளிக்கிட்டான்.. மத்தச் சம்மாட்டி மாருக்கும் சத்தம் காட்ட ஆளனுப்பிட்டு.. விரசா நடக்கிறான் குருசுப்பாட்டுக்கு..

மரியாசுக்கு முணு நாளைக்கு முன்னுக்கு நடந்தது ஞாபகம் வருது. கடல் ரோந்துக் கெடுபிடியால கடத்தல் தொழிலுக்குத் தடையாப் போச்சு.. இரும்பு புடிச்சவன் கையும், சிரங்கு புடிச்சவன் கையும் சும்மா இருக்காது எனட் மாதிரி வெலிச்சோரும் சவ்ரியானும் களவெடுக்க வெளிக்கிட்டானுகள். தொட்டா ஓட்டிக்கிறு மாதிரிப் பின்னிருட்டில நிதானமா நிண்டு யோசிக்கிறானுக. குருசுப்பாட்டுத் துறையில் கடலில இறங்கினா தண்ணி சலசலத்துக் காட்டிக் குடுத்திரு மெண்டு, புலிபாய்ஞ்ச பிட்டியிலேயே தண்ணியில இறங்கி கழுத்தளவு தண்ணியில மெதுவா மேற்கால நகருரானுக..

சிம்னி விளக்குத்தான் மினுக்கு மினுக்கெண்டு எரியுது நீர் கொழும்பான் வாடியில.. இனி நல்லா விடிஞ்சப் பிறகுதான்..நீர்கொழும்பான் வலைபிடிக்க கடலுக்குள்ள இறங்குவான்.. களவாணிப் பயளுக்கு நெஞ்சு திடுக்கெண்டு அடிச்சாலும் சோரம் போன புத்தி தடவிக் குடுக்குது. “வலையக் கிளப்பி இறாலக் கழட்டினா நேரம் போகும்மடா.. நாட்டோட கொண்டு போயிறுவோம்..” என்றவனுக ஒருவன் நாட்டோட மேல் வலையப் புடிக்க, அடுத்தவன் மடவலையப் பிடிச்ச இழுக்கிறான்.. அது பாட்டுக்கு பச்சப்புள்ள மாதிரி வருகுது.

சேத்துப் பாட்டுல வலையப் புடிச்சிக் காட்டுக்குள்ள கொண்டு வந்தவன்கள்.. மளமளவெண்டு இறாலக் கழட்டி எடுத்திட்டு நிலம் வெளுக்கிறதுக்கு முன்னுக்கு வலைய அதிலயே போட்டுட்டு இருட்டுல மறைஞ்சிட்டானுக.. ஊருக்குள்ள இறாலக் கொண்டு வந்து வித்தால்.. களவு பிடிபட்டுருமெண்டு ஐஸ் போட்டு ஓராளுக்குத் தெரியாமல் கொழும்புக்கு அனுப்ப அலுவல் பாத்திட்டானுக..

தாம் தூமெண்டு வலையத் தேடி வாறான்.. நீர் கொழும்பான்.. நல்ல வேளை.. சேத்துப் பாட்டில வலையக் கண்டெடுத்தவன்.. மண்ணள்ளித் தட்டிட்டுப் போறான்.. இந்தக் களவாணிப் பயலுகளிட சேட்டையால தான் என்னமும் குழப்படி வந்துட்டுதோ எனட் ஜமிச்சத்தில மரியாசு வேகு வேகெண்டு குருசுப்பாட்டுக்குப் போனபோது.. தொழிலாளிகள் போட்டுல வலைய ஏத்தி வைச்சிட்டுக் குந்திக்கிண்டிருக்கானுகள்.. நீர் கொழும்பு சைமனும், பற்றிக்கும் கையக்கால ஆட்டிப் பேசுறான். ஏழெட்டு நீர் கொழும்பான்களும் அதில நிக்கிறானுக.. “என்னடாப்பா.. நிம்மதியா தொழில் செய்ய விடமாட்டீகளோ?” மரியாசு கேட்டதுக்கு.. சைமனும் கத்துறான்..

“அத்தான் நாங்களும் கேட்கிறோம்.. நாட்டோட வலையக் கொண்டு போவானா மனுசன்” “நதா சைமன்” களவெடுத்தவனக் கேட்காம.. எங்கட்டக் கேட்டா.. இது என்னட தொழில்.. விடு.. வளைக்கட்டும்”

“இல்ல.. இங்க.. இதில வலை வளைக்கக் கூடாது..”

“ஏன்”

“இது நாங்க தொழில் செய்யுற இடம்”..

“அடி செருப்பால” மரியாசுக்கு உச்சியில தெறிக்குது கோபம்.

“ஞ்சே.. கடுப்பேத்தாதிகடா.. பேசாமப் போ.. ஊருக்குள்ள விசயம் தெரிஞ்சா வந்துருவானுக.. பிறகு..

“வரட்டும் டா.. நாங்களும் பாக்கிறோம்”.

சைமன்.. மரியாசோட மட்டு மரியாத இல்லாமக் கதைச்சத பொறுக்க ஏலாத அந்தோணி.. படக்கெண்டு பாய்ஞ்ச சைமனிட மூஞ்சியில குத்துறான். அவ்வளவு தான் சைமனுக்கு நெத்தி கிழிஞ்ச ஒழுக்குது.

‘அம்மோவ்..’ அவனிட சத்தம் மேல ஏறிப் பரவ.. பின்னால நிண்டவனுக.. கெட்ட தூசனத்தக் கதைச்சக்கிண்டு முன்னுக்கு ஓடி வாறானுக.. மரியாசுக்கு யாரையும் அடிக்கத் தோன்றயில்ல.. ‘டேய்.. டேய்’ எண்டு கத்திக்கிண்டு ரெண்டு பக்கத்துக்கும் நடுவில நிண்டு புடிச்சவிட.. கூ கூவெண்டு சத்தம்.. பரவுது.. அடுத்த பாட்டில வலை வைச்சிக்கிண்டிருந்த ஊர்க்காரப் பயலுகள்.. காவுதடியக் கையில எடுத்துக்கிண்டு ஓடி வர.. சட்டெண்டு திரும்பிப் பாத்திட்டு நிக்கிற இடம் தெரியாம ஓடுறானுக.. நீர் கொழும்பான்கள்..

“வேணாம்.. வேணாம்.. விடுங்கடா.. போகட்டும்”

“இப்ப வலை வளைக்கிறதா இல்லையா?..

‘வேணாம்.. இது பாம்பு.. தலை மாட்டுல பாம்ப வைச்சிக்கிண்டு நிம்மதியாய் படுக்க ஏலாது.. முதல் பிரச்சினைய முடிப்போம்.. பிறகு வளைப்போம்’ மரியாசுக்கு குருசுப்பாட்டுல வலை வளைக்க ஏலாமப் போனது தன்மானப் பிரச்சினையாப் போயிட்டுது..

இந்த நேரத்தில தான் சீமாம் புள்ள மேல கோவம் வருகிது.. பிரச்சினை நேரத்தில பக்கத்தில் இருக்க வேண்டிய மனுசன்.. கடக்கரைப் பக்கம் வராம இருக்கிறாரேயென்ட எரிச்சல் வருகுது.. கிறுகிறுவெண்டு வீட்டுக்கு வந்தவன்.. சீமாம்புள்ளய்க்கு ஆள் விடுறான்.. ‘அவசரமாம் வரட்டாம்’ செய்தி தந்தி பாசையில அவரு வீட்டுக்குப் போக என்னவோ ஏதோ வெண்டு பதறினவருக்கு.. பெரிய்ய சம்மாட்டியிட ஞாபகம் வருகுது.. “அடிபட்டு நாய் மாதிரி றோட்டில நிண்ட நேரம் தோளில கை போட்டுக் கூட்டிக்கிண்டு போன மனுசன்..” அது புத்தியில பட சட்டையப் போட்டுக்கிண்டு வெளிக்கிட்டாரு..

நம்ம வீட்டுக் குமருள பிழைய வைச்சுக்கிண்டு ஆம்புள மேல பழியப் போடுறதும் கோபிக்கிறதும் முட்டான் தனம்.. அதுகளிட வயசுக்குத் தடுமாறிக் கிடக்குதுகள்.. நம்ம வயசுக்குத் தடுமாறலாமா?

பெரிய்ய சம்மாட்டி ஊட்டின சோறு இன்னும் கொடுக்குக்குள்ள இருக்கு.. அந்த நன்றி மறக்கலாமா? கிறுகிறுவென்று நடக்கிறாரு மரியாசுச் சம்மாட்டி வீட்டுக்கு..

காலங்காலமா கரை வலைப்பாடு என்று குறிச்ச வைச்ச குருசுப்பாட்டில புதுசா முளைச்ச இப்ப விவகாரமாக் குத்திக் கிண்டிருக்கிற பிரச்சினை தான் எல்லார் வாயிலயும் கதை.

‘மரியாசுச் சம்மாட்டி மேல கைவைச்சிட்டான் டா.. நீர்கொழும்பான்..’

“சும்மாவா விட்டானுக கரவலகாரன்.. கையக் கால வாங்கியிருக்கணும்டா..”

“பெரிய சண்டையாத்தான் போகப்பாத்துது.. மரியாசு தான் கையமத்திட்டாரு..”

“டேய்.. மலையில அடிக்கிற காத்து மசரையும் புடுங்காதோ.. இது.. ஊர்ப்பிரச்சினை.. எல்லாரும் தான் கேக்கணும்..” ஊருக்குள்ள பரவ.. கூடியிருந்து ஆலோசனை பண்ணுறாங்க.. எங்கேயோ இருந்து வந்தவன் ஆட்டம் போட்டுட்டுப் போயிறுவானா?.. இம்மாத் திரம் கடல் இருக்க.. நம்ம பாட்டுல அவனுக்கென்ன வேலை.. நரம்புகள் புடைக்க.. ரத்தம் துடேறுற மாதிரித்தான் கதை நடக்குது..

சுகந்த மாலை பதறிப் போறா..

கட்டின புருசனுக்கு கைய வைச்ச மாதிரி அங்கலாய்ச்சுக் கிடக்கிறா.. மரியாசு உசிர மடியில வாங்கினதுக்காக மானசீகமாக மருகிக் கிடக்கிறா..

“வந்து பாத்திட்டு போங்க சம்மாட்டி” ஆளனுப்புறா சுகந்தமாலை முடுக்கிவிட்டா சுத்துற பம்பரமாப் போயிட்டான் மரியாசு.. சுகந்த மாலை வார்த்தைக்கு கட்டுப்பட்டு அவ வீட்டுக்குப் போறான். “கவனஞ் சம்மாட்டி.. சண்டைக்கெண்டு முண்டிராதீங்க..” என்கிறவ அவன் உசரு வளருற வயித்தப் பாக்கிறா..

“ஊருக்கும் உலகத்துக்கும் தெரியாம வளக்கிற சீவன்.. என் கலியாணம் முடிஞ்சு புருசனோட சேருகிற வரைக்கும் ஒழிச்ச வைக்க வேணாமா?.. சத்தி மசக்கத்தத் தான் என்ன செய்யுறது... எண்டு யோசிக்கிறன்...”

அவ கதைக்குள்ள பொதிஞ்சிருக்கிற அர்த்தம் புரியாமலா இருப்பான் மரியாசு..?

“காலம் கடந்தா காட்சி மாறிப் போயிறும் ராசா.. என் தங்கச்சி சொர்ணாவுக்கு வாக்குக் குடுத்திருங்க சம்மாட்டி..”

அவ காட்டுற திசையில தான் சொர்ணமாலை படுத்திருக்கா.. கண்ணும் கலங்கி மூக்குச் சிந்தி, முகம் வீங்கிக் கிடக்கிற சொர்ண மாலையிட்டப் போகச் சொல்லிக் கையக் காட்டுறா..

“போங்க சம்மாட்டி..”

சுகந்த மாலை வார்த்தை சொக்குப் பொடியாப் போச்சுது.. தட்டிச் சுத்த ஏலாமத் தவிக்கிறான் மரியாசு.. “சொர்ணமாலை போட்டிருக்கிற தனிமை வலயத்துக்குள்ள தவிப்படக்கிற ஆம்புளையாப் போ” வெண்டு துரத்துறா.. சுகந்த மாலை..

பொட்டடக்குட்டி கலங்கிக் கிடக்குது.. கண்ணீரத் துடைக்கப் போ.. வெண்டு சுகந்த மாலை விரட்டுறா..

சொர்ணமாலை இருந்த அறைக்குள்ள போறான் மரியாசு.. “போ.. கதவச் சாத்திக்க..”எண்டு கண்ணால காட்டுறா சுகந்தமாலை..

“சொடுதா.. திமிறிக் கிடக்கிறத திணற வைக்கிற ஆம்புள நீ.. போ” வென்கிறா..

மனசறிஞ்சு பாதகம் செய்யாத குணம் மரியாசுக்கு.. அவன் நெஞ்சு மாங்கு மாங்குண்டு அடிக்குது.. அவன் நெஞ்சடிக்கிற சத்தம் கேட்டுதோ என்னவோ.. துடிச்சுப் பதைச்சு எழும்புறா சொர்ணமால..

“என் அப்பனும் ஆத்தாளும்.. அக்காளும் சேர்ந்துதானே சம்மாட்டி நெஞ்சுக் கூட்ட அவிக்கப் பாக்குறீக..” என்று பரிதாபமாப் பாக்கிறா சொர்ணமாலை..

“அடப்பாவமே.. பலிக்கு விட்ட செம்மறி.. நான்..”

“வெட்டருவா கொண்டு வந்தீகளோ..” அவ தலை குனிஞ்சு நிக்கிறா.. “அடிப்போடி.. உன் அக்கா அனுப்பின பலியாடும்மா.. நான்.. புரிஞ்சுக்க..” எண்டு கண் கலங்குது அவனுக்கு.. அவன் மனசு குறுகுறுத்துக் கிடக்கிறது சொர்ணமாலைக்குத் தெரியயில்ல..

“சம்மாட்டி.. எங்கய்யன் கல்லு மனசக் கரைச்சு கண் நிறைஞ்சுவனக் கலியாணம் பண்ணிக் குடுக்க மாட்டிகளா? அது விட்டிட்டு என் கை புடிக்கவாறீகளே.. நல்லா இருப்பீகளா?

சத்து நேரத்தில ஓடி முடிச்ச பந்தயக் காரி மாதிரி.. அவன் முகத்த தைரியமா நிமிர்ந்து பாக்கிறா.. அவன் புத்தியில என்ன இருக்கு தென்து கண்ணு வழியாப் பாக்கிறா.. “நான் என்ன செய்ய?” அவ புத்தி அவளிட்ட இல்லையோ வெண்டு மரியாசும் பாக்கிறான்.

அவன் திரும்பிக் கேட்கிறான்..

“நீ.. என்ன செய்யப் போறா சொர்ணமால”

அவள் தயக்கம் இல்லாம பதில் சொல்லுறா..

“நான் சகாயனத்தான் முடிப்பன்”

அவ வார்த்தைத் தெளிவு.. கண்ணுல தைரியம்.. சடக்கெண்டு மரியாசு சல்லடையாகிப் போறான்.

“உங்கையன் செத்துருவாண்டி”

‘ம்’ சொர்ணமாலை நெத்தி சுருக்கி, வாயக் கோணி வரட்டுத் தனமாச் சிரிக்கிறா. மரியாசு குழம்புறான்.

“சாவட்டும்.. இது என்னட வாழ்க்க.. நான் வாழ்னும்..”

படிச்சுள்ள விபரமாகத்தான் வார்த்தையத் தொடுக்கிறா..

‘ஐயன் செத்தால்.. பழி பாவமெல்லாம் உம்மேல தான் விழும் சொர்ணமால’

‘விழட்டும்..’

“பாவிலுச் சம்மாட்டி பொல்லாத ஆள்.. விடமாட்டாரு”

“நீங்களும் தான்”

அவ.. வார்த்தை சுட்டது.. மரியாசு முகம் சுழித்தான்.. பைத்தியக் காரி மாதிரியே பேசுறாளே.. இப்ப இவளக் கதறக் கதறக் கந்தலாக் கினாலும் கேட்பாரு இல்ல. இவ கையத் தொட்டு மந்திரிச்சு மடக்கிப் போட மாட்டானா? இவ அக்காளையே கை வைச்சவன் எண்டு தெரியாது இவளுக்கு.. மரியாசு மனசுக்குள்ள குரூரம் கோடு போட்டது.

‘அடி.. சாதுவா வந்தவன சாமியாட வைச்சிட்டனோ.. ஆம்புளையிட ஆளுமையத் தொட்டு.. ஆத்திரப் பட வைச்சிட்டனோ.. இந்த சம்மாட்டி என்ன நினைச்சாலும் செய்வானே.. அழுதாலும், கொதிச்சாலும்.. சல்லாபம் என்டுதானே சொல்லுவாங்க.. மரியாசு சம்மாட்டி கையத் தொட்டா கசக்குதாடி என்டல்லோ கேப்பாங்க..”

மனசும் புத்தியும் அந்தப் பொட்டக் குட்டியப்போட்டு உருட்டுது.. அவ அவன் காலடியில விழுகிறா.. அவ ஆடை விலகி அழகு தெரிய....

சுகந்த மாலைக்கு.. அவ நினைச்சது நடந்திட்டுது என்ற திருப்தி.. சொர்ணமாலையும் மரியாசு சம்மாட்டியும் ஒரு அறைக்குள்ள ஒரு குழப்பமும் இல்லாம சல்லாபிக்கிறாங்களோ.. மரியாசு சம்மாட்டி கைகாரன் தான்.. அவன் எடுப்பும் நடப்பும் எந்தப் பொம்புள வேணாமெண்டு சொல்லுவா?.. சுகந்த மாலை நினைப்புல.. ஒரு நிம்மதி.. ராசேந்திரனக் கைப்பிடிச்சதுக்குப் பிறகு சட்டுப் புட்டெண்டு தங்கச்சி கலியாணத்தையும் எடுக்கச் சொல்லனும்.. மரியாசுச் சம்மாட்டியார் நம்ம வீட்டுக்குப் பெரியாளாப் போனா.. இந்த வீட்டு மானம் காலா காலத்துக்குத் தங்கும் ஐயனும் மனசாறிக் கிடப்பாரு..

அவ நினைப்புல இருக்கிறது நியாயமா? .. பாவமா?.. நல்லதா? வில்லங்கமா? என்று தீர்ப்புச் சொல்ல முடியுதா?

பூமியில சீவிக்கிறதுக்குப் பிறந்ததுகள் எல்லாத்துக்கும் ‘உசிரு’ பெருசுதான். எந்த வழியால உசருக்குப் பங்கம் வந்தாலும் தாங்காது. திருப்பி அடிச்சாத் தான் தப்பலாம் என்டால் கடைசி வினாடி வரையிலும் போராடித்தான் ஆகணும்.. தண்ணியில விழுந்து தற்கொலை பண்ணிக்கப் போறவன் காலில முள்ளுப்பட்டா ‘ச்சே’ யின்னு உதறாம விட்டுருவானா?.. சாவிறதும், வாழுறதும் போராடுற உயிருட பலத்தப் பொறுத்தது.

இந்த சமூகத்துக்கு ‘உசரு’ தான் மானம்.. மானம் தான் உசரு.. உணர்ச்சி வசப்பட்டு கற்பக் கரைய விட்ட சுகந்த மாலை.. குடும்பமானத்துக்காக நல்லது செய்யுறாளா? பாதகம் செய்யுறாளா?

என்கிறது புதிராத்தான் இருக்கு.. அவ நெஞ்சில.. நாலு விசயம்.. பூதமாப் பயமுறுத்துது.. ஒண்ணு நடந்தாத் தான் மத்ததும் நடக்கும்.. பொழுது விடிஞ்சாத்தான் இருட்டு விலகும் என்டமாதிரி.. ஒண்ணு ஐயன் சாவக் கூடாது.. அதுக்கு சுகந்தமாலை கலியாணம் நடக்கணும்.. பாவினுச் சம்மாட்டி மகன சொர்ணமாலை வெறுக்கணும்.. சுகந்தமாலை வயித்தில வாங்கின புள்ளய மறைக்கணும்... இதுக்காக ஆளுமையும், மரியாதையுமுள்ள பலமான ஆம்புளய வைச்சுத்தானே அடிக்கணும். இப்ப மரியாசுச் சம்மாட்டிதான் துருப்புச் சீட்டு..

மரியாசு சம்மாட்டியாரிட தொடுசல் சுகந்த மாலைக்கு துக்கமா? துயரமா? கோடை வெய்யிலில பட பட வெண்டு பொழிஞ்சு நிண்டு போற மழைத்துளி மாதிரி.. புழுதி மணம் கிளம்பி, பூமியக் குளிர்ப்பண்ணுதே அதுபோல.. த்தான் எண்டு நினைக்கிறா.. வாழ்நாள் முழுக்க விருப்பம் இல்லாத புருசனோடதானே.. காலந்தள்ளப் போறன்.. பேயாப் போறதுக்கு முன்னுக்கு கொஞ்சம் சீவிச் சிங்காரிச்சிக்கிறனே.. என்று யோசிக்கிறா.

நாளைக்குப் பெத்துப் போடப் போற புள்ளய்க்கு.. சந்தேகமே யில்லாம 'நான் தான் கண்ணு அப்பன்' எண்டு வரப்போற மாப்பிள்ள தூக்கிக் கொஞ்சணுமே..

அதுக்குத் தான் உபாயம் பண்ண நினைக்கிறா சுகந்தமாலை. 'கச்சேரியில காலுக்கு மேல கால் கோட்டுக்கிண்டு என்னத்தான் செய்யுறீ.. வாங்க வந்துட்டுப் போக மாட்டீகளோ?' சொல்லி விடுறா தகவல் ராசேந்திரனுக்கு.

அட.. வராத அழைப்பு வருகுதே.. முகத்தப் பாத்றா முகட்டப் பாக்கிறவ.. கையத் தொட்டா நத்த மாதிரிச் சுருங்குறவ.. கூப்பிடுறாளே.. 'குசியாப் போனாரு மாப்பிள்ள.. மன்னார்க் கடைத் தெருவில சுத்தி.. சுழன்டிச்சு.. வாங்கிறான் அரைப் பவுணுல சிமிக்கி.. அரைச்ச சந்தனம் மாதிரி அவ நிறத்துக்கு தூக்கலாய் இருக்குமே யென்கு சிவப்பு நிறத்தில சீலை ஒண்ணு வாங்குறாரு.. ஓய்யாரக் குட்டி ஒப்பமாகிறதுக்கு கண்மை, உதட்டு மை, பவுடர், செண்டுப் போத்தல் எல்லாம் தான் வாங்குறாரு.. வீட்டில இருக்கிற மாமாவும், மாமியும் மச்சாளும் தின்னுறதுக்கு கேக்குப் பெட்டியும் வாங்கிண்டு ஊருக்கு வாற கடைசி பஸ்ஸில வாறாரு..

"திரும்பிப் போற மார்க்கம் இல்லாம வாறீகளே!" எண்டு வெங்கனாந்தியா அம்மா கேட்க..

"ஏன் விடிய விடியக் கதைச்சு விடிஞ்சும் கதைச்சாலும் எங்க கத முடியாதும்மா"

சுகந்தமாலை வக்கனையாச் சொன்னத வியந்து பாக்குறாரு மாப்பிள்ளை .. வந்தவருக்கு ராச உபசாரம்.. "நாம் புடிக்கப் போற

கைதானே.. இப்ப புடிச்சா என்ன? எண்டு கண்ணச் சிமிட்டி அவரு கையப் புடிச்சக் கூட்டிக்கிண்டு போறா அறைக்குள்ள. பூச்செண்டு பட்ட மாதிரி அவ தொட்டவுடனே மெய் சிலிர்த்துப் போறாரு மாப்பிள்ள.. கதிரையில இருக்க வைச்சு.. கதிரைக் கைப்பிடியிலயே ஒருக்களிச்சு சாய்ஞ்ச இருக்கிறா சுகந்த மாலை. அரைப்பும், சீயக்காவும் வைச்ச முழுகி விரிச்ச விட்ட கூந்தல் வாசனையில ராசேந்திரன் விறு விறுக்கிறாரு.. மருண்டு கிடக்காரய்யா மாப்பிள்ளை..

கோழியடிச்சு, முத்துச் சம்பாச் சோறும் போட்டு, வெத்திலையும் மடிச்சுக் குடுக்கிறா சுகந்த மாலை..

'ராவு பத்து மணியாப் போச்சே.. அவரப் போகச் சொல்லு சுகந்தமாலை' அம்மா எச்சரிக்கிறா..

"வாயப் பொத்துடி, கட்டப்போறவனோட நாலு கத கதைக்கப் போறனெண்டு வந்திருக்கிற மனுசனப் போவெண்டு சொல்லாதடி.. "ஐயனும் சுகந்த மாலைக்கு வக்காலத்து வாங்குறாரு..

வாயடைச்சப் போறாக அம்மா.. அவளுக்குத் தூக்கி வாரிப் போடுது.. ஐயோ..நாளைக்கு ஒண்ணப் பத்தாக் கதைக்குமே சனம் "மாப்பிள்ளை வந்ததையும் போறதையும்.. பூதக் கண்ணாடியா வைச்சப் பாப்பாங்க.. வாய மூடு" ஐயன் இரையுறாரு. அதுக்குப் பிறகு அம்மா வாய் திறக்கயில்ல..

ராசேந்திரனுக்கு நடக்கிறது எல்லாம் மாயமாகத்தான் இருக்கு. இந்தக் கொஞ்சலையும், சினுங்கலையும் எங்க குட்டி மறைச்சு வைச்சிருந்தா? கட்டப் போறவ நிமிர்ந்து கூடப் பாக்கயில்ல யெண்டு இத்தனை நாளும் பரிதவிச்சக் கிடந்தேனடி.. தொட்டுப் பாத்திருந்தா.. பூடவும்புக்கு பொன்னெடுத்துப் பூட்டியிருப்பேனடி.. சிமிக்கிய எடுத்துக் காட்டுறாரு.. கையில் வாங்கப் பாக்கிறா சுகந்தமாலை. "வடிவாத்தான் இருக்கு.." அவ கண்ணும் நிறைஞ்சு, மனசும் நிறைஞ்சு.. சொல்லுறா..

"உங்க கையாலேயே போட்டு விடுங்க.. அத்தான்.."

அவ போட்டிருந்த தோட்டக் கழட்டிட்டு காதக் காட்டுறா.. மாப்பிள்ளை நெருங்கி நிண்டு அவ காதில சிமிக்கியப் பூட்டுறாரு.. சுகந்தமாலை மாப்பிள்ள மார்க் சாயுறா..

வலையில் பட்ட மீன் நாறிப் போறது வலைக்குத் தெரியாது. குருசுப்பாட்டில வளர்ற பகைஊருக்குத் தெரியவில்ல.. நீர்கொழும்பான் நெஞ்சில கொடுக்கு முளைக்கத் துவங்கிட்டுது. சாமத்தில கூடியிருந்து கதைக்கிறானுகள்.. புத்தி கெட்டுப் போறானுகள்.. நடந்த தவறுக்கெல்லாம் கணக்குத் தீர்க்கணுமென்கிறான்.. அவனுக் காரணத்துக்கெல்லாம் காலும் கையும் முளைச்சக் கரணம் போடுது..

அந்த சைமன் என்ட வடுவாக்கு மரியாசு முகம் தான் முன்னுக்கு நிக்குது. சைமன் முன்னுக்கு நடக்க அவனோட சேந்துகிண்டு

“லாலும், சரத்தும் போறானுகள்.. நெஞ்சு நிமித்தாம கள்ளன்கள் மாதிரிக் குனிஞ்சு அங்கிட்டும், இங்கிட்டும் பார்த்து பாத்து நடக்கிறான்கள்.

மரியாசுச் சம்மாட்டியாரிட வலை ஏத்திவைச்ச போட்டு, உசக்க இழுத்து வைச்சிருக்கு, வேட்டைக்குறி கிடைச்ச குரூரத் திருப்தி சைமனுக்கு, “ஊர்க்காரன் நம்மலோட முண்டுறுதுக்குப் பயப்பிடணும்.. இதோட துத்தையும் வாயையும் பொத்திக்கிண்டு சும்மா இருக்கணும்” என்று அவன் இடுப்பில் செருகியிருந்த நெருப்பெட்டியை எடுத்துத் தீர்த்துறன்..

சீறின நெருப்பு வெளிச்சத்தில் சைமனிட மூஞ்சி பிசாசு மாதிரித் தெரியுது. “ஐயோ.. பாதகம் செய்யுறானே” பத்துப் பேருக்கு கஞ்சி ஊத்துற சீவாதாரத்துக்கு, நெருப்பு வைக்கிறானே.. கரவலைகாரன் வாயிலயும், வயித்திலயும் மண்ணள்ளிப் போடுறானே..” என்று கடல் அடிச்ச அமுகுது.. அலுவாக்கரையில் முடங்கி விழுகிற அலை முணகி மடியுது..

மரியாசுச் சம்மாட்டி துதானம் பாத்துச் செய்த ஆதனத்துக்கு நெருப்பு வைச்ச எரியுது.. அவன் இந்தியா ஈறாகத் திரிஞ்சு ராமேஸ்வரத்தில் பதம்பாத்து, பக்குவம்பாத்து, இழைபாத்து, மறுக்குப் பாத்து, நிறம் பாத்து நீளம் பாத்து, கை பாத்து, கணக்குப் பாத்து வாங்கின நைலோன் கயித்து வலை எரியுதய்யோ.. மாய்ச்சல் தொழிலுக்கு மறுமாற்றம் தந்த அந்தக் கரைவலை எரியுது. பாத்துப் பாத்துப் பவித்திரம் பாத்த வலை எரியுது. ஊரே மெச்சி உச்சி குளிர வைச்ச வலை எரியுது..

நெருப்பு வைச்சவனுக்குத் தான் கண்ணும் இல்ல, கருத்தும் இல்ல.. நாப்புடிச்ச எழும்புற நெருப்புக்குமா ஒண்ணும் இல்லாமப் போச்சு.. கிலுவையில் உறங்கின நீர்க்காகமும், பனையில் ஓடுங்கின வெண் கொக்கும், வியாலிக்குள்ள படுத்த நாரையும், காவாவும்.. ஊருக்குள்ள பறந்து பரிதாபச் சொல்லுதுகள்..” மடியும் மறுக்கும் தேடி எரிக்குது நெருப்பு.. சல்வாயையும், தட்டு வலையையும் தொட்டு எரிக்குது நெருப்பு.. கடைசியா.. கம்பாளையும் எரிஞ்சு.. போட்டையும் எரிச்சிற்றுதே.. வந்து பாக்கமாட்டிகளா..

கிழக்கில சிவீரெண்டு எழும்பி கடலையும், கரையையும் துளை நெருப்பாக்கி விடியுது.. ஒரு துப்புக்கெட்ட விடியல்.. ஒரு இழுபறிக்கு கட்டியம் சொல்லிக்கொண்டு விடியுது.. அடுப்புக் கரிய மினுக்கி இழுக்கிறவரும் வேப்பங்குச்சியில் விளக்குறவருமாக பல்லுத்தீட்டி , வாய் கொப்புளிச்சுக் கடன் கழிச்ச கையோட.. கோயில் மணிய இழுத்தடிக்கிறானுக.. கோயில் மணிச் சத்தம் அபாய ஓலமா ஒலிக்கிறதுக் கென்டா ஒரு சாதியா மாங்கு மாங்கெண்டு இழுத்து

அடிப்பானுக.. ஊருக்கும் சனத்துக்கும் நெருப்பு மிதிச்சமாதியே ‘சுர்’ ரென்று முள்ளந்தண்டில ஏறி முண்ணான் கடந்து தலைக்குள்ள சுரண்டுற மாதிரி ஒரு ஒலிப்பு.. நிமிசப் பொழுதுக்குள்ள சனம் குய்யோ முறையோவெண்டு கோயிலில் கூடுது.

“கரைவலைய எரிச்சிட்டான் நீர் கொழும்பான்.. வலை வளைக்கப் போளாக்களுக்கும் அடிச்சிட்டான்”

ஆம்புளைக்கும், பொம்புளைக்கும் கோபம்புடைக்கிற மாதிரி ஒரு வார்த்த சொன்னால்க் காணும்..

“பேசாலையானுக்கு அடியாம்” அவ்வளவு தான்.. அடுப்படி அகப்பையும் ஆளை வெட்டுற அருவாளும்.. தெருவுக்கு வந்திரும்.. இந்த ஊர்க்காரன் வந்தவன ஆதரிச்ச அன்னம் குடுத்து அலைக்கழியாமப் பாத்துக் கொள்ளுறவன்தான்.. வந்தவன் அநியாயம் செய்யாம இருந்தால் காலம் காலமா உறவு வளரும்.. திண்ட சோத்துக்கு வஞ்சகம் பண்ணினா வெட்டு ஒண்டு துண்டு ரெண்டுதான். ஆத்தே! பெருங்கொண்ட கலவரம் தான் வந்திருமோ.. பயந்த மாதிரியே வந்து சேர்ந்துது.

காக்கா கத்தினாலே நாலு பேர் கூடிப் பறையுற ஊர்ல.. கோயில் மணி அடிச்சா கேட்கையா வேணும்.. சிறுசு, பெருசெண்டு ஆம்புளை, பொம்பிளை எல்லாம் தான் பொசுக் கெண்டு கூடுதுகள். கோயிலில்.. சட்டையக் கிழிச்சாலே முண்டுறவன் அந்தாப் பெரிய வலையை எரிச்சிட்டானென்டால் சும்மா இருப்பானா?..

அன்டைக்கு முசுறுக் கூடு கலைஞ்சு போச்சு..

“ஐயோ அருமாந்த வலைய எரிச்சப் போட்டானா?”

“வந்தான் வரத்தானுக்கு ஊரவனென்டா இளக்காரமா? .. எரிஞ்சது மரியாசுச் சம்மாட்டி கரைவலை இல்ல..

“இந்த ஊரவனிட மானம்டா”

இப்ப மரியாசுப் பிடிக்காத சம்மாட்டியும் வாறான்.. பிடிச்ச சம்மாட்டியும் வாறான்.. பகைச்சவனும் வாறான், சிரிச்சவனும் வாறான்.. கசந்தவனும் வாறான்.. இனிச்சவனும் வாறான்.. சீமாம்புள்ள நிக்கிறாரு.. கப்பித்தான் கினக்கா.. மரியாசு நிக்கான் வாசாப்புல வாற ஏரோது கினக்கா.. மலையப் புடுங்கட்டா?.. மன்னாருக்கு ஏத்தட்டா வெண்டு இளந்தாரிகள் எல்லாரும் தான் நிக்கிறானுக..

‘ஊரென்டா அப்பிடித்தானப்பா.. ஊரவனுக்குக் கொன்டென்டா.. அதக் கேட்காம இருக்கேலுமா?.. விட்டுப் போட்டுப் போக ஏலுமா? பாவிலுச் சம்மாட்டியாரும் அவரிட தொழிலாளிகளுக்கு முறுக்கேத்தி அனுப்புறாரு..

‘அவனக் கூப்பிடு சிலம்படி தெரிஞ்சவன்.. இவனக் கூப்பிடு மலயுத்தம் தெரிஞ்சவன்.. ஓ! இவனா பத்துப் பேர நின்டடிப்பான்..

அவனா..? ஏறி மிதிச்சே கொன்னிடுவான்..’ ஆளாளுக்குப் பெருமையத், திறமையச் சொன்னா முன்னால வந்து நிக்கிறானாக..

சண்டைக்குப் போறதென்டால் சும்மாவா.. ஏறுறவன்?, பாயுறவன், ஓடுறவன்.. எல்லாரும் தானே வேணும்.. வாங்கடா.. வாங்கடா என்டு கூப்பிடுறவன்.. ரோச நரம்பத் தேடிப் படிக்கிறான்.

“மான ரோச முள்ளவனன்டா வா..” என்கிறான்..

“ஒரு ஆத்தா அப்பனுக்கு பிறந்திருந்தா வா” என்கிறான்.

“ஊரவனென்டா வா” என்கிறான்.. அவன் சொல்லிக் கூப்பிடற வார்த்தையில் மந்திரம் இருக்குது.

“ஓட்டையிருந்தா நாதஸ்வரமா ஓய்.. அடுப்புக் குழலுக்கும் தான் ஓட்டையிருக்கு.. மீசை வைச்சா ஆம்புளையா.. பாய்ச்சான் பூச்சிக்கும் தான் மீசையிருக்கு..

ஆத்தே.. ரெத்தம் துடேற.. உணர்ச்சிய பூச்சியத்தில் வைச்ச பின்னால நின்டவனாக.. கையக் கால ஆட்டி நான் பத்து.. நான் நூறு என்ட மாதிரி வெளிக்கிறானாக.. நின்டது நிற்க பரபரத்து அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஓடி.. கையில் கிடைச்ச கரடையும், முரடையும் எடுத்துக்கிண்டு விரசா வாறானாக.. கச்சையக் கட்டிக்கிண்டு நிக்கிற ஆம்புளைக்கு பொம்பிளைதான் தடியெடுத்துக் குடுத்து சண்டைக்கு அனுப்புறானாக.. “இது ஆளை வெட்டுறதுக்கு.. இது மொத்துறதுக்கு.. இது கொத்துறதுக்கு, இது குத்துறதுக்கு.. இது ஆளை படிச்சக் கட்டுறதுக்கென்டு ஆயுதம் கொண்டு வாறானாக..

முப்பது முப்பத்தைஞ்ச ஆம்புளகளும், அம்பது பொம்புளகளும், குஞ்ச குருமான்களும் இருக்கிற குருசுப்பாட்டுக்கு நூத்தி அம்பது ஆம்புளகள் போறானாக.. சண்டைக்கு.. ‘எங்கட்டயா வந்தீக சண்டைக்கு.. வாங்க.. இன்டைக்கு சம்பல் தான்..” பல்லை நற நறவெண்டு கடிச்சுக்கிண்டு, கண்ணு சிவக்க, மீசை துடிக்கப் போறானாகளைய்யா சண்டைக்கு.. நெஞ்சு விறைக்க முறைப்பு அடங்காமப் போறானாக சண்டைக்கு..

காலவாய் வெளியால ஓடுறான்.. சேத்துப் பாட்டில மரியாக நிக்கிறான்.. அந்த சண்டைக்குப் படை நடத்துற சொடுதாவுக்குப் பின்னால போகிறான்கள்..

“அநியாயம் செய்தவன்களக் கையில் படிச்சா.. அவன் காலத் தறிச்சிரனும் சொல்லிக்கொண்டு சின்னமண் பிட்டி மண் மலையேறிப் போறான்கள்..

“கையை முறிச்சிரனும்.. சென்மத்துக்கும் நெருப்புத் தொடக் கூடாதுவடுவா” புத்தியில பேசி கத்தியத் தீட்டிக்கிண்டு பிட்டிப்பாடு கடந்து புலிபாய்ஞ்ச பிட்டியில கால்புதைய நடக்கிறானாக.. கண்ட லோடையில் கால் அசந்து போக.. நீர் கொழும்பானுக்கு நெஞ்சில குத்துவன்.. மார்ல அடிப்பனென்டு.. புறாமின் பாட்டு இளநீ குடிச்சி

களைப்பாறி நடக்கிறானாக.. இனி வட்டுடை தான் கடைசிப்பாடு.. பக்கத்தில் தெரியுது குருசுப்பாட்டு வாடிகள்..

பொதுக்குப் பொதுக் கென்டு கடக்கரை மண்ணில கால் புதையப் போனவன் பத்து.. அலுவாக்கரையில் காலில தண்ணிபட ஓடினவன் அம்பது பேரு .. உசக்கால கிலுவப் பத்தையால ஓடினவன் எழுவது.. பனங்கூடலில கள்ளுக் குடிச்ச வெறியில போனவன் இருவது என்ட கணக்கில காத்தில சிலம்பம் பண்ணிக் கதைச்சக் கடுப்பாகி.. “ந்தா தெரியுது.. அந்தா வருது என்டு கால எட்டி வைச்சானாக.. வந்து வட்டுடையில் நின்று பாக்கிறானாக..

அங்கால நீர் கொழும்பானிட ராங்கிய என்னென்டு கேளுங்க.. பிழைச்சத் தின்னுற ஆதனத்த எரிச்சிட்டோமே.. அடுத்தவன் சோத்தில கைய வைச்சிட்டோமே என்ற கவலையும் இல்ல பச்சாத்தாபமும் இல்ல.. அவன் ஒரு கணக்குப் போடுறான்.. “கா த் தா ல

வலையடிக்கு கரைவலைகாரன் வருவான்.. வலை எரிஞ்ச கிடக்கிற சாம்பலப் பார்ப்பான்.. நல்லா வைச்சிரும் வாயில போவான்.. போய்ச் சம்மாட்டிட்டச் சொல்லுவான்.. சம்மாட்டியும் வெளிக்கிண்டு வருவாரு.. அப்ப இருக்கு விளையாட்டு” என்டு அடுத்தவன் வயித்தில் அடிச்சத அசும்பாமச் சொல்லுறான்.

மறுவா .. நாலுக்கு நாம வலை வைக்கிற இடத்தில் வலை வளைக்காத என்டாக் கேக்கணும்.. கேக்காட்டி இப்படித்தான் எரிப்போம். சைமன் திமிர் இன்னும் அடங்குதில்ல. வாடிக்குள்ள இருந்தவன் வெளிய வந்து கிழக்க பாக்கிறான்.. திபு திபு வென்டு ஒரு சேனையே வாறது தெரியுது. நூறு நூத்தியம்பது ஆம்புளகள் வாலோடையும், கத்தியோடவும் வாற வரத்தில பொல்லாப்புத்தான் இருக்கு.. நீர் கொழும்பான் புத்தியில பட ஓசவாக்கிந்த மற்றவங்களுக்கு சத்தம் வைச்சக் கூப்பிடுறான்.

“டேய்.. பேசாலையான் சண்டைக்கு வாறாண்டா..”

அவ்வளவு தான்.. அந்தக் கொடுக்குப் பூச்சிகளெல்லாம் ஓடித்திரியுது. மொத்தம் இருவத்திரெண்டு வாடிகள் தான்.. ஒவ்வொண்ணுக்குள்ளயும் இருந்து எடுக்கிறானாகளைய்யா.. கத்தியும் வாரும்.. திருக்க குத்துற மண்டாவும், சித்தத்தில் சீக்குப் புடிச்சவன்களுக்கு சண்டைதான் தொழில்.. என்ட மாதிரி.. இப்படிக் கத்தியும் வாரும் அடிச்ச வைச்சிருக்கான்களே.. சண்டாளப் பாவிகள்.. வாறவனவெட்டிச் சாய்ச்சிருவேம் என்டு நினைக்கிறானே யொழிய வாறவன்களோட சமரசம் செய்யணுமின்டு மருந்துக்கும் நினைக்கிறான்கள் இல்ல.. ஒண்ணு மாதிரியே மத்தவனும் நினைச்சிக்கிண்டு வெளியால வாறானாக முண்டுறதுக்கு..

இங்கால பேசாலைக் கூட்டத்தில் பிதாமகர் பீஸ்மரு மாதிரி முன்னுக்கு நிக்கிறாரு சீமம்புள்ள.. அருச்சுனன் மாதிரி நிக்கிறான் மரியாச..

“எவன் டா கரைவலைக்கு நெருப்பு வைச்சது.. நக்க வந்த நாய்களா? குழாய்க் கோனில கேக்கிற மாதிரி சத்தமாக் கேக்கிறாரு சீமாம் புள்ள கத்திக்குத்துக்கும் கொலைப் பழிக்கும் அஞ்சாத நீர் கொழும்பான் அசையுறானில்ல.. பொறுக்கி யெடுத்தாப்போல அவனுகள் முப்பது பேர்தான்.. ஒவ்வொருத்தனும் பனை மரத்துக்கு மீசை வைச்ச மாதிரி ராட்சச உருவம்..

ஒரு சாதியா.. வளைஞ்சு நிமிர்ந்து பளபளக்கிற கிறிஸ் கத்தியோட நிக்கிற சைமன் முன்னுக்கு வாறான்.. அம்மாடி குத்துப்பட்டா.. குடலையும் தாண்டி முள்ளந்தண்டையும் பொத்துரும் போல.. “யார்ரா வாரது.. கால வைச்சீங்களோ.. உசரோட போக மாட்டீக. கூட்டத்தப் பாத்தும் பயப்பிடாம சைமன் கத்துறான். எரிஞ்சு கிடக்கிற கரைவலைச் சாம்பலப் பாக்கிற பேசாலையான்களுக்கு.. ருத்திரம் கூடுது. வரும் போது இருந்தத விட கோபமும், ரோசமும் ஆயிரம் மடங்கு கூடிப் பொத்துக் கொண்டு வருது.

“டேய்..ய்.. எங்க பாட்டுக்குள்ள நாங்க வந்தா தொட்டுருவியாடா”

ஒரு இளரத்தக் காரன் கொதிச்ச முன்னால பாயுறான் கத்தியோட பாய்ந்தவனுக்கு விழுந்துது முதல் அடி.. சட்டென்று கையிலிருந்த கத்தி கீழ் விழ.. கவனில இருந்து கல்லு விடுபட்ட மாதிரி ஆயுதங்களோட முன்னுக்கு ஓடின பேசாலை இளந்தாரிமார் சுழட்டுறானுக ஆயுதத்த.. அவன் கைக்குத் தப்பி விலகுறவனும், கிடைக்கிற இடைவெளியில நீர் கொழும்பானும் ஓட்டுறான் வாள.. “கூ.. கூ..”வெண்டு அவனுக போடுற சத்தம் கடலடியை விட பெருசாக் கேட்குது. ஒரு இடத்தில் நிண்டு அடிபடுறானுகளில்ல.. அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஓடுறானுகள்.. “இவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தோட நிண்டு பிடிக்க ஏலாதுடா டேய்” சைமனும், சைமனிட ஆட்களும் வாயில காட்டின வீரத்த.. களத்தில் காட்ட ஏலாம்ப் போச்சு.. சத்து நேரத்தில தொழிலாளி ஒருவனுக்கு விழுந்துதய்யா வான் வெட்டு “ஐயோ” வெண்டு அலறிக் கீழ் விழுந்ததப் பாத்திட்டு ஆக்ரோசமாக.. அடுத்தவனிட மாற்ப் நோக்கிப் பாய்ந்தவனும்.. கண் மண் தெரியாம விளாசினவனும்.. வெட்டுக் கொத்து நடக்குது.. காதாப்பக்கம் ரெத்தம் ‘குபுக்’ கெண்டதும் கையால தொட்டு.. அந்த ரெத்த விளாறப் பாத்து அவனும் பயப்பிடுறான்.. கூட நிக்கிறவனும் பயப்பிடுறான். இதுக்குள்ள நாலைஞ்சு பேருக்குக் காயம்.. சண்டித்தனத்திற்குப் பயப்பிடாதவன் கொஞ்சப் பேர்தான்.. ரெத்தம் கண்டா சுத்திச் சுத்திக் கடிக்கிற அஞ்சாலை மாதிரி.. முன்னாலதான் பாயுறான்.. கடக்கரை மணலில சிந்துற ரத்தம் பாத்து.. மனுச மனம் வாதிக்காம விடுமா? “ஐயோ.. மனுச மனசும் வாதிக்காம விடுமா? “ஐயோ மனுசன மனுசன் வெட்டலாமாடா.. காட்டு மிராண்டிகளாடா நீங்க”

மரியாசு முன்னுக்கு நின்ட சைமனைக் கீழே விழுத்தி மண்ணில உருட்டுறான்.. நல்ல வாகாக சைமன் கீழ் கிடக்கிறான். மரியாசு

அவனுக்கு மேல இருக்கிறான்.. மரியாசிட ஓங்கின கத்தி சைமனிட கழுத்துக்கு குறி வைக்குது. கணப் பொழுதுதான்..

மரியாசிட மனசாட்சி அவனிட செவிட்டுல அறைஞ்சு கேக்குது.. “கொல்லப் போறியா?.. வேணாம்டா.. விடு.. விட்டுரு”

அவ்வளவுதான் மரியாசிட ஓங்கின கத்தி மணல் மேல பாயுது. சுதாகரிச்ச எழும்பின சைமனுக்கு ஆச்சரியம். கூனிக் குறுகிப் போறான்.. ஒரு செக்கனில அவன் அடிச்சப் புள்ளியாக்கினது போல ஒரு குற்ற உணர்வு.. ஓடுறான்.. அவனப் பாத்து நீர் கொழும்பான் எல்லாரும் ஓடுறான்கள்.. மறிச்சப் புடிச்ச சீமாம் புள்ள.. துரத்துறாரு.. இப்ப ஓடுறவனும் துரத்திறவனும் தான்.. “அம்மோ..ய்..ய் சீமாம் புள்ள ஐயாட சத்தம் பெரிசா.. அலறிக் கேட்கத் திரும்பிப் பாக்கிறான் மரியாசு.. அவரு மரம் சாய்ஞ்ச மாதிரிக் கீழ் விழுறாரு..

‘ஐயோ.. அம்மான்னு’ மணலில கிடந்து அவரு புரள.. மண் சிவப்பாப் போச்சு.. சீமாம் புள்ளய்க்கு வெட்டு விழ எல்லாரும் கலைஞ்சு ஓடுறானுகள். மரியாசு சீமாம் புள்ளயத் தூக்கித் தோளில போட்டுக்கிண்டு அலுவாக் கரையால ஓடிவாறான் பேசாலைக்கு.. அவருக்கு விலாப்பக்கம் விழுந்த வெட்டுல இருந்து சரசரவெண்டு ரெத்தம் பாயுது..

துரத்திப் போனவன் கையில் பிடிபடாத மாதிரி.. நீர் கொழும்பான்கள் உசக்க காட்டுக்குள்ள ஓடுறானுக.. ஓடினவனப் பிடிக்க முடியாத ஆத்திரம்தான் மிஞ்சுது.. “ஊரவன் வலைய எரிச்சிறு கெப்புறு காட்டுவீகளோ? எழுத ஏலாத கெட்ட தூசனத்தால ஆத்திரம் தீருமட்டும் பேசுறான் பேசாலையான்.. அந்த வாடிகளில இருக்கிற பொண்டுகளும் புள்ளகளும் கையெடுத்துக் கும்புடுதுகள்.. “எடி உங்க ஆம்புளகளிட்டச் சொல்லுங்க.. பேசாலையான் பாவம் பாத்து விட்டிட்டுப் போறானாமெண்டு”

“வலைய எரிச்ச மாதிரி இந்த வாடிக்கு நெருப்பு வைக்க நேரம் செல்லாது”

காலில விழுதுகள் பொண்டுகள்.. அதுகளிட கண்ணீரும் கூக்குரலும் இந்த ஊர்க்காரன் மனச உருக வைக்குது. மரியாசு.. சீமாம் புள்ளயச் சுமந்து கொண்டு ஓடுறவன் சொல்லுறான்..

“வாங்கடா..போதும்.. போவோம்..” அவன் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு அத்தனை பேரும் மறுவார்த்த சொல்லாமத் திரும்புறானுகள்..

ஒரு நட்பாழுட்டி கீசிகிறது..

“டேய்.. சண்டை புடிக்கத் தெரியாதவனடா.. நாம.. நில்லுங்கடா அவனுகளத் தேடிப் புடிச்சுக் கொல்லுவோம்”

“வேணாம்டா.. விடு.. ஊர்திரண்டு அடிச்சாத் தாங்க மாட்டமெண்டு இப்ப அவனுகளுக்குத் தெரியும்”

“கஸ்டப்பட்டு முடிச்ச வலைய எரிச்சிட்டானுக..”

“வலையத்தான் எரிச்சான்.. என் புத்திய எரிக்கல விடுங்கடா.. இன்னும் பத்து வலை செய்யலாம்.. வாங்கடா போவம்”

போன வழியே திரும்பி வாறானாக..

காயம் பாக்காத ஆயுதங்களைத் திருப்பிக் கொண்டு வாறானாக..

“வெட்டுறதுக்கும், குத்துறதுக்கும் நாம என்ன மறவன்களா? ரெத்தத்தக் கண்டாலே நெஞ்சு பதை பதைக்குது..

“இது பயம் இல்லடா.. மனுசத் தன்மை..”

“கத்தியப் புடிச்ச புறப்பக்கத்தால அடிக்கிறவனெல்லாம் ஏண்டா சண்டைக்கு வாரீக”

ஒரு மனுசனிட உடம்பில கத்தியப் பாய்ச்சுறதுக்கு மனசு இடம் குடுக்கயில்லடா..

ஊருக்குள்ள போக பொண்டுகள் கேட்குதுகள்..

“சண்டைக்குப் போய்.. அடி வாங்கிட்டு வந்தீர்களோ?”

“ஆமா.. பெரிய குருச்சேத்திரப் போர்.. அவனுகள் வெட்டிச் சாய்க்கிறதுக்கு பதினாலு வருசக் கோபமா?. அடப் போங்கடி

“முண்டிக் கிண்டு போய் மனுசன் உயிரக் குடிக்கிறதுக்கு நாம என்ன.. பேய்க்கும் பிசாசுக்குமா பிறந்தோம்..”

உண்மைதான்.. இந்த ஊரவனுக்கு சண்டை புடிக்கத் தெரியாது.

அடி பட்டவனையும், காயப்பட்டவனையும் கணக்குப் பாக்கிறான் பேசாலையான். அடிபட்டு ஊமக் காயம் போக ஆறு பேருக்கு வலுத்த காயம்.. காது கிழிஞ்சு மூணு தையல்.. நாடி பிளந்து ஆறு தையல், மண்டை உடைஞ்சு ஏழு தையல் என்ட கணக்கில சீமாம் புள்ளய்க்குத்தான் வாரான வெட்டு விலாப் பக்கத்தில.. மனுசன் தப்பினது அருந்தப்பு.. மன்னார் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏத்தி.. ஐஞ்சாறு பேர் போய் ரெத்தம் குடுத்துப் புழைக்க வைச்சிருக்கு.. மூணுமாசத்துக்கு மனுசன் எழும்பி நடமாடக் கூடாது.

சீமாம்புள்ள ஐயாவுக்குக் காய்ச்சல்.. விலாப்பக்கம் பதினாறு இழைப்போட்ட காயத்தின் வருத்தம் தான் அவருக்கு காய்ச்சல் காய்ந்தது. மனுசன் ஒருங்கனிச்ச ஒரு பக்கத்தால தான் படுக்கிறாரு.. தண்ணி ஆகாரம் தான் குடுக்கச் சொல்லியிருக்கு.. போக இருந்த உசிர இழுத்துப் புடிச்சுத் திரும்பவும் இந்தக் கூட்டுக்குள்ள அடைக்க டொக்குத்தர்மார் படாத பாடு பட்டதாகச் சொன்னார்கள். மரியாசு ஆசுப்பத்திரிய விட்டு நகரவேயில்ல.. சீமாம்புள்ள ஐயா புழைச்சி வெளியால வந்திரணும் எண்டு பதறிக் கொண்டிருந்தான்.

பொலிசுக் காரர் ஆசுப்பத்திரிக்கு வாறதும் விசாரிக்கிறதும் கோயிலில கூட்டம் போட்டுக் கதைக்கிறதுமாகத்தான் இருக்கிறானுகள்.. குருசுப்பாட்டுல காயப்பட்ட மூணு நீர் கொழும்பான்களும் மன்னார் ஆசுப்பத்திரியில தான் இருக்கிறானுகள்.. அவனுகளுக்கு வலுத்த காயம் ஒண்டும் இல்லையென்டாலும், ஆசுப்பத்திரியில வைச்சிருக்கிற மர்மம் என்னெண்டு தான் விளங்கயில்ல.. எப்ப கதைச்சாலும் பொலிசுக்காரன் அவனுகளுக்கு ஆதரவாகத் தான் கதைக்கிறது.. இங்க இருக்கிற ஆக்களுக்கு பிச்சப்பிடுங்கிற மாதிரி இருக்குது.. பிணக்கு முடியுந்தனைக்கும் குருசுப்பாட்டில வலை வளைக்க வேணாமெண்டு பொலிசுக்காரன் சொல்லிப் போட்டான்.

காயப்பட்டு அடிபட்டு, கடைசியில பாட்டுலயும் வலை வளைக்கப் படாது என்றது பொறுக்க முடியாமப் போச்சு.. தொழிலாளிகள் அந்தக் கட்டுக்குள்ள அடங்க மாட்டன் எண்டு வள்ளம் தள்ளிட்டான்.. கேள்விப்பட்ட பொலிசு தலைமன்னார் வழியா ஓடிவந்து.. அதில நின்ட எல்லாருக்கும் தான் அடிக்க வெளிக்கிட்டான்.. நடந்தது நடக்க கோபம் தணியாமல் இருந்த பயல்கள் பொலிசோடயும் முண்ட.. பொலிசுக் காரன் அவன் புத்தியக் காட்டாமலா விடுவான்.. வானத்தில சத்த வெடி வெடிச்சத்தான் ஆட்களக் கலைச்சு விட்டுருக்கான்..

“இதென்னடாப்பா.. சும்மா கிடந்ததத்தான் ஊதிக் கெடுத்திட்டோமோ” நீர் கொழும்பான அடிக்கப்போய்.. பாடுதான் பறிபோயிறுமோ.. நியாயம் அநியாயத்தக் கேட்க எந்தக் கோட்டுக்குப் போறது..? எந்த அப்பக் காத்தப் புடிக்கிறது..? கோடு கச்சேரியெண்டு ஏறி இறங்கினா எம்மாத்திரம் காசு போகும்.. எண்டு ஒரு பெரிசு வயித் தெரிச்சல் படுகிது.. இன்னொன்று..

“ரோசத்துக்குத் தான்டா மனுசன்.. வழக்கு நடத்திப் பார்ப்பம்.. கோயில் காசச் செலவழிப்போம்” எண்டு சொல்லுது..

மரியாசு.. தற் செயலாகத் தான் சைமனை ஆசுப்பத்திரியில் பார்த்தான்.. தோளில் விழுந்த கைய எடுத்து விட்டுத் திரும்பியவனுக்கு புருவம் உயர்ந்தது.. சைமன் தான் நின்றான்.. அவன் கண்ணுக்குள்ள பச்சாத்தாபம் தெரிந்தது.. முகம் தளர்ந்திருந்தது..

“என்ன..”

“சம்மாட்டி அவன் மரியாசின் கையைப் பிடித்தான்.. அவன் வருத்தப்படுறது தெரிந்தது.. குருசுப் பாட்டுல சிங்கம் மாதிரி சிலிர்த்துக் கிண்டு கர்சித்த சைமன் குறுகி நிற்கிறது மரியாசுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது..

“சம்மாட்டி.. நீங்க போட்ட பிச்சதான் இந்த உசிரு..”

அவன் அதைச் சொல்லும் போது மரியாசுக்கு குருசுப்பாட்டு அடி பிடி ஞாபகத்துக்கு வந்தது..

“ஆனா.. நீ.. ஈவு இரக்கமில்லாமல் வெட்டிப் போட்டாய்.. சீமாம்புள்ள ஐயாவ ரெண்டுக்கும் பொதுவாத்தான் கொண்டு வந்து சேர்த்தோம்” மரியாசு சொல்ல..

ராட்சசன் போல இருந்த சைமன் பச்சபுள்ள மாதிரி அழுதான்..

“அண்டிப் புழைக்க வந்த இடத்தில் மரியாதையா இருந்தால் பிரச்சினையில்ல.. இப்ப சொல்லு சைமன்.. நீங்கள் அந்தப் பாட்டுல இருந்து கொண்டு உரிமை கொண்டாடுறது சரியா..”

“இல்ல” சைமன் ஒன்றைச் சொல்லிப் பதில் சொல்லுறான்.

“அப்ப..”

“காத்தடி காலத்தில் எங்கட கடலில இறால் புடிக்க ஏலாது.. வேற பெரிய தொழில் செய்யுறதுக்கு வழியில்ல.. அதான்..

“அதுக்கு.. சைமன்.. நீங்கள் வடிவா வந்து இருந்து மரியாதையா தொழில் செய்துட்டுப் போங்கள். களவெடுக்கிறவன் எல்லாம் ஊர்க்காரனில்ல.. அவன் கள்ளன்.. அவனைப் பொலிசில புடிச்சக் குடுங்க.. அத விட்டுப் போட்டு அந்தப் பாட்டுல வலை வளைக்கப்படாது என்பதால்.. அது எங்கட பாடு.. விளங்குதா”

மரியாசு சொன்னது சைமனுக்கு சரியென்று பட்டது போலத் தலையாட்டினான்.. மரியாசு அருவாக்கத்திய ஓங்கி மண்ணில கொத்தினது சைமனுக்குத் திரும்பவும் கண்ணுக்குள்ள வந்து நிற்க.. அவன் மரியாசின் முகத்தைப் பார்த்தான்.. தலைகுனிஞ்ச சைமன் போனான்..

“சைமன்” மரியாசு கூப்பிட்டான்..

சைமன் நின்றான்..

“பொலிசு விசாரிச்சது.. வலைய எரிச்சது யாரெண்டு கேட்டுது..” சைமனுக்கு சட்டென்று வியர்த்தது..

“நான் தெரியாது என்று சொல்லிட்டான்.. யாரில யாவது சந்தேகம் இருக்கா என்று கேட்டாங்கள்.. நான் இல்ல எண்டுட்டன்” மறு பேச்சில்லாமல் சைமன் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.. அவன் விசம்பல் கேட்டது.. கண்ணீர் வழிஞ்ச அவனது முகத்து ரோமத்தில்

தேங்கி நின்றது.. மூக்குப் புடைக்கச் சீறினவன்.. மரியாசின் முகத்தைப் பார்க்காமலே திரும்பி வேகமாகப் போனான். அன்றைக்கு மத்தியானம் பொலிசு ஜீப் மரியாசுச் சம்மாட்டி வீட்டுக்கு முன்னுக்கு வந்து நின்றது.. பொலிசுக் காரனோட சைமனும் இருந்தான்..

“சம்மாட்டி.. சைமனும் ஆட்களும்.. குருசுப்பாட்டில இருந்து இன்டைக்கு வெளிக்கிடுறாங்கள்.. அவங்கள் உங்களோட பிரச்சினப் பட்டதுக்கு மன்னிப்புக் கேட்கிறாங்கள்..”

மரியாசுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது..

“சம்மாட்டி.. நீங்கள் அந்தப் பாட்டிலயும் வலை வளைக்கலாம்” மரியாசு சினேகமாக சைமனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்..

அவர்கள் வெளிக்கிட்டுப் போகும் போது.. மரியாசின் கையைப் பிடித்த சைமன் அதைத் தன் நெஞ்சிலே வைத்தான்.. கணப் பொழுதில் வெளிப்பட்ட ‘கொல்லாமை’ என்ற தர்மம்.. ஒரு மனுசனை அடியோடு மாற்றிப் போட்டது என்பதை நினைக்க அந்த சொடுதாவுக்கு சந்தோசமாக இருந்தது..

மாறி மாறி ஊராக்கள் மன்னார் ஆசுப்பத்திரிக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். நீண்ட விறாந்தையில் முடிச்சப் போட்டுப் பிரிகிற மாதிரி இருக்கிற இடத்தில் தான் நாலாம் வாட்டு இருந்தது. வெட்டுக் குத்து விபத்து என்றாலே பரபரத்துப் பரிதவிக்கிற வாட்டு.. அங்குதான் சீமாம்புள்ள ஐயாவைச் சேர்த்திருந்தார்கள்.

அந்த ‘வாட்டுக்குப் போனாலே மனசில ஒரு ‘கிலி’ தொட்டுக் கொள்ளுது. ஒரு வகையான கிருமி நாசினி மணம் வீச்சம் பதட்டம் இருந்து கொண்டேயிருக்குது. நாலைஞ்ச நாட்களும் மரியாசு நேரம் தவறாமல் ‘வாட்’ பாக்க வாறதும்.. சீமாம்புள்ள ஐயாவுக்கு வேண்டியதப் பாத்துப் பாத்துச் செய்யுறதுமாகத்தான் இருக்கான். அவரிட மனுசியும், ரெண்டு குட்டிகளும் தான் ஆசுப்பத்திரிக்கு வந்து போனாலும் மரியாசு அதுகளோட பேச்சுக் குடுக்காம நாதுக்கா விலகிடுறான்.. சுகந்தமாலை ஏதாச்சும் கேட்டால் ஒரு சொல் பதில் தான்.. அவன் எதுக்காகவோ தப்பிக்கிறான் என்பது சுந்தமாலைக்குப் பட்டது.

காயப்பட்டு இருக்கிற ஐயனைப் பார்க்க கொழும்பிலிந்து ரெத்தினமாலை வரப்போறா என்று மரியாசுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவன் ஆசைப்பட்டுக் காதலிச்சக் குட்டி வாறானே.. என்ட குதிப்பு மனசுக்குள்ள இருந்தாலும்.. ‘பக்குப் பக்கு’ என்ட பயமும் கூட வந்தது..

“வாறவனோட கதைப்போமா?.. முகம்குடுக்காம மறைப்போமா? ச்சே.. ரெத்தினமாலை அவ மனசில ஓட்டியிருந்த என்னட நினைப்ப அழிச்சத் துடைச்சிருந்தா எவ்வளவு நல்லது” நாம என்ன பெரிசாப் பழகினோமா? பேசினோமா? மரியாசு மனம் மாட்டுத் தோல் மாதிரி தடிச்சப் போகுது..

அவன் அவனுக்குள்ள ஏற்பட்ட எல்லாப் பதிவையும் ஒண்ணு ஒண்ணா நினைச்ச அழிக்கலாமா? என்று எத்தனிக்கிறான். பார்த்தது..

மனசுப் பறி கொடுத்தது.. ஆசைப்பட்டுத் திரிஞ்சது.. கொலுசு வாங்கிக் கொடுத்தது.. பிரிஞ்சு துயரப் பட்டது.. சுகந்தமாலையோட பழகினது.. கெட்டுப்போனது பிராயச் சித்தம் பண்ண சொர்ணமாலையோட கதைச்சது.. எல்லாவற்றையும்.. மறக்கலாமென்டால்.. ஒண்டு மூளை பிசகணும்.. இல்லாட்டிச் சாகணும்..

மரியாசுக்கு சுகந்த மாலை மேலதான் கோபம் கோபமாக வந்தது.. “எல்லாத்தையும் தலைகீழாக மாத்திப் போட்டாளே சிறுக்கி.. சீமம்புள்ள ஐயா வீட்டு சங்காத்தியமே இனித் தேவையில்ல..

ரெத்தின மாலையில் ரெண்டு மாதக் கொழும்புச் செழிப்பு ஷட்டியிருந்தது. கொழும்புத் தண்ணியும் ஈரப்பிலாக் காயும் கருவாடு மாதிரி ஆட்களையே வடிவாயும், நிறமாயும் ஆக்கிற போது மெழுகுச் சிலை மாதிரி இருந்த ரெத்தினமாலை இப்போ பட்டை தீட்டின ரெத்தினக் கல்லாத்தான் வந்திருந்தான். ரெண்டு மாதம் தான்.. அது ரெத்தினமாலைக்கு வினோதமாகவும் அசத்தலாகவும் தான் இருந்தது.

நெளு புளுவென்ட்.. எந்த நேரமும் பரபரக்கிற.. சன நெருக்கமும், வாகன ஓட்டமும் மூளையப் பிசையுற ஒரு குடியிருப்பில் தான் பெரியம்மா இருந்தா.. ரெத்தின மாலை அங்கு போய்ச் சேர்ந்தபோது அந்தத் தொடர் மாடிக் குடியிருப்புக் காரர் முதலில் “ஏன் நாய்?” என்று கூடக் கேட்கயில்ல.. மூணாவது மாடியில் ரெண்டாவது வீடு.. முன்னால தெரியுற காட்சிக்கும்.. பின்னால தெரியுற காட்சிக்கும் வித்தியாசமே இல்லாத ஒரு சாதிக் கொழும்பு.

ஒரு கிழமைக்குள்ள.. தானாகவே வந்து ஓட்டிக் கொண்ட சினேகிதத்தில் ஏகப்பட்ட உதட்டுச் சாயம் நகப்புச்சு தலை இழுப்பு எல்லாம் தான் இருந்தது.. அதுகள் போடுற மாதிரி உடுப்பு உடுத்தாட்டி.. “எங்க வில்லேஜா?” என்று கேட்குதுகள்.. நேற்று மாலை வரை கண்ணியமாகக் கதைச்ச பக்கத்து வீட்டுக் குமரு இன்டைக்கு காலையில் தன்னந்தனியா ஆட்டோவில் போகுது.. வருகிது.. யாரும் கேட்டதாகவும் தெரியவில்ல.. சொன்னதாகவும் தெரியவில்ல.. தவறு தப்பென்டதக் கண்டும் கணக்கெடுக்காத மனுசங்கள்.. யாரு எப்படி இருந்தா நமக்கென்னவெண்டு

‘மிசின் போல ஓடுகிற ஆட்கள்..’

ரெண்டு மாசம் ரெத்தின மாலை பார்த்த கொழும்பை இருவது வருசம் சுகந்தமாலை அக்கா பாத்திருக்கா.. முதல் தடவையா.. கலியாண எழுத்துக்கெண்டு அவ ஊருக்கு வந்தபோது அவளை எல்லாரும் ஒரு சாதியாப் பாத்ததும்.. அவ மறறாக்களோட புழங்கியதும் இப்ப ரெத்தின மாலைக்கு ரூபகம் வந்தது.

ரெத்தினமாலை மரியாசுச் சம்மாட்டியார நினைக்கிறதும்.. மறக்கிறதும்.. கொலுசுச் சத்தம் கேட்கிற போது உருகுறதுமாக இருந்து.. இப்ப ஒரு தவிப்போடதான் வந்திருக்கா.

ஐயனப் பார்க்க வெண்டு ஆசுப்பத்திரிக்கு வந்த ரெத்தின மாலையிட கண்ணில மரியாசு பட்டபோது அவன் அவசரமாக நீண்ட விராண்டாவில போய்க்கொண்டிருந்தான். வீட்டுக்கு வருகிற போது பாத்துக் கொள்ளுவோமே என்று தாகம் அடக்கியவளுக்கு வெறுப்பாய் இருந்தது.. மரியாசு முன்ன மாதிரி வீட்டுக்கும் வரயில்ல.. அவ வந்திருப்பது தெரிஞ்சு அவளைப் பார்க்க ஓடி வருவானென்று நினைச்சவளுக்கு.. மரியாசுக் கண்ணப் படைச்சம் காணயில்ல.. இப்ப அவளுக்குத் தேகத்துக்குள்ளேயே ஒரு வரட்சி ஏற்பட்டது. எரிச்சலாய் இருந்தது. அவளுக்கு வெளிக்கிட்டு வரும்போது இருந்த உட்சாகம் வடிஞ்சு வெறுமைதான் இருந்தது.. மரியாசு ஏன் இப்படி? .. என்ன நடந்தது? அவளுக்கு அவன் முகம் குடுக்காமல் திரியிறதுக்குக் காரணம் என்ன.. இவ பார்வைக்காக கோயிலிலயும் காட்டுக்குள்ளேயும்.. தேடி அலைபாய்ஞ்சு அலைஞ்சானே.. ரெத்தின மாலை கவலை முட்டி உட்கார்ந்தான்.

“பணக்காரச் சம்மாட்டி யென்டால் இப்படித்தானோ?..

வேறயாரும் குட்டிக்குப் பின்னால திரியுறானோ?

சூலிக்காரன் வீட்டில் பொண்ணெடுக்கக் கூடாது என்று யாரும் சொல்லிட்டாங்களோ?.. காலில போட்ட கொலுசுக் கழட்டிக் குடுத்துற வேண்டியது தானோ?

ரெத்தின மாலை முகத்தைப் புதைச்ச ஊமையாய்.. அழுவது கூடத் தெரியாமல் அழுதான். அன்றிரவே ரெத்தினமாலை கொழும்புக்குப் போய்விட்டான்.

பதினைஞ்சு நாள்.. சீமம்புள்ள ஐயாவ வீட்டுக்கு கூட்டிக்கிண்டு போகச் சொல்லிட்டார் டொக்குத்தரு.. மன்னாரிலேயே கார்ப்புடிச்ச.. அலுவல் பாத்து வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தது மரியாசுதான். மருந்து மாத்திரைகள், கார்க்காசு எல்லாம் மரியாசுச் சம்மாட்டியாரிட செலவுதான்.

காரில சீமம்புள்ள ஐயாவக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து இறக்கின கையோட.. படலையடியில் வைச்சே ‘போய்ற்று வாறன்’ என்று வெளிக்கிட்ட மரியாசு ‘வீட்டுக்குள்ள வாங்க’ என்று ஏலுமட்டும் கூப்பிட்டுப் பாத்தும் ஏலாமத்தான் கைய விட்டா சுகந்தமாலை.

சுகந்தமாலைக்கு இப்ப வயித்தில் நெருப்புக் கட்டின மாதிரித்தான் இருக்குது.. மரியாசு வீட்டுப் பக்கம் வராமல் போனது.. அது எரிகாயமா வலிக்குது.. கொள்ளைக்குப் பின்னால போய் சத்தி எடுக்கிறதும்.. மயக்கத்தில் சாய்ஞ்சு படுக்கிறதும்.. மற்றவர் கண்ணுக்கு வித்தியாசமாத் தெரிஞ்சிறக் கூடாதே யெண்டு அவ ஆடாத நாடகமில்ல. காய்ச்சல் என்கிறா.. செமியாக்குணம் என்கிறா.. திண்டது ஒத்துக்கயில்ல யெண்டு புரட்டுறா.. வீட்டிலயுமில்லாம, நாட்டிலயுமில்லாம.. காட்டுக்குள்ள போய் அத்து வானத்தில் கிடக்கிறா.. வயிறு சாதுவா உப்பிக்கிண்டு மேடு விழுகிற மாதிரி இருக்க

இடுப்புல கட்டுற பாவாடைய இறுக்கிக் கட்டிக்கிண்டு திரியிறா சுகந்தமாலை.

மன்னார் ஆசுப் பத்திரியில ஓடியாடி ஐயனுக்குப் பணிவிடை செய்த மரியாசோட ஓத்தாசையா இருந்தது ராசேந்திரன் தான்.. இப்பவும் வீட்டுக்கு வந்துட்டுத் தான் போறாரு.. போன தடவை ராசேந்திரனக் கூப்பிட்டனுப்பி வீட்டுக்கு வந்தபோது சுகந்த மாலை நல்ல வடிவாத்தான் அவரைக் கவனிச்சான்.. அவரும் சும்மா விடயில்ல.. அரைப் பவுணுல சிமிக்கி செய்து கொண்டு வந்து போட்டும் தான் விட்டாரு.. ஆனாலும் அவரு வந்திட்டுப் போன பிறகு சுகந்த மாலையிட மூஞ்சி சரியில்ல.

வயிறு பூத்த கருமத்த வாயடைச்ச மறைக்கணுமே.. சொர்ணமாலையையும், மரியாசையும் ஒண்ணா வைச்சுப் பார்க்கணுமே.. சுகந்த மாலை நினைப்புல மண் விழுந்து போயிறுமோ? மரியாசுச் சம்மாட்டிதான் நம்ம கைய விட்டுப் போயிறுவானோ? கலங்கிப் போன மனசால .. ஊர் அடங்கிப் போன முன் சாமத்தில முற்றத்தில பாய்விரிச்ச ரெண்டு கையையும் தலைக்கு வைச்சுப் படுத்ததும்... மண்டைக்குள்ள சகுனி விபூகம் தான் நடக்குது.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கட்டின 'மினாரா' வைத் தான் இப்ப விரானாவெண்டு ஏகத்துக்கு எல்லாரும் சொல்லுறாங்கள். நிமிர்ந்து பாக்கிற பிரமாண்டத்துக்கு அறுவது அடி உயரம்.. கல்லால கட்டின கோபுரத்து உச்சியில விளக்கு வைக்கிற வெளிச்சக்கூடு. அடிப் பெருத்து முப்பதடி சுற்றளவில இருக்கிற விரானா.. இப்ப கைவிடப்பட்டு சேதாரமாத் தெரியுது. இதப் பாக்கிற போதெல்லாம் வியப்புத்தான். நாவாயில சமுத்திரம் கடக்கிற மாலுமிக்கு மன்னார் தீவ அடையாளம் காட்டுற வெளிச்சக் கோபுரம்..

சகாயம் அதில வந்து மரியாசுக்காகக் காத்திருக்கிறான். அவன் நெஞ்சில பாரமாக் கிடந்து அழுத்துற சொர்ணமாலையிட நினைப்பு.. தூக்கம் கெட்டுத் திரியுறான்.. சண்டைக் காரன் காலில விழுந்தாவது.. 'சொர்ணமாலையத்தா' வெண்டு கேட்கிறதுக்காகத் தான் காத்துக் கிடக்கான் சகாயம்..

மரியாசுக்கு இன்டைக்கு விரானாப் பாட்டுலதான் வலை வளைப்பு. "பிடிச்ச மீனக் கொண்டு வந்து சேருங்க" எண்டு சொல்லிட்டு உசக்கால நடந்தான் மரியாசு.. விரானாப் பாதையில வண்டித் தாரை வழியா முன்னூறு வீசம் நடந்தால் மன்னார் தலைமன்னார் ரோடு வந்தும்.. உடங்காடும் வியாலிப் பத்தையுமாக இருக்கிற மணல் பாதையில நடக்கிறான் மரியாசு..

"கொஞ்சம் நிக்கிறீகளா.. கதைக்கணும்.."

விரானாக் கோபுரத்தடியில நிக்கிறான் சகாயம், பாவிலுச்சம்மாட்டி மகன். அவனிட முகம் சோபை நழுவிப் போன மாதிரி இருக்கு.. ராக் கண்முழிச்சவன் கினக்கா இமைப் பாரத் தோடதான் நிக்கிறான்..

"என்ன.."

"நான் கேள்விப்பட்டது உண்மையா?"

அவன் சொர்ணமாலை விசயத்தக் கேட்கிறான்.. சட்டென்று நின்ற மரியாசுவுக்கு கிட்டத்தில வாறன் சகாயம்.. பய பொதுநிறம் தான்.. மெல்லிசான தேகம்.. முகத்தில புதுசா முளைச்ச உரோமம்.. கரு கருவெண்டிருக்கிது. முழங்கை மட்டும் மடிச்ச சட்டையில் மேல் பொத்தான் ரெண்டையும் திறந்து விட்டிருந்தான்.. நெஞ்சில பூத்திருந்த உரோமம் கத்தையாகத் தெரிந்தது..

"சொர்ணமாலையக் கட்டப் போறமெண்டு சொன்னீங்களாம்.."

சொடுதாப் பயல் சகாயம் கேக்கிற கேள்வியில ஏக்கம் தெரிஞ்சது. மரியாசு அவசரப் பட்டு வார்த்தய விடக் கூடாது எண்டு சும்மா நின்றான்..

"நியாயமில்ல.. சம்மாட்டி"

மரியாசு தான் கதைக்கிறத வேற யாரும் கேட்டுருவாங்களாவெண்டு திரும்பிப் பார்த்தான்.. கடற்கரை தெரிந்தது.. தூரத்தில் தொழிலாளிகள் தான் நின்றார்கள். மரியாசு மெல்லிசாய் முறுவலித்தான்..

"நீங்க சம்மாட்டி யென்டாப்போல.. நானும் சம்மாட்டி மகன்தான் அவன் வார்த்தையில துடேறியிருந்தது..

"ஒரு பொம்பிளைக்காக அடிபுடி கூடாதெண்டு பாக்கிறன்.."

"சகாயம் உன்னோட கனக்கக் கதைக்கணும்.. வா.. அதில இருந்து கதைப்போம்" மரியாசு விரானா விழுத்திற நிழலைக் காட்டினான்.. ரெண்டு பேரும் அதில போய் இருந்தார்கள்.

மூன்று கிழமை தான் இருந்தது.. சுகந்தமாலை ராசேந்திரன் கலியாணத்துக்கு.. ராசேந்திரனின் வீட்டுப் பெரிசுகள் வெட்டுப்பட்ட ஐயனைப் பாத்திட்டு அப்படியே கலியாண ஏற்பாடு செய்யிறது பற்றிக் கதைச்சிற்றுப் போவோம் எண்டு வந்திருந்தாங்கள்.. சீமாம்புள்ள ஐயாவுக்கு காயம் ஆறிச் சுகப்பட நாள்ச் செல்லும் எண்டவுடனே.. கலியாணக்கத.. மந்தமாப் போச்சு..

சீமாம்புள்ளுக்கு ஓடியாடிக் கலியாணத்த நடத்தி வைக்க இப்ப ஏலாது எண்டவுடனே..

"வீட்டு ஆம்புளைக்கு ஏலாட்டி என்ன செய்யுறது.. பொறுத்ததோட இன்னொரு மாசம் பொறுத்துக் கலியாணத்த எடுப்போம்"

மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பெரிசு அப்பிடிக்க கதைக்க சுகந்த மாலைக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டுது.. வாய்ப் பொத்திக்கிண்டிருந்தா காரியம் எல்லாம் கெட்டுரும் எண்டு நினைச்சவ பதறிச் சொல்றா.. “வேணாம்.. வேணாம்.. கலியாணத்தப் பின் போட்டுறாதிங்க.. இன்னும் மூணு கிழம தடிபோல இருக்கு.. ஐயாவுக்குச் சுகமாயிரும்..”

“பாரு.. பொண்ணுட அவசரத்த.. ந்தாம்மா.. கலியாணம் முடிக்க மாப்பிள்ளையும், பொண்ணும் போதும் தான்” கலியாணத்த நடத்தி வைக்க ஐயன் சுகம் வேணாமா?”

“அதான.. ஆள் அழைக்காம பந்தல் போடாம விருந்து நடத்தாமலா கலியாணம்.. அதுக்கு ஐயன் சுகம் வேணாமா? .. பொறுத்தது பொறு கண்ணு.. இன்னும் ஒரு மாசம் தானே..”

வந்தவர்கள் மாறி மாறிப் பேசிய நியாயம் தான் பெரிசாய் இருந்தது. சுகந்த மாலையால் அதை எதிர்த்துப் பேச முடியாமல் போனபோது.. நெற்றி வியர்த்தது.. அவள் வயிற்றுக்குள் அதிர்ந்தது.. சுகந்தமாலை கணக்குப் பார்த்தாள். அவள் கர்ப்பமாகி மூன்றரை மாசத்திற்கு பிறகுதான் கலியாணம்.. கையைப் பிசைந்தாள்.. அவள் நினைப்பும், திட்டமும் அடித்து நொறுக்கப்படுவதாக உணர்ந்தாள்..

பொழுது சுத்துதே.. அந்தச் சுத்தில இரவும் பகலும் வந்து போற மாதிரி இந்த மனுச சாதியும் தான் தடுமாறி விழுந்து எழும்புது.. நல்லது மாதிரிக் கெட்டதும் நடக்கிறத யாரும் தடுக்க முடியாததில்ல.. சொர்ணமாலை காணாமல் போயிட்டா.. பொழுது சாய.. கொள்ளைப் பக்கம் போன குட்டி வருவா எண்டு கண்பூத்த போதுதான் சுகந்த மாலைக்கு சட்டெனப் பட்டது.. நசுக்கு விடாமல் நாலு இடத்தில் தேடிப்பார்த்தாள். ஐயன் போட்ட தடையை மீறி வெளியில வெளிக்கிடாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே கிடந்தவளை இப்போ.. காலையில்ல.. வயிற்றில் புளியைக் கரைப்பது போலிருந்தது.. பயந்தார்கள்.. வெளியில ஓடியாடித் திரிஞ்சு தேடி.. முடியாமல் சீமம்புள்ள குழறினாரு.. மரியாசுச் சம்மாட்டியாருக்கு ‘ஓம்’பட்டு இருந்தவ இப்பிடி வீட்டை விட்டு ஓடுவாள் என்று நினைச்சுக் கூடப் பார்க்கையில்ல.. போன கிழமை ஆசுப்பத்திரியில மரியாசுச் சம்மாட்டியார் செய்து வைச்ச உதவியப் பார்த்திட்டு வரும்போது சுகந்த மாலையிடம் சொர்ணமாலை சொன்னாள்.. “மரியாசுச் சம்மாட்டி நம்ம குடும்பத்துக்குச் செய்யிற உதவிக்கு என்ன கைமாறு செய்வோமோ தெரியவில்ல..”

‘இதெல்லாம் உனக்காகத்தான் சொர்ணமாலை..’

‘எனக்காகவோ என்னவோ மரியாசுச் சம்மாட்டியா நல்லவரு’ சொர்ணமாலை சொல்லிப் பெருமைப்பட்டபோது.. சுகந்தமாலை நம்பினாள்..

இப்போது அவள் நம்பிக்கையெல்லாம் வீண் போய்விட்டதேயென்று சுகந்த மாலையின் நெஞ்சுக்கூடு தகித்தது. சீமம்புள்ளயிட ரெண்டாவது மகள் சொர்ணமாலை பாவிலுச் சம்மாட்டியாரிட மகன் சகாயத்தோட ஓடிப்போன விசயம்ஊர் முழுக்கத் தெரிஞ்ச போது.. என்ன ஏதெண்டு விசாரிக்க ஊர்ச்சனம் ஒண்ணு ஒண்ணா வீட்டுக்குவர சீமம்புள்ள குடும்பமே தலை குனிஞ்சு நின்றுது.

சொர்ணமாலை வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போய் மூணு நாளாய்ப் போச்சு.. ஊருக்குள்ள அவனவன் வீட்டில ஆயிரம் குறை குற்றம் இருந்தாலும் அடுத்தவன் வீட்டுக் குறை குற்றத்தைப் பறையடிச்சுக் கதைக்கிறதென்டால்.. அதில ஒரு சந்தோசம்..

அந்தக் கூறு கெட்ட குணம் இந்த ஊருலயும் இருக்கு.. கறுப்புச் சத்தி.. காக்கச் சத்தியாப் போன கதையா.. சொர்ணமாலை கதைய அரைச்சுத் துப்பது சனம்..

கடக்கரையில்.. கோயிலில்.. நல்லதண்ணிக் கிணத்தில, இதை விட்டால் வேற கதையில்ல..

“சீமம்புள்ள வீட்டுக்குட்டி.. வடிவக் காட்டி மயக்கிப் போட்டா சம்மாட்டி மகன் சகாயத்த..”

“அவரு மோரைக்கு இந்தக் குட்டி அஞ்சலி தேவி மாதிரியப்பா.. ஞ்சே கதயக் கேட்டியா.. மரியாசுச் சம்மாட்டிதான் கண்ணு வைச்சுத் திரிஞ்சாறாம்.. பாவலுச் சம்மாட்டி மகன் கெட்டிக்காரன் தள்ளிட்டுப் போயிற்றான்..”

“சொர்ணமாலை அப்பனுக்கு பாவிலுச் சம்மாட்டி ரோட்டில விட்டு செருப்பால அடிச்சாரே.. இப்ப சம்மந்தி முகத்தில் எப்படி முழிப்பாராம்..?”

“அது சரி.. மரியாசுச் சம்மாட்டி கொஞ்சநாளா.. சீமம்புள்ள வீட்டுக்குப் போறதில்லயாமே.. அதில ஏதோ விசயமிருக்கு” இந்த ஊர்க்காரன் நாக்குக்கு.. எலும்பும் இல்ல.. நரம்பும் இல்ல.. ஈவிர்க்கமும் இல்ல..

சுகந்தமாலை.. கண்ணை மூடிக்கிடந்தாள்.. உலகத்தைப் பார்க்க வெறுப்பாய் இருந்தது.. சீமம்புள்ளை வீட்டு வண்ணாத்திப் பூச்சிகளின் வர்ணத்தை அழித்து விட்டது போல.. அழுதாள்.

சொர்ணமாலை வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போய் ஐந்தாவது நாள் ஊர்க்கதை ஒரு புறமிருக்க சுகந்தமாலைக்கு மண்டைக் குடைச்சல் கூடிக்கிண்டே போனது.. அடி வயிற்றில் மினு மினுவெண்டு மேடு வந்திருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது.. கலியாணம் தள்ளிப் போனதால் ஏற்படப் போகிற விபரீதம்.. அவள் நினைப்புக்குள் இறங்கி நெஞ்சையடைக்க.. வேறு உபாயம் இருக்கிறதாவெண்டு இடைவிடாமல் யோசிக்கிறாள் சுகந்தமாலை.. இனி.. மரியாசுச் சம்மாட்டியார் மனசு

வைச்சால் தான் உண்டோ..? இந்தக் கர்ப்பத்துக்கு உரிமைகோரி மரியாசுச் சம்மாட்டியார் அவள் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டி விட்டால் எல்லாப் பிரச்சினையும் ஓய்ந்துவிடும். சுலபமான வழி தான்.. ஆனா அதுக்குப்பிறகு..

மரியாசுச் சம்மாட்டியாரிட மரியாத காத்தில பறக்கும்.. சுகந்தமாலை நடத்தை கெட்டவ என்ட பேர் நிரந்தரமாக, அவ சாகும் வரைக்கும் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும். சீமம்புள்ள பெத்த குட்டிகள் ஒண்டும் சரியில்லையென்ட பேர்தான் இனி இந்த ஊருக்குள்ள..

கண்ணீர் கண்ணை மறைக்க.. மரியாசுச் சம்மாட்டியாரைப் பார்த்துக் கதைக்கவேணும் போலிருக்கு.. சுகந்தமாலை எழும்பி நடந்தாள்.

தென்னந் தோப்புக் கொட்டிலில்.. வலை முடிப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது.. அங்குதான் மரியாசுச் சம்மாட்டி நின்றான்.. அவருக்குள்ளேயும் நீரு பூத்ததுபோல நெருப்புத்தான்.. அவனுக்கு சுகந்தமாலை கலியாணம் நடக்கும் வரையிலும் சுகந்தமாலை எல்லாவற்றையும் சமாளிக்க வேண்டுமே என்ற தவிப்புத்தான் மிஞ்சிக் கிடந்தது.

மரியாசுச் சம்மாட்டியார்.. தென்னந் தோப்பில்.. வலை முடிக் கொட்டிலில் நிற்பதாகத் தெரிந்து கொண்டான்.. ஒரு நாளும்.. வராத சுகந்தமாலை தன்னைத் தேடி வருவதைப் பார்த்து ஒரு கணம் பதைத்தவன்.. வரட்டும் கதைப்போம்.. என்று சுதாரிச்சுக் கொண்டான்.

“என்ன..”

“என்னவா.. ஏன்.. ஒண்ணும் தெரியாதா உங்களுக்கு..”

“தெரிஞ்சு என்ன செய்யச் சொல்லுறா..”

“சொர்ணமாலை விரும்பினவனோட ஓடிப் போய்ட்டான்.. நான் தான் மாட்டிக் கின்டன்.. கலியாணத்தப் பின் போட்டுட்டாங்க.. பத்துமாசுப் புள்ள ஏழுமாசத்திலேயே முழுசாப் பிறந்தா எந்தப் புருசன் ஏற்றுக் கொள்ளுவான்..”

மரியாசு பேசாமல் நின்றான்..

“நான் கரைஞ்சு கரைஞ்சு சாகிறன்.. இனி எல்லாருக்கும் சந்தேகம் வந்துரும்.. ராசேந்திரன் கலியாணத்தக் குழப்புறுதுக்கு முன்னுக்கு..”

“சுகந்தமாலை.. என்ன சொல்லுறா..” வெறுப்பாய்க் கேட்டான்..

“வெறுக்கிறிகளா சம்மாட்டி.. ஐயோ என்னை வெறுக்காதீங்க.. அவள் கண்ணீர் வழிந்தோடியது..”

என் மானம் போனாலும் பரவாயில்ல.. உங்க மானம் மரியாத கெட்டுப் போயிரக் கூடாது.. மரியாசுச் சம்மாட்டியார் மரியாதய நான் கெடுத்தர மாட்டன்... பயப்படாதீங்க..” என்றவள் விறுவிற்றென்டு நடந்தாள்.

- 110 -

“ஐயோ.. சுகந்தமாலை.. நம்மனை விட்டிட்டுப் போயிட்டா.. வாயிலயும், வயித்திலயும் அம்மா அடிச்சு அமுகிற ஒப்பாரியோடயே பொழுது விடியது. ஒப்பாரிச் சத்தம் கேட்டு அக்கம் பக்கம் எல்லாமும் தான் பதைப்போட எழும்பி நிண்டு பாக்குது. ‘பார்க்கல்லத் தூக்கி நெஞ்சில வைச்சிட்டுப் போறீயே.. சுகந்தமாலையிட சாவக் கேட்டுட்டுத் திகைச்சுப் போய்க் கிடக்காரு சீமம்புள்ள..”

காத்தால வலையடிக்குப் போகாமல் மரியாசுச் சம்மாட்டி வீட்டு வாசலில வந்து நிக்கிறான் கரவலைகாரன்..

“சம்மாட்டி.. சீமம்புள்ள வீட்டு மூத்த குமரு நஞ்சு குடிச்சு செத்துட்டாவாம்..”

மரியாசுக்கு கண் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.. நிற்க முடியாமல் நிலத்தில குந்தினான். மூளை ஒரு புள்ளிக்கு மேலே யோசிக்க மறுக்க பிரமை பிடித்தவனாய் இருந்தான்..

“சுகந்த மாலை.. சுகந்தமாலை” நெஞ்சறையில் துக்கம் குமிய அவன் நினைவுகள் ஊமையாக அவனையே சுற்றிக் கொண்டிருக்க.. கண் கலங்கி விழி மூட.. கண்ணீர் துமிச்சு கண்ணத்தில் வழிய அவசரமாய்த் துடைத்தான்..

“ச்சே.. கண் கலங்கக் கூடாது..” நினைப்பைத் தாண்டி கட்டுடைக்கிறது கண்ணீர்.

‘என்னட மானம் போனாலும் பரவாயில்லை.. உங்க மானத்தையும் மரியாதையையும் போக விடமாட்டேன் சம்மாட்டி’ அவள் நேற்றுப் பின்னேரம் கண் கலங்கிச் சொல்லி விட்டுப் போன வார்த்தை.. யை.. நினைக்கிறான்..

“ஐயோ.. சுகந்தமாலை.. நீ சொன்னதுக்கு இதுவா அர்த்தம் தாயி..” மரியாசுக்கு கால் நடுங்க.. மெதுவாக எழும்பி வீட்டுக்குள்ள போய் கதவைச் சாத்திவிட்டுக் கட்டிலில் சாய்ந்தான்..

செய்தி கேட்டவர்கள் பிரேதம் பார்க்க வரத் தொடங்கியிருந்தார்கள்..

“யாரும் தொட்டுராதீங்கப்பா.. எல்லாரும் இழுபடனும் கோட்டுக்கு” என்று சீலையால மூடி வைச்சிருக்காரு பிரேதத்த விதானையார் இனி தலைமன்னார் பொலிசுதான் வந்து

இடத்தையும், ஏவலையும் பாத்து எழுதணும்.. அவங்கதான் கைய வைச்சத் தூக்கி ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய் கொர்ணல் வைச்சுப் போஸ்ட்மாட்டம் செய்வாங்க..” விதானையார் சொல்ல.. மரியாசு தீயஞ்சு போனான்..

- 111 -

போஸ்ட் மாட்டத்தில் பிரேதத்த சும்மாவா விடுவாங்க.. அங்க வெட்டிக்கிழிச்சு.. ஈரக்குல, தாமரங்காய், இரப்பை எண்டு தனித்தனியா எடுத்துப் பாப்பாங்கப்பா.. குடிச்சது என்ன நஞ்சு.. ஏது நஞ்சு.. எவ்வளவு.. எப்ப.. எதுக்கெண்டு துப்புத் துலக்கிட்டுத் தான்.. பஞ்சிய வைச்ச மூடித் தைச்சுத் தருவாங்கள்.. அங்கேயே பெட்டியையும் உடுப்பையும் வாங்கிக் குடுத்தா.. உடுப்பாட்டிக் கிடுப்பாட்டிப் பெட்டியில வைச்சுத் தருவான்..”

விபரம் தெரிஞ்ச ஒருவன் சொல்லுறதைக் கேட்டு மரியாசு அதிர்ந்தான். அவன் நெஞ்சுக்குள்ள கிடக்கிற ரகசியம் எல்லை தாண்டி வெளியால போயிரக் கூடாதென்று அவன் தான் ஆசுப்பத்திரி வேலைகளில் முன்னுக்கு நின்டான்.. கொர்ணல் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு சீமாம்முள்ள ஐயா தத்திக்கப் பித்திக்க வென்டுதான் பதில் சொல்லுறாரு.. அது பெரிய அக்கப்பாடாத்தான் இருந்தது..

‘மார்ச்சுவரி’யில இருந்து வெளிய வந்த டொக்டர் உதட்டைப் பிதுக்கினார்.. முகத்தைக் கோணிக் கொண்டே சீமாம்முள்ளய்யும், மரியாசையும் கிட்டக் கூப்பிட்டவர்.. அதில நிண்ட மற்றாக்களுக்குத் தெரியாமலே ரகசியமாத்தான் கதைச்சார்..

“அதுட வயித்தில் ரெண்டு மாசக் கர்ப்பம்”

சீமாம்முள்ளய்க்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.. அவரு வாயில துவாய வைச்ச கண் பிதுங்க.. மரியாசைத்தான் பாக்கிறாரு..

‘அட சண்டாளப் பாவிகளா’

மரியாசு அவரின் பார்வையில் இருந்த அகோரத்தைத் தாங்க ஏலாமல் அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் பார்க்கிறான்.. சீமாம்முள்ள டொக்டருக்குக் கையெடுத்துக் கும்பிடுறாரு.. மரியாசு டொக்டரிட கையப் புடிக்கிறான்..

மூணு பேருமாச் சேர்ந்து ஒரு உண்மையை ஆசுப்பத்திரியில வைச்சே அடக்கம் பண்ணுறார்கள்.

கரவலைகாரன் எல்லாரும் சீமாம்முள்ள வீட்டுத் துக்கத்திலே கலந்து கொள்ளுற மாதிரியே வந்து நிக்கிறானு.. பிரேதம் அடக்கும் வரைக்கும் தொழில் துறைக்குப் போகமாட்டான் இந்த ஊரவன். சுகந்தமாலை சாவுக்கு இரக்கப்படுறவனும் இருக்கான்.. அவ சாவுக்கு காரணம் தேடுறவனும் இருக்கான். ஆனாலும் இந்த ஊர்ல ‘தற்கொலை’ச் சாவு என்பதால் இழிவுதான்.. சவுக்காலையிலயும், உரிய இடத்தைக் குடுக்கமாட்டான். ஊரவனே செத்தவனுக்கு நடுத்தீர்ப்பு வைச்சமாதிரி சவுக்காலைக் கோயிலுக்கு இடப்பக்கம் ஒதுக்கி வைச்சிருக்கான்.

“கொழும்பில இருந்து தங்கச்சி ரெத்தினமாலை எப்ப வாறாளாம்.. சீமாம்முள்ளய்க்கு கொழும்புலதானப்பா இனஞ்சனம் கூட..”

சொன்ன மாதிரியே.. காலமக் கோச்சியில நியாயமான ஆட்கள் வந்து சேர்ந்தாங்கள்..

சுகந்தமாலைக்கு சிவப்புச் சீலை உடுத்தி வைச்சிருந்தது.. பிறக்கும் போது குளிப்பாட்டுறதும் சீவனுக்குத் தெரியாது இறந்தப் பிறகு உடம்பக் கழுவுறதும் தெரியாது இந்த மனுச ஜென்மத்துக்கு அவ வசீகரம் குறையக் கூடாதென்று சந்தனப் பொட்டு, தலையில் பூ.. எல்லாம் தான் வைச்சிருக்கு.. “அடக்குட்டி.. உசிரு விட்டுக் கிடக்கியே..” நீ நடக்கிற நடையும் உடுத்துற உடையும் நந்தவனம் நகருவது போலிருக்கும்பா.. சிங்காரி நீ சிரிச்சால் வாயும், கண்ணும் சேர்ந்து கும்மாளம் போட்டுப் பேசுமே.. இவ நிறத்துக்கும், தலைமுடிக்கும், பொண்டுகள் ஈச்சக் குத்துங்களே.. செதுக்கி விட்ட செம்பகச் சிலை மாதிரி சுகந்தமாலைநடமாடும் போது அவ அழகு பார்த்து திரும்பிப் பார்க்காத ஆம்புகள் ஊரில இல்லையே.. கலியாணத்துக்கு ‘இந்தா.. இந்தா’ வெண்டு இருக்கும் போது.. இப்பிடி நஞ்சு குடிச்ச மாயஞ்சிட்டாளே..

ராசேந்திரன் அதிர்ச்சி மாறாமல் வந்திருந்தான்.. சுகந்த மாலையிட பிரேதத்தப் பாத்து கோணிக் கொண்டு அமுதவன் யாரோடும் கதைக்காமல் முற்றத்தின் ஒரு மூலையில் குந்திக் கொண்டிருந்தான்..

“சுகந்தமாலைக்கு கேட்ட மாப்பிள்ளையைப் பிடிக்கயில்ல யெண்டு எல்லாரிட்டையும் சொல்லிப் பாத்து அமுதிருக்கா.. யாரும் கணக் கெடுக்கயில்ல.. செத்துட்டா..”

“அடப்பாவமே.. மாப்பிள்ளையைப் பிடிக்கயில்ல யெண்டு சாவாங்களா?”

‘கலியாணம் முடிச்ச சாகிற வரைக்கும் விருப்பமில்லாம வாழுற விட.. செத்துப் போயிரலாமெண்டு யோசிச்ச செத்துட்டுது.. தெம்மாட்டுப்புள்ள..’

மனுசர் கதைக்கிற கதை.. இன்னொருத்தன் மனசைப் புண்படுத்துமெண்டு யாரும் யோசிக்கிறாங்க இல்லையே..

ராசேந்திரன் மனசு வெந்து புண்ணாப் போகுது..

“விருப்பம் இல்லையெண்டு சொல்லியிருந்தா.. விலகிப் போயிருப்பேனே.. நீயும் செத்து என்னிட மரியாதையையும் வாங்கிட்டியே சுகந்தமாலை”

ராசேந்திரன்.. கண்ணீரில நியாயம் தான் புரண்டுது..

சந்தனமும், ஊதுபத்தியும், மெழுகுதிரியும், பத்தவைச்ச ஓயாமக் கிடக்குது அந்த வீடு.. பிரேதத்தில ஈ, இலையான் விழுகிறத வேப்பங்கொத்து எடுத்து விசிறிக்கிண்டு கிடக்குதுகள் பொம்பிளைகள்.

ரெத்தினமாலை வந்து சேர்ந்தாள். “ஐயோ அக்கா..” அவ போட்ட ஓலத்தோட சேர்ந்தழகுதுகள் பொண்டுகள்..

“அக்கா.. அக்கா.. உனக்கு என்னடி நடந்தது.. உன்ர கலியாணத்துக்காக வாறதுக்கு இருந்தேனே.. இப்ப சாவுக்கு வர வைச்சிட்யே அக்கா”

இந்த உள் வீட்டுக் குமுறல் ஓங்கிக் கிடக்கிற நேரம்தான்.. சீமாம்புள்ள வீட்டுப் படலையடியில் கால்வைக்கிறா சொர்ணமாலை.. அவளோட பாவிலுச் சம்மாட்டி மகன் சகாயமும் தான் வாறான்.. படலைய பாக்கிறவன் கண்ணில எல்லாம் வியப்புத்தான் மிஞ்சிக்கிடக்கு.. எந்த சீமைக்குத்தான் ஓடிப்போய் திரும்பி வாறானோ.... வாறவ ஓத்தையா வராமபுருசனையும் கூட்டிக்கொண்டு வாறதப்பாக்க “அடியே ஓடிப்போன சிறுக்கி வாறாளா.. இந்த வீட்டு மானம் போனதாலதானே.. சுகந்தமாலை மருந்தக் குடிச்சிற்று செத்துப் போனா..” அம்மா சொல்லி யமுறா.. சீமாம்புள்ள நிமிர்ந்து பாக்கிறாரு.. சொர்ண மாலை புருசனோட வந்து கால் மாட்டில நிக்கிறது தெரியுது..

“இனி என்னப்பு இருக்கு.. மானம் கெட்டுச் செத்துப்போன அக்காள விட இவ என்னத்தப் பெரிசாச் செய்திட்டா..” அவரு நெஞ்சு குமுறி அடங்குது.. அடுத்தவன் பார்வையில் ரோசத்தக் காட்டுறதுக்கு சீமாம்புள்ள சொல்லுறாரு

“வீட்டு மகராசியே செத்துப் போனாளாம்.. இனி நாய் வந்தென்ன, கழுத வந்தென்ன..? பார்த்திட்டுப் போகட்டும் விடுங்கப்பா..” எதிர்க்கத் தெம்பில்லாமச் சொல்லுறாரு..

ஆனா சொர்ணமாலைக்குள்ளேயும் ஒரு நினைப்பு ஓடுது என்பது மரியாசுக்குத் தெரியும். சொர்ணமாலை மரியாசு முகத்தப் பாக்கிறா...

“சொர்ணமால.. நான் பாத்துக் கொள்ளுன்.. நீ சகாயத்தோட வெளிக்கிட்டு எங்கேயாச்சும் ஓடிப் போயிடு.. சகாயத்திட்ட நான் சொல்லிருக்கன்.. என்டு காசும் தந்து அனுப்பிவைச்சீங்களே.. அந்தப் பரிசுகேடு தாங்காம அக்கா சாவானடு தெரிஞ்சிருந்தா நான் போயிருக்கமாட்டன் சம்மாட்டி”

“நான் என்ன செய்ய.. சொர்ணமால.. நாம ஒண்ணு நினைக்க வேற ஒண்ணு நடந்திட்டுதே.. நீ வாய் திறக்காம.. பாத்திட்டுப் போ சொர்ணமாலை” மரியாசு பார்வையாலேயே சொல்லுறதப் புரிஞ்ச மாதிரியே தலைய ஆட்டுறா சொர்ணமாலை.

உடைஞ்ச சிதறின மனசை ஒவ்வொண்ணாப் பொறுக்கி ஓட்டிவைச்சு.. காரியம் முடியுமட்டும் அழாதிருந்தான் மரியாசு.. கல்லுப் போல இறுக்கத்தில் அவன் முகம் இருண்டு போயிருந்தது.. மற்றவர் யாரும் மரியாசின் மனவோட்டத்தை நாடி புடிச்சப் பாத்திருவாங்களோ என்டு பயந்து போனான் மரியாசு..

சுகந்த மாலையின் காரியம் எல்லாம் முடிஞ்ச பிச்சச் சோறும் குடுத்து பந்தல் அலுத்தாச்சு.. மரியாசு அந்த ஏழு நாள் மட்டும் கடக்கரைப் பக்கம் போகாமல் இருந்தான்..

உடம்பு செத்தது சுகந்தமாலைக்கு.. மனசு செத்தது எல்லாருக்கும் என்ற கணக்குத்தான் மிஞ்சிக் கிடக்கு.. மரியாசும் சீமாம்புள்ளயும், சொர்ணமாலையும், ரெத்தின மாலையும், ராசேந்திரனும் துயரம் கடந்து வெளியேற நாளாகும்.

“தம்பீ.. நாங்க கொழும்புக்கு வெளிக்கிடுறோம்.. சொல்லிட்டுப் போகத்தான் வந்தன்”

சீமாம்புள்ள மரியாசின் முகம் பார்க்காமலே சொன்னபோது அவரை நிறுத்திப் போகிறவர் கையில் ஏதாச்சும் குடுக்கலாமென்று யோசித்தான்.. அதற்கு அவர் முகத்தை இவன் பார்க்க வேண்டுமென்பதற்காக சும்மா இருந்து விட்டான்..

இரவு எட்டுமணிக்குத்தான் கோச்சி.. மரியாசு ரயில்வே ஸ்ரேசனுக்குப் போயிருந்தான்.. சீமாம்புள்ள குடும்பத்தில் மிஞ்சின அவர் மனுசியும் ரெத்தினமாலையும் நின்றார்கள்..

மரியாசுக்கு அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் போக கால்கள் அனுமதிக்கவில்லை..

ரெத்தின மாலைக்கு மரியாசு அவளைப் பார்க்க மறுப்பதற்கான காரணம் இன்னும் புரியாமலே இருந்தது. மரியாசு தூரத்தில் நின்று ரெத்தினமாலையப் பார்த்தான்.. அவன் வாங்கிக் கொடுத்த கொலுசு அவள் காலில் இன்னும் இருந்தது.

- முற்றும் -

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள் !

1. லோமியா (நாவல்)

வடமாகாண சிறந்த நாவல் விருது -2009,
இலங்கை இலக்கிய பேரவை விருது-2009,
பவள சுந்தரரம்பாள் தமிழியல் விருது-2009.

2. தெம்மாடுகள் (நாவல்)

வடமாகாண சிறந்த நாவல் விருது -2010,
பவள சுந்தரரம்பாள் தமிழியல் விருது-2010.

3. வாசாப்பு (நாவல்)

வடமாகாண சிறந்த நாவல் விருது-2011,
இலங்கை அரச சாகித்திய விருது -2011.

4. குண்டு சேர் (சிறுகதைகள்)

ஈழத்து எழுத்துலகில் குறிப்பாக புனைகதை இலக்கியத்துறையில் தனக்கென தனியான முத்திரையைப் பதித்துவருபவர் எஸ். ஏ. உதயன் அவர்கள். புனைகதை இலக்கியம் மட்டுமன்றி கவிதை, நாடகம், அரங்கியல், விமர்சனம், ஆய்வு போன்ற பல தளங்களில் இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர். ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு மன்னாரின் மிகப்பெரும் பங்களிப்பாக உதயனின் எழுத்துக்கள் விளங்குகின்றன. ஈழத்து இலக்கிய வானில் மன்னாரின் முகவரியாக உதயன் திகழ்கின்றார். யதார்த்தபூர்வமான சிந்தனைகளும், கற்பனை வளமும், சிறந்த சொல்லாட்சியும், முறையான எடுத்துரைப்பும் அவருடைய எழுத்துக்களின் பலம் எனலாம். லோமியா, தெம்மாடுகள், வாசாப்பு போன்ற சிறப்பான நாவல்களைத் தந்த உதயன் இப்போது “சொடுதா” என்ற பெயரில் நான்காவது நாவலை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். கடந்த காலத்தில் அவருடைய படைப்புக்கள் பல்வேறு விருதுகளை வென்றுள்ளன. தொடரும் காலத்திலும் அவர் இன்னும் பல இலக்கிய அறுவடைகளை மேற்கொள்வார் என நம்பலாம். உதயனின் எழுத்துப்பணிகள் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

அருட்பணி தமிழ் நேசன்,
இயக்குனர்,
கலையருவி,
மன்னார்.

ISBN No. :

978-955-52958-1-9A

Cyber City Art Works., Cathedral Junction, Mannar, SL. - 0715797597 Email. cybercityprint@gmail.com